

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 18 de febrer de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

Any XIV - Núm. 700 175 ptes.

El Dr. Carles, membre del Consell executiu

Canvis a la Conferència Episcopal Espanyola

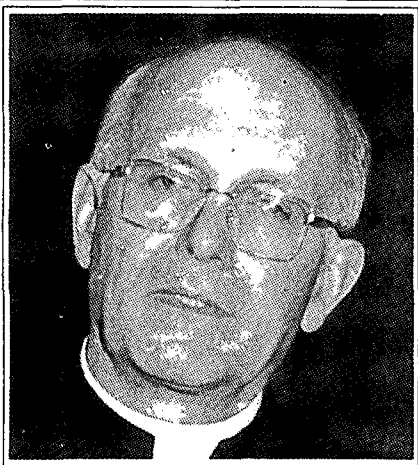
Mons. Elias Yanes i Mons. Fernando Sebastián han estat elegits, respectivament, president i vice-president de la Conferència Episcopal Espanyola. L'Arquebisbe de Barcelona, Dr. Carles, no obtingué els vots necessaris per aconseguir la Presidència, però ha estat el primer escollit per al Consell executiu, amb majoria de vots. En el moment de fer el tancament del present número —dimarts al vespre— no s'ha produït encara l'elecció del nou secretari de la Conferència. Pel que sabem, el bisbe auxiliar de Madrid, Mons. Gutiérrez, hi renunciava, i Mons. Martínez Sistach, de Tortosa, s'hi resistia. Tanmateix el bisbe de Jaén, Mons. Aracil, i l'altre auxiliar de Madrid, Mons. Martínez, no semblava que tinguessin possibilitats de formar part del nou equip directiu de la Conferència. Pel matí, el cardenal Suària clogué el seu mandat amb un important discurs que alguns mitjans han titllat, exageradament, de catastrofista i apocalíptic, però que constitueix una bona anàlisi de la realitat de la nostra societat, i del conjunt de l'Església d'Espanya.

(Més informació a pàg. 10)

En arribar al n.º 700

Una reflexió del nostre director sobre "C.C"

A la pàgina 14-15 el lector podrà llegir la reflexió que el nostre director, Mn. Manuel Valls, fa sobre el nostre setmanari. Es tracta del text íntegre de la seva intervenció al Consell Pastoral de Barcelona que tingué lloc fa unes poques setmanes.

Mons. Elias Yanes, arquebisbe de Saragossa, nou president

Mons. Fernando Sebastián, administrador apostòlic de Màlaga, nou vice-president.

LLINDAR

Jaume Planas i Pahissa, *director adjunt*

Talment batallades. Així han estat el seguit d'aparicions dels números de «Catalunya Cristiana» com a setmanari, amb un sol —únic i clar— objectiu com és de fer realitat un mitjà de comunicació d'Església per a tot Catalunya.

Així és, doncs, com el cristià català ha pogut disposar durant aquests més de tretze anys, per ara, d'un recull periòdic d'informació i d'opinió, que els han estat proveïdes amb esforç i amb visió alhora d'una objectivitat més àmplia que no pas la que es limita just a l'entorn immediat del propi cercle. O la que arriba, màxim, a les vores d'unes afinitats ben determinades.

Quan la tecnificació dels mitjans reclama intensificar l'atenció per l'ús d'aquells que ens han de permetre arribar a un nombre més gran de destinataris —amb unes tècniques que requereixen tota una mobilització

Els set-cents cops

d'esforços, tant de capacitació com de suport—, sembla com si ens costés de creure encara en allò que tenim entre mans i al nostre abast. Un instrument, aquest del nostre setmanari, ben real, fet a cops i a l'enclusa del dia rera dia, segons aquella tècnica artesanal típica de la comunicació escrita, però inflammat a la fornalla d'una llarga tradició en l'espai i en el temps; un instrument, en definitiva, que, de no tenir-lo, prou que a hores d'ara l'hauríem de crear.

Si la consciència de col·lectiu per part del conjunt de les Esglésies catalanes ha anat cristal·litzant en òrgans de reflexió i d'acció pastoral interdiocesanes, si sens

perjudici de la particularitat de cada Església hi ha endegades accions a diversos nivells, conjuntes i simultànies, com ara el Congrés de Catequesi o el de Religiosos, i el Concili català, ¿algú es pot pensar que tenim per inventar encara l'òrgan eclesial escrit d'informació i d'intercomunicació adient, a escala de tota la població catalana?

Som aquí: a set-cents passes justes d'aquest camí; un camí iniciat amb fe i amb gosadia, que ens ha dut ja fins on som ara. I tenim ganes de continuar avançant. ¿A cops? Si molt convé... Tot dependrà de la realitat de visió de tots plegats, de quins límits posa cadascú a les seves afinitats i, en definitiva, d'on estem disposats a anar a parar en el necessari, tant com beneficiós, exercici comunicatiu. Perquè, al cap i a la fi, és d'això que es tracta.

VOLEU CONÈIXER

PARÍS

DES DEL CAIRE CRISTIÀ

Podeu fer-ho en el pelegrinatge preparat per
Mn. Joan E. Jarque

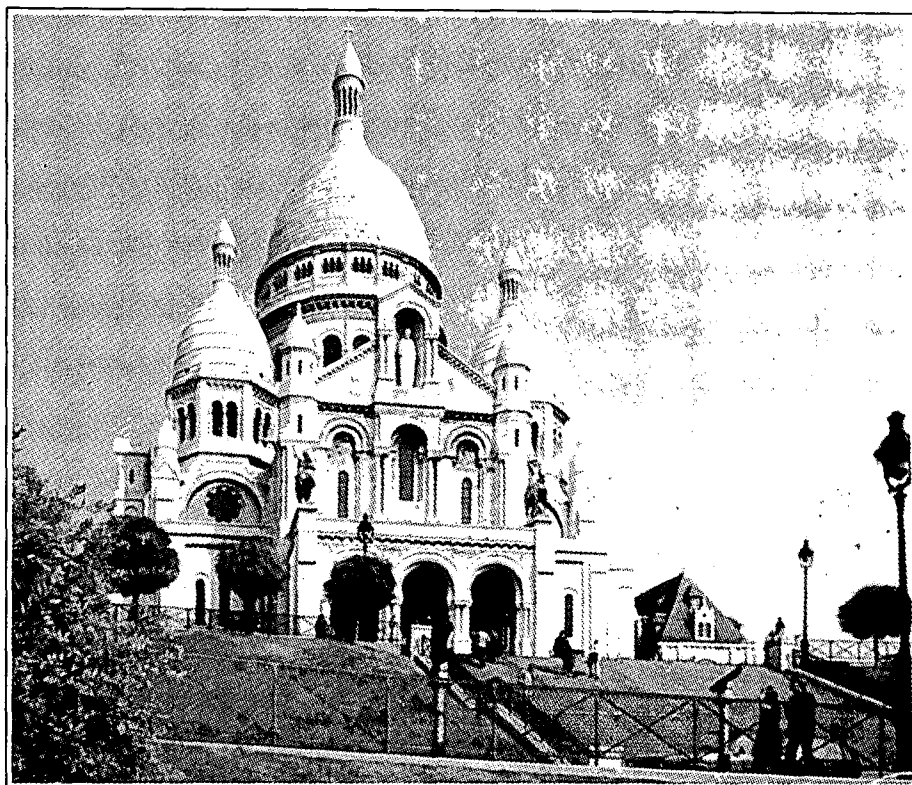
Del 15 al 21 d'abril

Celebracions religioses a Saint Gervais, a la Medalla Miraculosa (rue du Bac), a la Mare de Déu des Victoires, a Notre Dame i amb les Germanetes de Betlem.

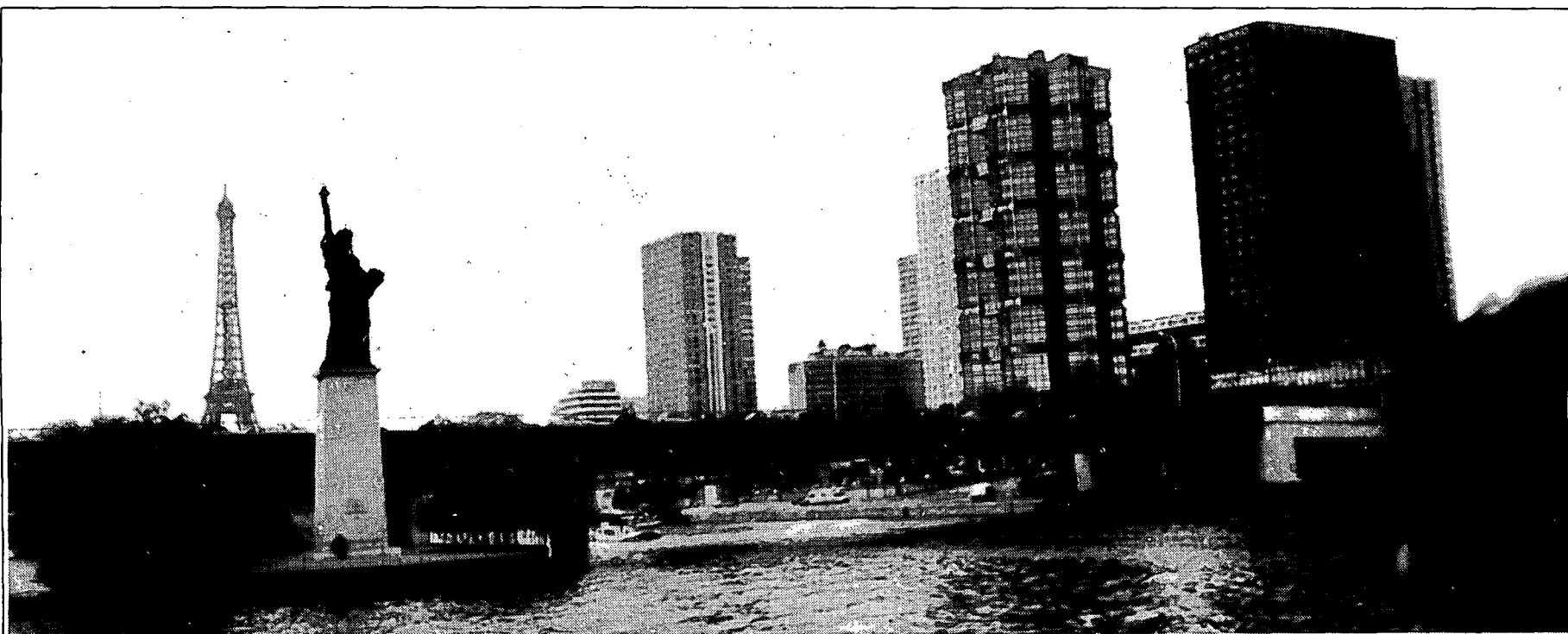
Visites: panoràmica de la ciutat, Montmartre i Sacré Coeur, Torre Eiffel, Invàlids, Halles, centre Pompidou, la Défense, bosc de Boulogne, Versailles, etc.

Recepcions: a la Unesco i a Bayard Presse (editora de "La Croix")

AIXÍ PODREU CONÈIXEREL ROSTRE CRISTIÀ DE PARÍS

PLACES LIMITADES - OBERTA LA INSCRIPCIÓ

AQUESTA ÉS LA VOSTRA OPORTUNITAT D'ANAR A

TERRA SANTA

COM A "PELEGRINS DE LA PARAULA"

Del 10 al 19 de març

Pas a pas amb el Nou Testament i seguint les directrius de l'Escola Bíblica de Montserrat i les pautes confiades del 1981 ençà als Amics de "Catalunya Cristiana".

PER LA JUDEA I LA GALILEA

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, Litóstratos, cenacle, muralles de la ciutat, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, Betesda, mont Sió, etc.), els seus barris i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), així com Betlem, Jericó i la muntanya de la Quarentena, monestir i coves de Qumram, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Carmel, Cesarea, etc.

UN AUTÈNTIC PELEGRINATGE AL PAÍS DE JESÚS I UNA VIVÈNCIA EXCEPCIONAL DE REFLEXIÓ, DE PREGÀRIA I DE CELEBRECIÓ DE LA FE A LES FONTS MATEIXES DE LA NOSTRA SALVACIÓ

PLACES LIMITADES - OBERTA LA INSCRIPCIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

Nou President de la Conferència Episcopal Espanyola

Després d'una setmana de rumors, l'elecció de l'Arquebisbe de Saragossa per a president de la CEE n'ha confirmat un d'insistent. Aquest és un fet important, al marge dels comentaris més o menys correctes que l'han precedit. Important per la incidència que —malgrat les precisions que la setmana passada fèiem sobre la naturalesa de les conferències episcopals— el nou President de la CEE tindrà, lògicament, en aquest moment de l'Església i de la societat.

La figura de monsenyor Yanes suscita una certa expectativa. Sembla que la seva elecció significa una inflexió en la línia que havia seguit, durant l'última dècada, la cúpula de la CEE. No és que ens deixem influir pels comentaris grollers dels qui han volgut presentar-lo gairebé com un contestatari... Però sí que l'elecció del fins ara vice-president de la CEE palesa la voluntat del cos episcopal d'introduir alguns matisos nous. El temps dirà quin serà el sentit concret i quina la importància d'aquesta matisació. Probablement es tractarà d'assajar una més gran capacitat de diàleg amb el Govern central, vist l'atzucac on ens ha dut l'anterior actitud de duresa, i, en general, d'assolir una imatge de més cordialitat amb la societat d'avui.

Felicitem l'Arquebisbe Elías Yanes per la confiança que ha merescut dels seus germans d'episcopat i li oferim la nostra col·laboració. Assumeix la presidència de la CEE en una hora difícil. Som en any d'eleccions parlamentàries, la crisi econòmica repercuteix en tots els àmbits socials i es palpa una demanda general de més ètica en la vida pública i en la privada. L'Església té una paraula a dir-hi i la trajectòria de monsenyor Yanes acredita la seva aptitud per a dir-la des de la comprensió i la solidaritat.

Set-centes setmanes amb Catalunya Cristiana

Hem arribat al 700, un número rodó que avui afegeix un escreix de goig al que ens porta cada setmana el nostre setmanari. Ja som molts milers els lectors i els col·laboradors que trobariem buida una setmana sense CATALUNYA CRISTIANA. Ens hem acostumat a la seva cita que ho és, de fet, amb tota l'Església: les seves pàgines ens posen en contacte amb els germans de fe d'arreu del món. Amb informació abundosa i amb articles de reflexió que ens ajuden, setmana a setmana, a fer-nos un criteri enmig dels esdeveniments més diversos. Quants esforços i quants sacrificis s'amaguen en aquest 700 que avui encapçala el nostre setmanari... I, també, quantes il·lusions de futur... Un futur que cada setmana es fa una mica més present.

Celebrem-ho! La nostra proposta de celebració és senzilla: que cada lector n'aconsegueixi un de nou, que cada subscriptor obtingui una nova subscripció. Qui celebri així aquest 700 farà un bon servei al nou lector o al nou subscriptor. Però el farà també, no en dubteu gens, a la comunicació entre els catòlics de Catalunya.

Esdeveniments dels darrers anys han aconseguit sovint una unanimitat: la desaparició del llarg enfrontament Est-Oest posa més de relleu el gran problema Nord-Sud. Una altra cosa és que aquesta opinió comuna s'hagi traduït fins ara en un increment apreciable, des del Nord, en la col·laboració a solucionar els problemes del Sud. Més encara: hi ha prou motius per témer que aquesta continuï essent la gran assignatura pendent.

Per això Justícia i Pau va decidir relançar la campanya del 0,7% que realitzà els anys 1980-82 i que obtingué una sèrie de bons resultats concrets, sense arribar, però, a assolir l'objectiu que el govern espanyol assignés, com a ajuda pública als països en vies de desenvolupament, el 0,7% del PIB (Producte Interior Brut), segons la coneguda resolució de les Nacions Unides. La campanya, que va tenir el suport de moltes col·laboracions, no va aconseguir aquest objectiu, i les darreres xifres publicades sobre la cooperació pública espanyola diuen que aquesta està en el 0,2% del PIB, no sols molt per sota d'aquell 0,7% considerat mínim per les Nacions Unides, sinó també de la mitjana modesta dels països del Comitè d'Ajuda al Desenvolupament.

Cal veure, però, més enllà i més ençà d'aquesta conducta del govern espanyol. Més enllà, perquè la

Nord-Sud: un món nou

■ Joan Gomis

majoria dels països del Nord, encara que tinguin xifres d'ajut a la cooperació més presentables, són ben lluny de l'acció global i decidida que per motius de justícia, de solidaritat i de simple instint de conservació, haurien d'adoptar davant la intolerable situació d'aquests països que, eufemísticament, anomenem en vies de desenvolupament. I més ençà perquè aquesta matèria ens concerneix a tots i no ens hem de limitar a raonadíssimes peticions i exigències al govern de l'Estat.

Hi ha, per sota d'aquest, uns altres nivells d'institucions públiques. Els governs autonòmics, per exemple, començant, en el nostre cas, per la Generalitat de Catalunya, tenen també unes accions a fer en aquest camp, encara que, en l'organització actual, sigui en primer lloc de competència de l'Estat. Tenen el deure d'unes accions a realitzar, i també han estat fins ara molt per sota d'allò desitjable.

L'administració local tampoc no pot dir que són problemes que escapen de les seves competències i si hi ha prou representants d'aquesta que han actuat i actuen en tasques de solidaritat, el conjunt d'aquest sector també és ben lluny de la resposta adequada. I hi ha la societat civil organitzada o no; és a dir, institucions, entitats i associacions ben diverses, i n'hi ha poques que destinen el 0,7% del seu pressupost a aquestes tasques. I finalment els ciutadans corrents,

"L'administració local tampoc no pot dir que són problemes que escapen de les seves competències i si hi ha prou representants d'aquesta que han actuat i actuen en tasques de solidaritat, el conjunt d'aquest sector també és ben lluny de la resposta adequada."

ciutadans corrents, que si no tenen gran poder ni pertanyen a organitzacions de solidaritat amb el Tercer Món, pertanyen a l'única família humana i no poden restar indiferents. Per això, hem intitulat la primera etapa de la nostra campanya adreçada a les persones i a les entitats privades, "El 0,7% també és cosa teva".

Per altra banda, una pila d'accions públiques i privades són necessàries per aconseguir alguna cosa més que aquell 0,7%. Perquè aquest, l'ajut o la cooperació al desenvolupament, és una condició necessària però no suficient de la resolució d'aquell problema enorme i sagnant. Perquè podria passar com fins ara, que el Nord sovint dona amb una mà una part petita d'allò que retira del Sud amb l'altra, i és una realitat, encara que molta gent no ho sàpiga, que els fluxes financers del Sud al Nord són molt superiors als del Nord al Sud. Per això cal una pressió àmplia i sostinguda perquè no sols millori la cooperació al desenvolupament sinó perquè es prenguin mesures de més envergadura referents, per exemple, als termes justos dels intercanvis comercials, al deute extern, i a un desarmament realment ràpid que destini els "excedents de pau" a unes finalitats entre les quals aquesta és prioritària.

Al cap i a la fi, és la qüestió: unes noves relacions Nord-Sud, realment justes i no radicalment injustes com ara, és el problema prioritari del món d'avui. La nostra campanya voldria ajudar a fer-ho veure.

Joan Gomis és President de Justícia i Pau

RESPIR

Una mica massa fort!

M'hi he pensat molt, abans d'escriure aquest RESPIR; o, per ser més exacte, abans de copiar les frases que el componen; he tardat a decidir-m'hi, perquè no voldria molestar ni comprometre ningú. Si, al final, he optat per fer-ho és perquè estic convençut que de tota interpel·lació hom pot treure profit i per la veritat que hi ha en aquella dita popular: quan cou, cura. I com que algunes d'aquestes frases couran a més d'un, vés a saber! La primera de les tres frases qualifica alguns moviments eclesials de **guarderies d'adults**. Déu n'hi do! La segona se les heu amb alguns teòlegs, dels quals diu que, més que teòlegs, són turistes de la xerrameca. La tercera fa referència a un llibre recent, del qual diu: "és una obra que no faria mal a certs teòlegs 'plom', a certs predicadors sense llenguatge comunicatiu, a certs xerraires del sagrat". Sabeu què penso? Que cadascú aplicarà les frases a objectes diversos..., i tots contents!

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra
 Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collell, Guillem Farré, Francesc Gamsissans, Núria Giral, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaia, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TONOSTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA I SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes. □ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Juglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar Vilarrúbies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torrenigenerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Sobre algunes diferències en la pràctica sacramental

■ J. Carrera Planas

No fa gaire que em referia, des d'aquesta columna, a la curiosa pretensió d'algunes persones d'alt nivell econòmic de "casar-se al jardí de casa". Però les qüestions que es plantegen al voltant de la celebració del sacrament del matrimoni no s'aturen aquí. Sense arribar a l'extrem assenyalat, hi ha petites polèmiques contínues sobre si cal convèncer els promesos catòlics de celebrar la seva unió matrimonial a la pròpia parròquia o val més accedir a la tendència de tantes parelles de concentrar-se en unes poques esglésies que els resulten especialment atractives. I continuen augmentant les diferències en els criteris sobre la preparació a les primeres comunions. Abans hi havia els qui exigien un curs preparatori i els qui n'exigien dos. Ara ja n'hi ha molts que en demanen tres i alguns apunten a quatre... Acabem d'arrodonir el quadre fent referència a l'establiment de nous tanatoris que treuen les exèquies de les parròquies i les situen en establiments especialitzats.

En aquests moments tenim a la mà tres instruments de reflexió i d'acció per a plantejar-nos conjuntament aquestes qüestions que, si bé no són el més important, ni de lluny, de la vida sacramental, afecten notòriament la seva imatge popular. A nivell diocesà de Barcelona, el pla pastoral ha establert la necessitat d'elaborar un directori de pastoral sacramental. Ja han començat les primeres consultes al consell presbiteral per a la seva preparació. El Congrés de Catequesi pot ajudar-nos sobretot en el que fa referència a les catequesis pre-sacramentals. I en tot l'àmbit de Catalunya, el Concili Provincial que es troba en la seva fase preparatòria, possiblement incidirà en el tema des d'un angle o altre.

Ara bé, contra el que podrien pensar alguns, no n'hi ha prou amb l'adopció de normes per part dels organismes institucionals o de la jerarquia de l'Església. Caldrà que aquesta normativa vagi precedida o acompanyada d'un treball de persuasió, amb el diàleg més ampli possible. Actualment hi ha tot un petit bosc de normes locals que vénen, generalment, dels anys setanta i són considerades intocables. Van unides, a més, al record d'esforços importants realitzats amb voluntat evangelitzadora, en aquells anys, per tal de sortir d'una situació

"Contra el que podrien pensar alguns, no n'hi ha prou amb l'adopció de normes per part dels organismes institucionals o de la jerarquia de l'Església. Caldrà que aquesta normativa vagi precedida o acompanyada d'un treball de persuasió, amb el diàleg més ampli possible"

anterior més rutinària. Sovint aquest record i els sentiments que l'acompanyen bloquegen la possibilitat de nous plantejaments.

Un factor decisiu serà que el diàleg s'estengui al laïcat, també, en la mesura del possible, als laics que no formen part d'associacions i consells pastorals. En les qüestions més discutibles —com ara el lloc de les celebracions matrimonials i exequials— convindrà discernir l'evolució de la societat cap a noves formes de vida. No podem ser ostatges d'unes formes culturals determinades ni, menys encara, imposar-les com a exigències de la fe. En els temes més essencials, el diàleg exigirà una catequesi prèvia.

J. Carrera Planas és Bisbe auxiliar de Barcelona

Hi ha una argumentació per negar la Veritat que sembla evident i resulta convincent per a moltes persones. Qui afirma la Veritat absoluta—diuen—no tolerarà ningú que la negui. Però consegüent, la Veritat absoluta origina la guerra. Qui vol la pau en la convivència ha de renunciar al valor absolut de la Veritat. La tolerància, promotora de la convivència i superadora dels enfrontaments, es fonamenta en el relativisme, que dona a cadascú, amb l'aplaudiment de tots, la llibertat de renunciar a la Veritat o de fer-se-la a la seva mida. Si el catolicisme no avança per aquest camí —ens diuen—, es converteix en un fonamentalisme tan intransigent i inhumà com qualsevol altre. Crist —que va dir "Jo sóc la Veritat"— es va anihilar a si mateix per fer-se un de nosaltres. Predicar l'Evangelí és "anihilar la Veritat" per tal d'obrir-nos a l'Esperit de Déu que és en tots els homes, en totes les cultures i en totes "les diverses veritats". És així?

Per començar, jo diria que el relativisme —la negació d'una Veritat— pot justificar-ho tot; i també la destrucció de l'altre. La Veritat és l'ÉSSER en tant que objecte de la intel·ligència. Si tot i tots **som** el que a cadascú li sembli o decideixi que som, tothom pot fer, justificadament, de tot i de tots el que li doni la gana. Una persona, una família, un poble, pot **ser** per a una altra persona, una altra família, o un altre poble, un simple objecte de la seva ambició o del seu desig capricios. Jo parteixo, doncs, de l'afirmació que la

"ha estat fet tot el que ha estat fet". És el fonament de tot ésser. El Pare, per Amor, pronuncia des de tota l'eternitat la Paraula creadora, a la qual **tot el que és** li deu l'existència. La veritat de la persona humana —de tota persona humana— és que **és imatge de Déu creador i santificador, origen de tot l'existent**. Per això la persona humana és creativa —pot recrear-ho tot, donant-li un nousentit—, és locutiva-valorativa

*"Si tot i tots **som** el que a cadascú li sembli o decideixi que som, tothom pot fer, justificadament, de tot i de tots el que li doni la gana"*

—pot "dir el món" vivificant-lo amb el seu esperit; és original— en ella troba històricament "origen" el món que va passant al llarg dels segles.

Aquesta Veritat no és vàlida únicament per als catòlics. Ho és per a tots els homes. De tal manera que si un home, de bona fe, creu que l'error és la Veritat, per a ell l'error actua com a Veritat. En certa manera "recrea" l'error com a Veritat. Perquè qui busca honradament la Veritat —i això ho dic des del més profund de la meua fe catòlica— busca Jesucrist, ja que Ell va dir: "Jo sóc la Veritat". I ningú no pot estar en Jesucrist si no és per l'Esperit Sant que ens fa fills del Pare en el seu Fill Unigènit.

No és cert, doncs, que el fet d'afirmar la Veritat sigui —almenys per als catòlics humilment coherents— una "justificació de l'anul·lació de l'altre" que demana a crits la justícia del relativisme per tal de salvar la convivència humana. Fer creure això és un frau.

I no vull dir que els catòlics hàgim estat sempre la persona "humilment coherent" a la

qual he al·ludit. Si Sant Pau va dir "no faig el que vull i no vull el que faig", què hauriem de dir la resta dels pecadors, catòlics o no? És, però, molt important distingir entre obrar d'una certa manera "precisament per ser catòlic o per ser relativista", i obrar d'aquella forma "malgrat ser catòlic o per ser relativista". El catòlic, en el grau que en sigui, no pot prendre ningú com a objecte manipulable. I si ho fa, contradiu la seva fe. El relativista pot prendre un altre com a objecte manipulable a partir de la seva "teoria"; isí s'imposa no fer-ho malgrat tenir-ne ganes, contradiu la seva teoria.

Per acabar voldria fer referència al misteri de l'Església, profundament lligat al misteri de l'Encarnació. En Jesucrist, el Fill Etern encarnat, Déu "va créixer en edat, saviesa i gràcia" segons la nostra limitació pecadora; no segons la plenitud de l'Esperit Sant que ens constitueix en Cos místic del Crist, en el qual podem cridar "Abbà, Pare". La sociologia ens pot ajudar a conèixer les nostres limitacions. Només la gràcia ens pot revelar el Do de Déu.

Pau López Castellote és escriptor i pedagog

El relativisme, clau de la convivència?

■ Pau López Castellote

Veritat ens salva; mentre que la seva negació ens perd.

Veiem, però, si el fet d'afirmar la veritat comporta necessàriament —com diuen— la condemna i el refús per als qui no la tenen, als quals els la imposa, fins i tot, contra la seva consciència, si volen tenir dret a existir. D'entrada, jo admeto que, amb bona fe, hom pot equivocar-se pensant que té la Veritat. Aquest fet, però, no solament possible, sinó real, no afecta la vigència de la mateixa Veritat. De tal manera que si l'equivocat de bona fe "veu" que el que ell pensava que era la Veritat no ho és, no'tindrà cap inconvenient —i sense contradir-se— a abandonar-ho. Perquè qui cerca la Veritat no busca el pròpi llum, sinó l'adhesió intel·lectual a "el que les coses són" per tal de fonamentar-hi l'exercici honest de la seva llibertat. Això és vàlid per a tothom. La recerca honesta de la Veritat uneix, fins i tot, aquells que avancen per camins diferents. La consciència de posseir la Veritat sense la inquietud per la seva recerca, en canvi, separa els homes i sotmet els uns als altres. I el relativisme —una mena de veritat de la contra-veritat— no és una excepció ni molt menys.

Per als catòlics la Veritat és Jesucrist, segons Ell mateix va dir. Perquè és el Verb, la Paraula, per la qual

SABER ESCOLTAR

Paradoxa i bé comú

Hi ha una paradoxa o contradicció impressionant a l'hora d'endegar la conducta moral. Per una banda, es predica i estimula un deixar fer individualista sense fre: cadascú que faci el que vulgui, que es comporti segons li sembli a efectes de determinades matèries que pretesament serien una mera qüestió privada. Per altra banda, els mateixos poders públics demanen, amb raó, el sentit del bé comú, la solidaritat, el respecte dels altres, etc.

Els aspectes socials són poc atesos en moltíssimes circumstàncies. I el problema rau en la recerca i la

pràctica dels valors espirituals i d'una actuació que dimani d'una consciència ben formada.

¿La nostra societat és educada i encoratjada —pregunta un escriptor— pels seus responsables a transmetre els valors i la consciència davant els interessos egoistes i categorials? Una pregunta que demana la resposta amb la mà damunt del cor. Perquè, en cap camp no es pot afavorir la superconsumició i voler evitar els abusos.

■ Joan Guiteras

Ens ha commogut l'heroisme de Carla Levati, italiana de 28 anys, que ha mort per salvar el seu fill que duia a les seves entranyes. Tenia càncer d'úter i estava embarassada; qualsevol intervenció quirúrgica que li hauria permès viure, hauria suposat l'avortament del fill. Va preferir, amb plena consciència, la vida de la criatura a la seva. El seu cas recorda el de Gianna Beretta, morta fa trenta anys en circumstàncies semblants i per idèntic motiu. La filla que Gianna va salvar amb el seu sacrifici podrà presenciar dintre de pocs mesos la beatificació de la seva mare. El petit de Carla, prematur, respira dins la incubadora.

Enmig del respecte i l'admiració generals per aquestes dones, també s'ha sentit alguna veu aïllada de crítica baixa. S'ha pogut llegir en un periòdic: "Medis laics destaquen que la mort de Carla és conseqüència d'una pastoral catòlica que és a punt d'elevat als altars a Giovanna Beretta Molla, morta (...) per donar a llum una filla".

Pretenen fer-nos creure que Carla estava suggestionada, fanatitzada per la "pastoral catòlica". I a les dones que no tenen càncer, però que avorten, ¿qui els ha rentat el cervell? Alguns admeten com totalment lògic

La llibertat de no avortar

■ Rafael Serrano

Carla Levati, amb el seu primer fill

l'avortament per motius fins i tot banals, però no poden explicar-se, sense suposar supersticiosament l'efecte d'una fascinació, que una mare sacrifiqui la seva pròpia vida per tal que no es perdi la del seu fill.

No poden... o no volen. Ens

intenten convèncer que la generositat és impossible, que en aquest món no hi cap l'heroisme entre persones normals. Si algú desmenteix aquesta tesi amb la seva conducta, fins i tot es buscarà una coartada de l'egoisme interpretant l'acció com a fruit

d'una propaganda. Carla no donà la seva vida per fanatisme, sinó pel seu fill. En el seu diari anotava: "Un dia més pel meu fill, un dia menys per mi". Tanmateix, s'esdevé que avui se sol parlar només d'una llibertat unilateral: per elegir el propi

profit. Llibertat per gaudir dos sous sense el condicionament d'uns fills; per desprendre's del fill ja concebut, o produir-ne un al laboratori, i del sexe preferit. Carla tenia un noi i aspirava a una noia: volia dir-li Sara. Quan va saber que estava gestant un altre noi, va comentar: "Doncs benvingut sigui".

Carla —com abans Gianna— ha demostrat que tenia la llibertat suprema: la que s'exerceix a expenses pròpies. Aquesta llibertat màxima que consisteix en poder lliurar-se totalment a favor dels altres. Aquesta llibertat que desitjarien que ningú no tingués, perquè ells no la volen usar.

Rafael Serrano és redactor d'Accepremsa

¿Un "Guernika" romànic?

Detall de les Escenes de l'Apocalipsi (acció d'un dels genets d'Ap 6; tremp sobre arrebossat, s. XII), del conjunt de pintures provinents de Sant Salvador de Polinyà (Vallès Occidental). La seva instal·lació al Museu Diocesà de Barcelona, concretament a la Pia Almoina, ha estat feta amb una disposició i amb uns elements força originals. No cal dir que formen part de l'exposició *Selecta III*, oberta cada dia, de 10 a 14h i de 17 a 20h, llevat del diumenge a la tarda i del dilluns (pla de la Seu 7; tel. 315 22 13).

Cartes al Director

◆ Recordant l'amic

Sr. Director:

Amb motiu del segon aniversari de la mort del pare Pedro Arrupe, general de la Companyia de Jesús, em plau adreçar-li aquestes ratlles, recordant l'amic.

Pare Arrupe, avui fa dos anys que partires d'aquest món cap a la glòria eterna. Tu coneixes la meva admiració per tu. Has estat un home ferm, agosarat, senzill, carismàtic, líder espiritual indiscutible. Criticat sobretot per aquells que no sabien captar la sensibilitat del món d'avui i pels qui no tenien la teva gosadia. Et recordo i t'agraeixo el teu treball, la teva vida de pregària, les teves orientacions, el teu dinamisme i el teu entusiasme per Jesús, per l'Església i pel món d'avui.

RAIMON NEGRE i RIGOL
 Barcelona

◆ El Concili de "CC"

Sr. Director:

Ara que s'està preparant el "Concili Provincial Tarraconense", m'he adonat que el nostre setmanari "CC", ja és tot un Concili, ja que tothom pot expressar-se a través de cartes o amb articles, on es tracten i s'anuncien fets, decisions, solucions, prodigis, somnis. Estiguem contents que el gran i millor

"concili", ja fa temps que existeix introduint-nos en la geografia espiritual i sàvia del nostre setmanari, on es pot copsar perfectament el que demana l'Esperit a les nostres Esglésies.

FRANCESC PONTS
 Girona

◆ Reaccionem

Sr. Director:

Als catòlics ens fa mal, com a tota persona honesta que desitja una societat ètica i respectuosa, el deteriorament en què va caure amb tant de llibertinatge i permissivitat. La democràcia, no suposa de cap manera que es perdi l'ordre de valors.

Ens repugna comprovar una vegada més com el Ministeri de Cultura propaga, i el d'Educació distribueix en centres escolars, publicacions del tot inadmissible. La darrera, el llibre de Vázquez Sola, del qual he tingut en les mans unes vinyetes repugnants.

¿Què es pretén amb això? El menys, és ferir els sentiments dels catòlics. El més, és l'ofensa a Déu.

Però no hem de rendir-nos com si no hi poguéssim fer res. Apel·lo a tots els catòlics perquè ens sentim cridats a reaccionar amb una fervent oració a Déu, plena d'esperança perquè vessi la seva misericòrdia infinita i ens ajudi a vèncer tant de mal amb abundància de bé.

ASUNCIÓN CASTELLA CASAS
 Barcelona

ACUDIT

BARCELONA

• **CONCERT DELS AMICS DELS CLÀSSICS.** - L'orquestra de cambra, amb Eduard Bazaco (contrafagot) i sota la direcció de Joan Palet i Dalmaes, **diumenge 21**, a les 11.15h, a la sala d'actes de la Delegació de l'ONCE (c/ Calàbria 66, 2n), amb obres de Fiocco, Vivaldi, Solé i Anderson. Al local social (c/ Ausiàs Marc 26, 8è), **dijous 25**, a les 19.30h, conferència de Carles Pujol i Rius sobre el fantàstic món de la música i la pintura.

• **CONFERÈNCIES DE PRESENTACIÓ DEL NOU CATECISME.** - A Balmesiana (c/ Duran i Bas 9, 08002 Barcelona), a les 19.45; el **dilluns 22**: L'oració cristiana, pel Dr. Lluís Martínez i Sistach, bisbe de Tortosa, i el **dilluns 1 de març**: La vida en Crist (cloenda), pel P. Pere Suñer s.i.

• **RECÉS DE VIDA CREIXENT.** - «Diàlegs des de la fe»: amb Nicodem; **dimarts 23**, a les 17h, a la parròquia de Corpus Christi (c/ Bailèn 175, 08037 Barcelona), sota el guiatge del P. Lluís-Antoni Sobreroca s.i.

• **ALGUNS PUNTS DE DEBAT PER A UNA POLÍTICA**

SOCIAL DE PROGRÉS. - Sesió d'aquest curs de Cristianisme i Justícia, dedicada a «Mercat i deshumanització: funció de la cultura en les transformacions socials actuals», a càrrec de Carles Comas, **dimarts 23**, a les 19.30h, al centre cívic Cotxeres de Sants. Més informació: tel. 317-23-38.

• **L'ATRACCIÓ DE LES SECTES.** - Conferència del sociòleg Daniel Cervera, organitzada per DIF, **dimarts 23**, a les 20.45h, al reial Monestir de Santalsabel (c/ Rocaberti 12, 08017 Barcelona; tel. 280-27-92).

• **INICI DE LA QUARESMA A LA CATEDRAL.** - Dimecres propinent, **dia 24**, a les 19h, vespres cantades; a les 19.30h, celebració de l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe Dr. Ricard-Maria Carles, amb benedicció i imposició de la cendra.

• **CURSET «ESCUELA DEL SILENCIO».** - Dirigit pel P. José F. Moratiel (op), **del 26 al 28 de febrer**, a la Casa d'Espiritualitat Maria-Antònia París (c/ Major de Sarrià 169, tel. 203-72-12 o 203-74-04).

• **«MILLOREM EL NOSTRE ENTORN.»** - Diada de tècniques, **dissabte 27**, de 9 a 14h, per a més grans de 17 anys, organitzada per l'Escola de l'Esplai de Barcelona (c/ Numància 149-151, 08029; tel. 410-16-02).

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.** - Celebració comunitària quaresmal de la Penitència, **dissabte 27**, a les 10.30h, a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè.

a les 14h, a l'església de Sant Felip Neri. Per a més informació: tel. 301-12-77. L'Escola de Pregària de març serà el dia 11.

• **CIVISME, CONVIVÈNCIA I DEMOCRÀCIA.** - Continua aquest cicle de conferències al C.C.U. (c/ Villarroel 81, 08011 Barcelona; tel. 323-33-68), cada quinze dies, a les 18h; **dissabte 27**, inici del bloc sobre democràcia i estat actual, amb Àngel Castiñeira, que continuarà Ferran Requejo el **dissabte 13 de març**.

• **FÒRUM «HOME I EVANGELI».** - Els dies **27 i 28**, a La Salle Bonanova, sobre el tema «Concili català: ¿què hi aportem?, ¿què n'esperem?» Inscripcions, fins al dia 25 (de 19 a 21h): ICESB, c/ Enric Granados 2, 08007 Barcelona; tel. 454-96-55.

LLEIDA

• **ESCOLA DE L'ESPLAI DE LLEIDA.** - Curs de monitors, en dissabte (de 9.30 a 20h) i diumenge (de 9 a 18h), a partir del **dia 27** (fins al 25 d'abril). Curs «Saber envellir», de preparació a la jubilació, en dimarts i dijous, comença el **2 de març** (fins al 13 de maig), de 19 a 21h. Informació i inscripcions: Av. Blondel 11, 3r; tel. (973) 27-28-64.

SOLSONA

• **RECÉS AL MIRACLE.** - Per a tothom: «Veure Déu, de pensament, paraula i obra», del **divendres 26 al diumenge 28** (comença i acaba a la tarda), dirigit pel monjo Lluís Planas, a la casa d'espiritualitat: tel. (973) 48-00-45.

RECÉS DE QUARESMA

27 de FEBRER.

QUARESMA 1993

• HORA: DE 10.30 A 14 H.

• LLOC: ESGLÉSIA DE SANT FELIP NERI - AL COSTAT DE LA CATEDRAL -

CONVOCA I PRESENTA EL RECÉS EL Sr. ARQUEBISBE DR. RICARD M. CARLES

- ARQUEBISBAT DE BARCELONA -
- DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DE JOVENTUT

• **RECÉS DE QUARESMA PER A JOVES AMB L'ARQUEBISBE.** - Organitzat per la Delegació de Pastoral de la Joventut, **dissabte 27**, de les 10.30

¿Tienes necesidad de ayuda o información?

Llámanos y hablaremos del Cáncer

(93) 323 44 27

Un servicio anónimo de la Asociación Española contra el Cáncer
Junta Provincial de Barcelona

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Moltíssimes gràcies: Continueu donant matèria d'informació i de reflexió per tants cristians que viuen la preocupació d'una Església rejevenida. Falta tanta esperança! Calen profetes d'esperança. I Catalunya Cristiana ho pot ser." P. Bonifac Tordera. COLÒMBIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

JOSEP SERRANO CASILLA 9, 3-REGIÓN DIEGO DE ALMAGRO-VALDIVIA CHILE.....	21.892 Ptes.
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms..... Tel.....

Direcció..... D.P..... Província.....

Població.....

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

taló que adjunto gir postal

domiciliació segons l'adjunta autorització:

Domiciliació: Banc / Caixa.....

Sucursal nº.....

Nº. compte corrent.....

Població..... Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població..... Data.....

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

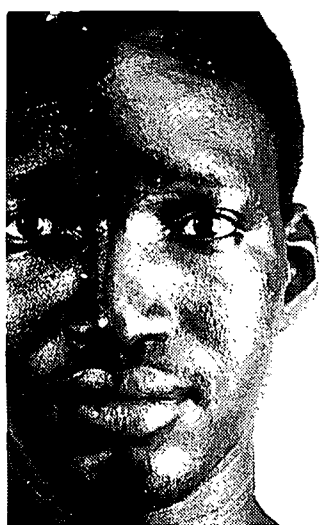

Fes-te soci

Col·labora

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneira, 6, 10e. 08002 Barcelona
Tel. (93) 317 61 77

"Ara podem regar les nostres terres tot l'any"

Amb l'ajuda de molts estem finançant projectes de desenvolupament al Tercer Món. Però encara queda molt per fer. Col·labora amb Mans Unides.

Mans Unides
TU HO FAS POSSIBLE

487 78 78

Col·labora o informa't trucant a aquest telèfon.

Joan Pau II davant les autoritats i el poble del Sudan

"Fer servir la religió per a la injustícia i la violència és un terrible abús"

Aplaudiments, llàgrimes i cops de puny foren els signes visibles de l'entusiasme amb què Joan Pau II fou acollit a la seva arribada a Khartum, capital del Sudan, en aquesta la seva primera visita a un país integrista islàmic, on ja des del mateix aeroport, va defensar amb fermesa el dret a la llibertat de religió, sense cap mena de discriminacions. El Pontífex, va ser a Khartum més de nou hores, es va reunir, abans d'emprendre viatge de tornada a Roma, amb el clergat i el laïcat catòlics a la catedral; s'entrevistà amb el cap de l'Estat, general Omar Hasàn Al Bashir i va celebrar missa en un parc públic amb multitudinària assistència.

És la primera vegada que el Sant Pare visita una nació considerada d'integriste islàmic.

Sudan és el país més extens d'Àfrica, amb una superfície cinc vegades més gran que la d'Espanya i 25 milions d'habitants. Està essent assolat per una cruenta guerra civil, que ha degenerat en una política de genocidi i neteja ètnica per part dels musulmans vers la minoria cristiana.

L'Església catòlica sofreix una persecució sistemàtica

El problema radica en la profunda divisió existent entre el Nord i el Sud. Mentre les províncies del Nord són de majoria musulmana, els habitants del Sud —el 30 per 100 de la població— són cristians o adeptes a les religions tradicionals.

Aquesta imposició de la religió islàmica és la causa de l'actual estat de guerra civil que es viu des del 1983, que ha causat la mort a milions de sudanesos.

El problema de la guerra s'estén, no solament als qui la sofreixen directament, sinó també a la resta dels habitants del país, que estan immersos en la misèria, i la crisi econòmica fa impossible que els aliments puguin arribar a totes les zones,

situació que s'agreuja pel temor de la població a les represàlies per part d'alguna de les parts en conflicte.

Al mateix temps, sacerdots i membres de l'Església catòlica estan sofrint una persecució sistemàtica, el que ha provocat una enèrgica protesta per part de la Santa Seu. Alguns sacerdots sudanesos han estat

(Passa a la pàg. següent)

Joan Pau II saluda els treballadors de la mar que esperaven la seva arribada a Gulu, al nord-est d'Uganda, on havia de celebrar una missa

FILTRANT LA NOTÍCIA

La regulació natural dels naixements

A Roma s'han reunit 45 ginecòlegs, psicòlegs, sociòlegs i moralistes de tot el món, per estudiar les últimes recerques sobre els mètodes de regulació de la fertilitat humana, que inclou opcions i decisions serioses pels propis esposos.

En una "Declaració final", el col·lectiu d'especialistes manifesta que durant els últims 60 anys, l'estudi dels símptomes que acompanyen el cicle de la fertilitat de la dona ha modificat sensiblement el distanciament dels naixements".

Els mètodes naturals són segurs i precisos per aconseguir l'embaràs o distanciar-lo; es recolcen en una sòlida base científica; la investigació tecnològica ha fet créixer la confiança en ells, i són compatibles amb totes les cultures i religions, han manifestat els 45 especialistes.

Amb tot, reconeixen que encara persisteixen les reserves de molts especialistes, i això fa que l'opinió pública no sigui favorable en l'ús d'aquests mètodes. "Cal superar una informació deficient

i errònia".

En la seva declaració final, el col·lectiu reunit a Roma demana als governs i a les organitzacions privades que donin suport a les parelles desitjoses d'una informació objectiva; que s'ensenyin aquests mètodes a les Facultats de Medicina i als joves abans que entrin en la vida conjugal, i que la investigació sigui multidisciplinària, amb informacions mútues de dades, estadístiques i experiències.

Els 45 especialistes manifesten, per acabar, el seu agraïment a l'Església catòlica per haver donat suport i aconsellat els mètodes de regulació naturals.

Aquests mètodes naturals de regulació de la fertilitat humana són considerats com l'alternativa dels mètodes de regulació artificial que, fins ara, mai no ha propiciat la mateixa Església.

■ Francesc Gamissans

Federació de Cristians de Catalunya

-GRUP DE MANRESA-

Divendres, 26 de febrer de 1993 a les 8 del vespre

PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ

(P.P. Caputxins.Manresa)

Celebració de l'Eucaristia, en suffragi dels Fejocistes morts durant la persecució religiosa l'any 1936.

Presidirà la concelebració el M.I. Dr. Malaquias Zayas, consiliari General de la Federació de Cristians de Catalunya assistit per altres sacerdots, antics militants i consiliaris.

Seguidament, i en el mateix interior del temple, tindrà lloc l'acte de presentació del llibre.

MARTIROLOGI

de la Federació de Joves Cristians de Catalunya

Aquesta presentació anirà a càrrec del mateix consiliari General Dr. Zayas i d'en Lluís Badia i Torras, els quals entre altres han esmerçat la seva il·lusionada col·laboració.

El papa Joan Pau II beneeix i abraça un infant en la seva arribada a la ciutat de Kasese, a l'oest d'Uganda

(Ve de la pàg. anterior)

empresonats i els missioners del Sud han estat obligats a abandonar les seves missions. Els bisbes catòlics han publicat cartes pastorals per protestar per la política islamista del govern. Aquests mateixos bisbes han demanat fins i tot al Parlament Europeu que prengui mesures per posar fi a la "neteja ètnica", petició que compta amb el suport de Joan Pau II.

A l'aeroport: "Pau i justícia, sense excepció, per a tothom"

Milers de cristians de Sudan aclamaren al Pontífex amb un escalf i una emoció insòlits quan va començar a caminar entre ells en baixar de l'avió a l'aeroport.

La visita del Pontífex fou acollida amb un gran entusiasme, tant pels cristians com pels musulmans. Encara que les autoritats no accediren a declarar festiu el dia malgrat les peticions rebudes en aquest sentit, molts deixaren el treball per sortir al carrer i saludar el Papa al seu pas.

Abans de celebrar la santa missa a Kasese, el Sant Pare saluda els fidels acompanyat pel bisbe del lloc

Grans creus pintades en vermell, la majoria de les quals eren simples pals, nombroses banderes i mocadors amb els colors del Vaticà, així com escarapelles vermelles amb

l'efigie del Pontífex podien distingir-se entre les desenes de milers de persones que omplien el trajecte des de l'aeroport fins a la catedral.

"Escoltem les veus dels nostres germans i germanes, especialment dels oprimits per la pobresa, la fam i la violència, mentre cridem la seva sed de justícia i pau per una nova era de diàleg i concòrdia", havia dit

el Papa a la seva arribada a l'aeroport de Khartum.

"Tinc el deure vinculat d'estimular i reforçar la fe dels meus germans i germanes allà on es troben i, en especial, quan la fe requereix gran coratge i fidelitat", afegí.

"Pau i justícia", exclamà Joan Pau II en diversos moments del seu discurs de salutació, "pau i justícia per a tots els ciutadans

d'aquesta terra sense excepcions, independentment de la seva religió, condició social, extracció ètnica o color de la pell".

El Papa va recordar que l'Islam i el Cristianisme coexistiren al Sudan durant segles, i va assenyalar que avui "és essencial recuperar el sentit del respecte recíproc i de la cooperació al servei del bé comú".

Renovació Carismàtica Catòlica, Grup "AGAPE"

Comunica que els pròxims dies 27 i 28 de febrer tindrà lloc un recés d'aprofundiment dirigit per el P. jesuita CEFERINO SANTOS.

Lloc: Casa Mater Salvatoris del Tibidabo

Horari: Dissabte 10.30 acolliment. Diumenge acomiadament a les 18.30.

Informació: Tel. 215 16 52

BALMESIANA

Conferència de presentació del nou Catecisme de l'Església Catòlica

El dilluns 22 de febrer: L'Oració Cristiana per l'Excm. Dr. Lluís Martínez Sistach, bisbe de Tortosa

"És un deure respectar la consciència de tot ésser humà"

Joan Pau II va acabar el seu discurs a l'aeroport afirmant que "tot el que demana l'Església és la llibertat de prosseguir la seva missió religiosa i humanitària, que és el seu deure, perquè és

(Passa a la pàg. següent)

El Papa és acollit a l'aeroport de Khartoum, capital del Sudan, pel president de la nació, Omar Hasàn Al Bashir (a l'esquerra). És aquesta la primera vegada que un Papa visita el Sudan, on el 20% dels habitants són cristians

(Ve de la pàg. anterior)

un deure de cada u, deure dels individus i de l'Estat respectar la consciència de tot ésser humà".

L'arribada de Joan Pau II al temple catòlic principal de Khartoum, ple a vessar de sacerdots, religiosos i fidels, fou al·lucinant. Una multitud lluitava per entrar i impedia que el Papa i el seu seguici poguessin fer-ho.

Al final, Joan Pau II va aconseguir accedir al temple, enmig dels aplaudiments i les llàgrimes del capellans i monges, i va anar beneint els fidels amb l'aigua beneïda que treia d'un salpasser que duia un sacerdot.

Quan el Papa va arribar a l'altar major, les forces de seguretat tancaren amb molt d'esforç les portes de l'església i van haver de protegir els membres del seguici pontifici i als fotògraf de les empentes de la multitud.

Els periodistes van haver de pujar als bancs dels cors laterals per a realitzar la seva tasca i, quan arribà l'hora de sortir de la catedral, davant la impossibilitat de fer-ho per la porta, es van veure obligats a saltar des d'una terrassa situada a dos metres del terra.

Nova relació entre musulmans i cristians

En la seva homília, el Papa va utilitzar la imatge del Bon Pastor, "que dona la seva vida per les ovelles", per elogiar la tasca de l'Església i sobretot dels sacerdots, religiosos i laics a Uganda.

Vareconèixer, també, la tasca de l'Església a favor dels malalts de sida, veritable flagell dels ugandesos, que en un 10 per

cent són seropositius.

El Pontífex va saludar a tota la comunitat musulmana —present en gran nombre per demostrar el tradicional esperit tolerant dels sunnites de Sudan—, a la qual va manifestar que va venir aquí "per promoure una nova relació entre cristians i musulmans a aquesta terra".

Recordà, a més, la trobada interreligiosa d'Assís, del propassat 10 gener, a la qual hi anaren líders islàmics europeus i nord-americans, així com la seva afirmació d'aquell dia que "només la distorsió del sentiment religiós du a la discriminació i al conflicte".

"Confio vivament en què en el futur hi haurà més diàleg i més cooperació entre cristians i musulmans al Sudan, i hem de comprendre tots que fer servir la religió com a pretext per a la injustícia i la violència és un terrible abús, i ha de ser condemnat per a tots els que creuen veritablement en Déu", afirmà el Papa.

La litúrgia de la missa fou la de l'esclava sudanesa del segle passat, després religiosa, Josefina Bakita, beatificada per Joan Pau II el passat 17 de maig a Roma, de la qual el Papa digué que "superà tots els sentiments d'odi vers els que la maltractaren".

El Sínode africà se celebrarà el 1994 i al Vaticà

Un dels fets més esperats del Papa en el seu viatge era l'anunci del Sínode africà. Fou a la catedral de Kampala quan va tenir lloc l'anunci d'aquest esdeveniment.

Joan Pau II digué que l'Assemblea Especial per a Àfrica

del Sínode de Bisbes s'iniciarà al Vaticà el 10 d'abril de 1994, i que "la seva intenció és anar a l'Àfrica per a una fase celebrativa en la qual promulgarà solemnement els fruits de l'Assemblea Especial".

El Papa presentà l'"Instrumentum laboris" del Sínode, que és fruit del treball iniciat quan ell personalment anuncià el 6 de gener de 1989 el seu desig de convocar l'Assemblea Especial per a Àfrica. Aquesta és la "primera Assemblea Especial anunciada sota el Codi de dret Canònic, recentment publicat", clarificà.

L'anunci va tenir lloc durant la setena reunió del Consell de la Secretaria General del Sínode dels Bisbes per a l'Assemblea Especial per a Àfrica —la tercera reunió d'aquest tipus a l'Àfrica—, a la qual assistiren 26 bisbes del Consell, els Bisbes d'Uganda i 1.500 sacerdots, seminaristes i religiosos.

Inaugurà la sessió elogiant i agraïnt els sacerdots, religiosos, seminaristes i missioners d'Àfrica, "els obrers a qui el Senyor envia a segar per preparar 'la gran primavera del Cristianisme'".

Referint-se a l'"Instrumentum laboris" Joan Pau II assenyala que "és un quadre complex de la situació actual i una visió ge-

neral de la comunitat cristiana d'Àfrica en relació al tema de l'evangelització". Va afegir que representa "els primers fruits de l'oració, estudi i reflexió en

comú sobre el tema".

El divendres, 5 de febrer, va tornar a Roma finalitzant sense cap contratemps el seu viatge arribat en el món negre.

Editorial Claret

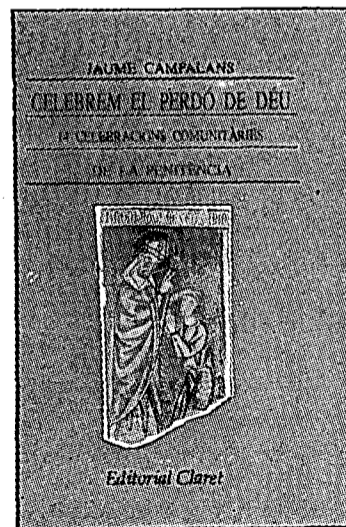
Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona Tel. (93) 301 08 87

CELEBREM EL PERDÓ DE DÉU 14 CELEBRACIONS COMUNITÀRIES DE LA PENITÈNCIA

Jaume Campalans

Col·lecció "Eines" 15, 96 pàg.

P.V.P. 525 ptes.

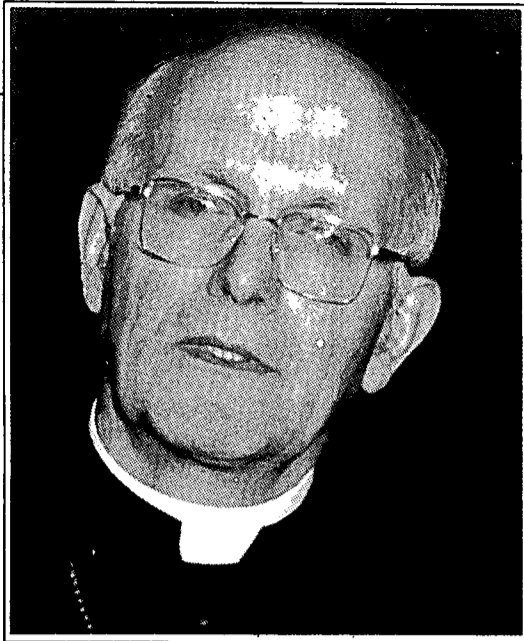
Aquest llibre vol ser de tipus pràctic. Aplega un conjunt de Celebracions Comunitàries de la Penitència: sis per a finals de l'Advent, sis més per a finals de la Quaresma i dues per a adolescents i joves.

Cadascuna de les celebracions hi és desenvolupada íntegrament des del començament fins al final. S'ha fet així perquè hom pugui servir-se'n tal com en el llibre hi són plantejades. Amb tot, això no priva pas que qui se'n serveixi pugui fer-hi també les adaptacions que cregui convenientes segons siguin les característiques de la comunitat al servei de la qual s'emprin aquestes celebracions.

SELECTION

Li ofereix el seu servei de selecció de personal, interines, fixes, assistents, matrimonis 3ª edat, cangurs, etc. Màxima rapidesa, seriositat i econòmic. Dirigit per psicòloga col·legiada.

Tel. 487 71 18 C/ Aragó 236, 3^a. 3^a 08007 Barcelona

ESPANYA

Mons. Elías Yanes, arquebisbe de Saragossa, nou president dels bisbes espanyols

MADRID.— El dimarts al matí, 16 de febrer, fou elegit com a President de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Elías Yanes Álvarez, que fins ara regentava la Vice-presidència.

Monsenyor Yanes va néixer a Mazo (Tenerife) el 16 de febrer de 1928. Va fer la carrera sacerdotal al seminari de La Laguna. Fou ordenat prevere, el 31 de febrer de 1952. Doctor en Teologia i llicenciat en Dret Canònic per la Universitat Gregoriana de Roma, i diplomad en Catequesi per l'Institut de Pastoral de la Universitat de Salamanca. Va exercir distints càrrecs diocesans a Tenerife.

El Dr. Yanes fou consagrat bisbe auxiliar d'Oviedo el 28 de novembre de 1970. El 1977 fou designat bisbe de Saragossa i un any més tard President de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi, càrrec que deixar en ser nomenat Vice-president de la Conferència Episcopal Espanyola. Els llargs anys vinculat a les tasques de la conferència en temps de grans canvis polítics i eclesials a Espanya, donen al Dr. Elías Yanes una gran experiència, més accentuada en tot el que fa a la pastoral social i els temes relacionats amb l'ensenyament.

Monsenyor Yanes ha estat assidu col·laborador en diaris, revistes de pastoral i catequesi i ha escrit fullet de divulgació teològica, així com diferents pastorals i conferències que li han donat un gran prestigi.

Segons un comentarista, el nou President de la Conferència, com a negociador amb el govern socialista de la nació referent als canvis operats en l'ensenyament, li dol que perduri el contenciós en matèria d'educació entre l'Església i el Govern. Acusa aquest de "practicar un laïcisme del segle dinou".

El nou càrrec no li obliga pels Estatuts de la Conferència a deixar Saragossa i traslladar-se a Madrid, ja que els mecanismes d'aquest organisme els porta directament el Secretari.

Fernando Sebastián

Al mateix dia, i pel matí, fou elegit per cinquanta-i-dos vots monsenyor Fernando Sebastián Aguilar com a Vice-president de la Conferència.

El Dr. Fernando Sebastián va néixer a Calatayud (Saragossa) el 14 de desembre del 1929. És religiós claretí. Fou ordenat prevere el 8 de novembre de 1946 i consagrat bisbe per a la diòcesi de Lleó el 29 de setembre de 1979, càrrec que deixà en ser nomenat Secretari de la Conferència de la CEE el 1987. Des d'aquest darrer any és arquebisbe de Granada i administrador apostòlic de Màlaga. Així mateix pertany com a membre del Comitè Executiu i de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal.

Monsenyor Sebastián és doctor per la Universitat "Angelicum" de Roma. Fou rector de la Universitat Pontifícia de Salamanca i és membre de la Societat Mariològica Espanyola, així com del Simpòsium de Bisbes Europeus. Fou un dels fundadors de la revista "Iglesia viva" i és autor de diversos llibres de teologia.

Se'l considera com un dels millors teòlegs d'Espanya. Durant el que va d'any ha diagnosticat l'actual moment del catolicisme espanyol. "No podem

deixar-nos colonitzar per les formes de viure del secularisme triomfant", diu. Darrerament va fer una conferència de gran rellevància en la Facultat de Teologia de Catalunya que, amb una entrevista concedida a "Catalunya Cristiana", fou publicada en aquest setmanari.

El seu darrer discurs com a President

El cardenal Suquía assenyala els mals de la nostra societat

MADRID.— El discurs del cardenal Ángel Suquía en la darrera sessió Plenària de l'Episcopat espanyol, en la qual va intervenir encara com a president, fou una encertada anàlisi dels mals que afligeixen a la societat espanyola i a l'Església catòlica i una contribució també a la reconstrucció moral del nostre país.

El cardenal, com a mostra de la crisi social, va destacar la corrupció creixent i l'augment de la delinqüència. I pel que fa a l'Església, acusà els que minen la seva unitat interna, com a responsables de l'allunyament de molts i, com a conseqüència, la progressiva pèrdua de valors morals en la societat.

Les claus del discurs

- "Déu és vist cada vegada més com a l'adversari de la realització de l'home, i aquesta, alhora, cada vegada més com una cosa que l'home ha de fer, si no contra Déu, almenys si al marge de Déu".

- "El que estem vivint no és tant el fracàs d'aquesta o d'aquella ideologia, com el fracàs de l'intent de construir un món humà al marge de Déu, o fins i tot contra Déu. Perquè un món sense Déu, o contra Déu, necessàriament és un món contra l'home. Veiem agravar-se amb el pas del temps els problemes socials, i la insolidaritat entre els homes".

- "La difícil situació econòmica per la qual avui passa el món la pagaran, una vegada més, els més dèbils. I al mateix temps veiem estendre's per tot arreu la corrupció moral, en la vida personal, familiar, social i política, a Espanya i fora d'Espanya".

- "El terrible drama de la sida, que les nostres societats inviten a acollir amb compassió, però no tenen el valor de dir que l'únic fre eficaç a aquesta plaga és el retorn a una vida sexual moralment sana, és a dir, segons les exigències, tant de la natura humana com de la Llei de Déu".

- "A qualsevol persona raonable li sorprèn que un delictes fiscal sigui punible, i no ho sigui matar un nen indefens en el si de la seva mare".

- "Els teòlegs i sacerdots que critiquen públicament a l'Església i el papa debiliten la comunió eclesial".

- "A voltes es contraposa al magisteri autèntic de l'Església una epècie de magisteri paral·lel d'experts o de teòlegs, que utilitzen el ministeri que l'Església els ha confiat per sembrar la sospita de la fe i debilitar la comunió eclesial".

- "El mig milió d'exemplars del nou Catecisme que s'han distribuït a Espanya en aquests dos mesos és una prova sobrada del desig que hi havia entre els fidels d'un text així, i de la seva necessitat". "No puc menys que lamentar les reticències amb què s'ha rebut i fins i tot les crítiques que es fan al Catecisme des d'algunes instàncies eclesials, especialment en l'àmbit teològic i catequètic".

- "Els periodistes no heu de contribuir de cap manera, al deteriorament moral d'aquesta societat, ja suficientment desmoralitzada i ferida. Si hi ha un camí per a la seva regeneració moral aquest camí passa per l'amor a la veritat".

LES VOTACIONS

Per a la presidència

Mons. Elías Yanes	45 vots
Mons. Ricard M. Carles	30 vots

Per a la vice-presidència

Mons. Fernando Sebastián	52 vots
Mons. Ricard M. Carles	18 vots
Mons. Antonio M. Rouco	5 vots
Mons. Antonio Dorado	1 vot

Marxen a Bolívia i República Dominicana

Maite Sarrate i Josep M. Valios, dos joves lleidatans que reberen la benedicció missionera

LLEIDA

Maite Sarrate Teixidó i Josep Maria Valios Blanco van rebre la benedicció missionera, i el mandat d'enviament missioner en nom de la Diòcesi de Lleida, de mans de Mons. Ramón Malla Call bisbe de Lleida, el passat dia 23 de gener.

La cerimònia de benedicció i d'enviament va tenir lloc a la Parròquia de Ntra. Sra. del Carmen, Lleida, en la Missa vespertina de les 8 de la tarda, participant molt jove que animà la Missa amb cants i pregàries que presentaren diferents grups de joves amb els que Maite i Josep Maria han compartit camí i apostolat.

A la Parròquia del Carme és on Josep Maria Valios ha educat i s'ha format en la fe i testimoni cristianisme. Ha estat monitor del MIJAC, Moviment Infantil Juvenil d'Acció Catòlica, i membre de la Comissió diocesana, catequista de Confirmació, etc. Monitor i Director de

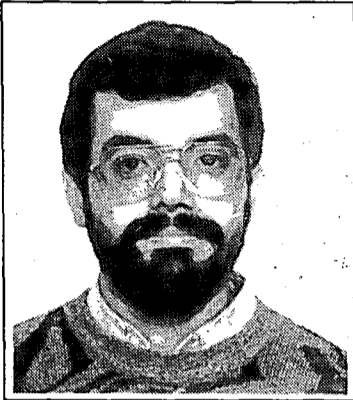

temps de lleure, titulat per l'Escola de l'Esplai de Lleida. És professor d'EGB i d'informàtica.

Maite i Josep Maria estaven acompanyats dels pares i germans, i de molts amics i gent que, amb la seva presència a la Missa, feien seva així la vocació i servei missioner d'aquests dos joves.

Equip de cooperadors OCASHA

Maite Sarrate Teixidó és nascuda

a Lleida l'any 1962, professora d'EGB i funcionària de l'administració civil en excedència que va treballar 5 anys a la Delegació d'Hisenda. Darrerament portava la gerència del Casal de Joves de la Bordeta, entitat que treballa contra l'atur juvenil, acollida de joves, tallers ocupacionals, etc... En la seva llarga trajectòria cristiana cal destacar la tasca que ha fet com a animadora de grups: grups de confirmació, consiliaria d'un grup de

MUEC —Moviment d'Universitaris i d'Estudiants Cristians—, grups de revisió de vida. Ha col·laborat amb Mans Unides i ha estat membre actiu del Comitè Oscar Romero. Va fer una estada d'estiu a Nicaragua.

Maite Sarrate a mitjans de febrer anirà cap a Bolívia, en concret a Potosí. Allí s'integrarà en un equip de cooperadors OCASHA treballant al servei del pla pastoral de la diòcesi.

Cooperar en projectes pastorals

Josep Maria Valios Blanco, té 28 anys, nascut a Lleida és el tercer de set germans. Una de les germanes, Maria Àngels cooperadora d'OCASHA, ha estat a Colòmbia i a la República Dominicana, avui resideix a Madrid i és Secretària General d'OCASHA, i membre del consell de redacció de la Revista "OCASHA".

En Josep Maria seguint les petjades de la seva germana Maria Àngels va a la República Dominicana,

encara que una altra Diòcesi, a la de San Juan de la Maguana. Allí treballarà com a cooperador en la realització del projecte pastoral i de promoció humana del bisbat que té per objectiu general l'acompanyament de la comunitat i desenvolupament humà i de fe. El projecte té diferents camps d'acció:

—Atenció a les Comunitats Eclesials de Base.

—Organització d'activitats parroquials.

—Taller de costura.

—Cursos per a professors d'Escoles Primàries.

—Recolzar les iniciatives dels camperols: creació de granges per la criança de pollastres i construcció d'un aqüeducte.

El compromís missioner de Maite i Josep Maria és inicialment per 5 anys. Amb Maite i Josep Maria Lleida es fa més missionera.

■ **Jaume Montaña**

"Avançar amb fidelitat i amor a Déu i al món"

Els Consells Presbiterial i Pastoral, dos pulmons de la diòcesi tortosina

TORTOSA.— El 29 de gener es constituï el primer Consell pastoral diocesà des del pastoreig del bisbe Lluís que començà el 7 de juliol de 1991.

Està compost per un total de trenta-membres, sumant els elegits en les bases arxiprestals i els nomenats com a representants de zones i Moviments. A més del Sr. Bisbe i Vicari General, hi ha sis sacerdots, un religiós, dues religioses, quinze laics i cinc laiques.

Començà la reunió amb la salutació del Prelat que va agrair la bona disponibilitat dels convocats i tot seguit va expressar la naturalesa i finalitat del Consell Pastoral. Heus ací el seu parlament:

"El Consell pastoral és un instrument de corresponsabilitat eclesial. Els laics, religiosos i sacerdots ajuden al bisbe en la pastoral de la diòcesi.

El Consell té la finalitat d'examinar tota la realitat pastoral de la diòcesi i veure, a la llum de l'Evangelí i de la missió de l'Església, si és adequada, si cal modificar-la, si cal reorientar-la.

El Consell fa propostes i suggeriments de línia pastoral al bisbe diocesà.

El Consell Pastoral diocesà no és un organisme d'estudi, tècnic ni executiu. És una altra cosa. Veu la vida i l'activitat de la diòcesi, en fa un judici i en treu conclusions operatives.

En aquest Consell la major part dels membres són laics i laiques, els quals aporten les inquietuds, els reptes i les esperances dels seus propis ambients.

Cal un constant contacte dels

membres del Consell amb les respectives bases eclesials. S'ha de crear un moviment ascendent-descendent, per tal que els parers i desitjos de les comunitats arribin a les reunions del Consell i els acords d'aquest a tots els grups eclesials.

Podem dir que la diòcesi ja té dos pulmons: el Consell presbiterial i el Consell Pastoral diocesà. Així ja pot emprendre una marxa amb bon ritme per tal d'avançar amb fidelitat i amor a Déu i al món".

Comiat missioner

De nou hem celebrat amb goig un comiat missioner: Mn. Xavier Obon i Molinos, delegat de Missions i antic vicari d'Ulldecona. Fou el dia 23 de gener a la Parròquia de Sant Lluc d'Ulldecona, que ha servit des de 1977.

La data del 23 de gener té una especial relevància per a la diòcesi tortosina: és la celebració de Sant Francesc Gil de Federich, religiós dominic, sacerdot, missioner i màrtir a Hanoi, nascut a Tortosa al segle XVIII. Per tot això se'l va declarar patró de les missions diocesanes, i vet ací que enguany celebrem un enviament missioner.

Mn. Xavier marxa a l'església d'Ayacucho, a la zona andina del Perú, una diòcesi que ha estat molt castigada per la violència i se n'ha ressentit molt. Té uns 800.000 habitants, quasi tots catòlics; ón únicament serveixen 18 capellans i per tant, molts necessitats que se'ls acosti la Paraula de Déu.

■ **J. Blanc i Bahima**

11 defuncions i cap ordenació al bisbat de Girona durant 1992

Sis seminaristes gironins estudien al seminari interdiocesà de Barcelona

GIRONA.— El Butlletí Oficial del Bisbat de Girona ha publicat el resum anual de l'any 1992 en el que apareix una disminució d'onze sacerdots respecte a l'any anterior a causa de la seva defunció, sense que es produís cap alta, ja que no hi va haver cap nova ordenació. Així, doncs, actualment la diòcesi compta amb un total de 295 capellans, dels quals 24 resideixen en altres bisbats, treballant sobretot com a missioners a països sudamericans, com Xile, Perú i Brasil.

Per contra, hi ha 11 preveres extradiocesans que resideixen al bisbat de Girona, dels quals cinc pertanyen a la prelatura de l'Opus Dei. Pel que fa als religiosos hi ha 22 comunitats de disset instituts d'homes i 98 comunitats de 34 instituts de dones.

La diòcesi de Girona té un total de 552.129 habitants, repartits en 4 zones pastorals—Girona, Costa, Empordà i Interior—, 24 arxiprestats, 387 parròquies i 16 annexos. La superfície del bisbat és de 4.075 quilòmetres quadrats i pel sud arriba fins a Arenys de Mar i per l'oest fins a Ridaura, a l'est pel Mediterrà i al nord per la diòcesi de Perpinyà. A més del personal eclesial el Butlletí també porta els noms dels laics que ocupen càrrecs en els diferents òrgans i serveis diocesans i que sumen un total de 170 entre homes i dones. La majoria d'ells pertanyen a les delegacions d'ensenyament, Càritas, Justícia i Pau, Mans Unides, art sagrat i economia.

Aquest curs la diòcesi té sis seminaristes estudiant al seminari interdiocesà de Barcelona, però no s'espera que cap s'ordini de prevere. Per tant, aquest any tampoc hi haurà cap alta i el número total de preveres només variarà si hi ha defuncions.

Més de dues mil persones a l'Aplec de Sant Mer

Més de dues mil persones van participar, malgrat la pluja, a l'aplec de Sant Mer, una ermita que es troba dins el municipi alt empordanès de Vilademuls, que va ser presidit pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon. Aquest va concelebrar la missa amb el rector de la parròquia, mossèn Joan Marquès, i amb els de les parròquies veïnes, mossèn Modest Prats i mossèn Josep Colomer.

El doctor Camprodon es va referir en l'homília "als fets dramàtics que han passat aquests dies — assassinat de les noies d'Alcasser— i va dir que la societat "és com una mare que forma als seus fills dins el seu si". En aquest sentit, el bisbe de Girona va afegir que "si la societat és violenta, sense principis ètics i morals, és natural que els joves també tinguin aquest mateix tarannà".

Jaume Camprodon va fer una crida a tots els cristians a viure les Benaurances, especialment la que parla dels pacífics de cor que estan especialment preparats per promoure una societat també pacífica, on hi regni la pau i la convivència. La missa va ser amenitzada pels cants d'un grup de joves de les parròquies de Sant Esteve de Guialbes, Medinyà i Cornellà de Terri.

Després, de la cerimònia hi hagué una audició de sardanes i un dinar de germanor a l'aire lliure. Sant Mer era un monjo benedictí, procedent de Narbona que en el segle X va establir-se prop de l'estany de Banyoles. En fer-se famós pels seus miracles va retirar-se a la soledat construint una ermita a l'actual municipi de Vilademuls. Al segle XVI es va trobar el seu cos i es va reconstruir la capella que s'ha conservat fins els nostres dies. L'any passat l'aplec de Sant Mer va acollir prop de deu mil persones.

■ **M. Caballé**

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

FETS I CRITERIS

Està en crisi la vida política?

Avui es constata que l'ètica, en la vida política, és cada dia més important per a la bona marxa de la societat.

En matèria d'ètica social l'Església fa una particular referència a la fraternitat perquè l'ensenyament de l'Evangeli és molt clar: són germans nostres tots els homes en els quals podem reconèixer Jesucrist; també tots els homes són germans entre ells pel fet de ser germans de Jesucrist (Cf. Mt 25, 40; He 2, 11).

Un altre motiu que ens mou a valorar la importància de la fraternitat en la vida social és que aquesta realitat també està cridada a ser transformada en el Regne de Déu definitiu. Com diu el Concili, els béns de la dignitat humana, de la comunió fraterna i de la llibertat els tornarem a trobar quan Crist retornarà al Pare el Regne etern i universal (cf. Gaudium et spes, 39).

A casa nostra ha augmentat molt l'individualisme a causa de l'onada de liberalisme i de la mentalitat de la societat de consum. Aleshores el teixit social és menys ferm i la preocupació per les altres persones més feble, més precària i quasi inconsistent.

A més, en aquest temps de crisi econòmica sorgeix un pessimisme general, una impressió que les coses no funcionen i s'experimenta una manca d'estabilitat.

L'augment de l'atur fa pensar que comença a existir una forta divisió social: aquells que tenen un treball ben remunerat i aquells que tenen sous infims o un mínim assegurat per la societat.

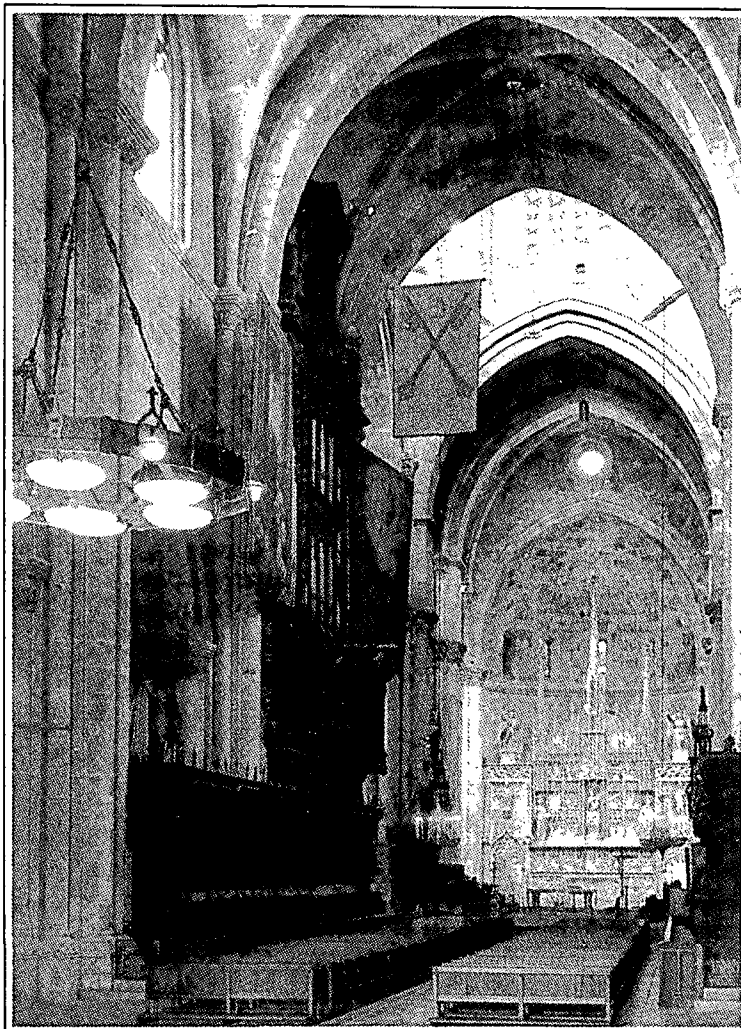
D'altra banda, les persones se senten manipulades pels mitjans de comunicació i disminueix la confiança en els governants perquè sembla que es tenen més en compte les enquestes d'opinió que no pas la consulta directa i participativa.

Actualment la vida política no gaudeix de bona fama. Són moltes les crítiques que se li fan: apassiona massa les persones, origina divisions, sembla un món ple d'ambició, de mentida, de calúmia, i no manquen casos escandalosos de corrupció.

És urgent recuperar la confiança en la política. No s'han d'admetre els abusos, que es poden donar en casos determinats, com a situacions generalitzades. Tots els ciutadans han de fer un esforç de participació conscient i constructiu. Els governants i els dirigents polítics tenen una gran responsabilitat en la recuperació de la moral pública. Seria molt indicada una campanya de promoció del sentit cívic i dels valors morals.

Les paraules de Joan XXIII en la "Pacem in terris" tenen, encara, una gran actualitat: "exhortem una vegada més els nostres fills a participar activament en la gestió del bé comú de tota la família humana i del seu propi país."

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

FINESTRAL DE LA CARITAT

Les xifres de mancances vitals tenen rostre

TARRAGONA.— Són moltes les persones i famílies anònimes que viuen avançades als esdeveniments, doncs la crisi tan anomenada aquests darrers mesos, ells l'experimenten des de fa molt més temps. Els qui tenim la sort de tenir una feina o un altre mitjà de vida, som els que els podem fer renèixer l'esperança.

1.93.— Matrimoni amb tres fills petits, sense feina. No cobren res i han quedat endarrerits en el pagament dels lloguers, llum i aigua. Tenen deutes urgents per valor de 148.600 ptes.

2.93.— Matrimoni amb cinc fills en edat escolar. Passen una mala època per la manca de treball. Deuen el rebut del pis i la llum. Per no quedar endarrerits els fa falta 28.900 ptes.

3.93.— Dona separada amb tres fills petits. No té feina i el marit no li passa res. Viuen dels ajuts. Busca feina però ha quedat molt endarrerida en el pagament del lloguer, llum i aigua. Necessiten amb urgència 63.780 ptes.

4.93.— Matrimoni amb un fill petit. No tenen feina ni cap ingrés. Han esgotat les prestacions. Per pagar deutes de la casa, ali-

ments i llum els manquen 47.500 ptes.

5.93.— Dona separada amb quatre fills petits. El marit no li passa res, no té feina ni cobra cap tipus de prestació. Per fer front els deutes necessita amb urgència 74.900 ptes.

6.93.— Matrimoni amb cinc fills un d'ells està malalt. L'únic ingrés de la família és una petita pensió del pare. No poden fer front a les necessitats bàsiques. Els manquen 94.000 ptes.

Els donatius poden entregar-se a Càritas Interparroquial de Tarragona.
Avda. Prat de la Riba, 35 -
43001 TARRAGONA

■ N.M.

Teniu temps lliure? Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè, d'arreu de Catalunya, per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació.

Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.

Mons. Carrera, en la XV trobada de catequistes de l'arxiprestat de la Cisa

"El catequista és un cristià que celebra i ensenya a celebrar la seva fe"

BARCELONA

El dissabte, dia 30 de gener de 1993, més de cent-cinquanta catequistes prengueren part en la XV Trobada de Catequistes de l'Arxiprestat de la Cisa (Alella, Cabriels, el Masnou, Premià de Mar i de Dalt, Teià i Vilassar de Mar i de Dalt) que es féu enguany a Vilassar de Mar. Mossèn Manuel Valls hi pronuncià una molt aplaudida conferència sobre *Nou Catecisme: catequesi i vida sacramental* que fou seguida d'un viu col·loqui. Presidí l'encontre el senyor bisbe Joan Carrera que celebrà l'Eucaristia acompanyat pels sacerdots de les diverses parròquies del arxiprestat. En l'homilia, Mons. Carrera hi presentà deu reflexions breus a guisa d'un catàleg del ministeri del catequista que pel seu interès oferim a continuació:

Què és un catequista?

1. Un catequista és, en primer lloc, un cristià que estima. La catequesi comença aquí, en l'amor. Fixeu-vos en aquest text: "Jesús es va trobar amb una gran gentada i en va sentir compassió, perquè eren com ovelles sense pastor. I es posà a ensenyar-los detingudament". (Mc. 6,34). El catequista no es pot posar a ensenyar si abans no ha "mirat" la gent amb la compassió de Jesús.

2. El catequista és un cristià que prega. Sense pregària ens tornem freds. El papa Joan Pau ha unit la idea de "nova evangelització" amb la d'un "nou ardor". Sense un nou ardor no tindrem una nova evangelització. Ardor de la fe, interior. El catequista ja inicia la seva tasca quan es posa a pregar per cada un dels seus catequizats. El contacte amb ells és diferent quan abans ens hi hem trobat en l'oració.

3. El catequista és un cristià que escolta la Paraula. Si no, ¿què direm? ¿Paraules nostres? Ens convé recordar sempre que som

les nostres opinions, dels nostres gustos, del nostre passat... Naturalment que la Paraula l'anunciem havent-la viscuda personalment, però sense deformar-la. L'Esclat és el nostre text bàsic de catequesi.

4. El catequista, és un cristià que celebra i ensenya a celebrar la seva fe. Alerta amb fer una catequesi sense contacte amb l'altar, merament instructiva. Per superar la contradicció d'uns cristians i d'uns catequizats que no celebren la fe —tants creients no practicants— el catequista ha de començar celebrant-la ell. És bo que el catequista se citi, quan s'escaigui, amb els catequizats, per participar de l'Eucaristia junts. A molts infants —i també a gent gran— els falta aquesta primera anella per incorporar-se a la comunitat.

5. El catequista és un cristià unit a la comunitat. De fet, fa catequesi en nom de la comunitat. L'Església —la parròquia— l'envia. N'ha de ser conscient i ha de fer arribar a tota la comunitat els problemes de la catequesi i fer-los veure que són problemes de tots. Els catequistes són llevats

Hi ha un coneixement directe, experimental, i hi ha aquell coneixement aprofundit que ens donen la psicologia i la pedagogia. El catequista ha de tenir afició a aquestes matèries, assistir a algun curs, llegir.

7. El catequista veu el catequizat en el seu entorn humà. Sobretot és important arribar a la família. La catequesi està plena d'elements evangelitzadors. N'és un d'important el contacte que facilita amb la família del nen. El seguiment del procés del nen compartit amb la família obre camins a l'evangelització.

8. El catequista ho és sempre, en tota la seva vida. Per això és tan seriós el nostre compromís: som cridats no a cap propaganda sinó a un mestratge de la fe que exercim, en primer lloc, vivint d'acord amb aquesta mateixa fe. En el treball, en el negoci, en la vida del poble... he d'acreditar allò que ensenyo.

9. El catequista és molt sensible a l'ambient que avui envolta la fe. La fe del catequizat estarà voltada d'increença. Vivim immersos en una cultura que, en gran part, no compta amb el fet de creure, l'ignora o el presenta com a estranger al nostre temps. Ens cal, doncs, una catequesi missionera, amb missatges capaços de resistir, especialment, les visions agnòstiques i hedonistes de la vida.

10. El catequista és un cristià amb esperança. Pertant, amb alegria. Aquesta és una virtut que en resumeix moltes. No es pot donar la "bona notícia" amb mala cara, amb derrotisme, sense una plena confiança que l'Esperit és amb nosaltres. La nostra esperança joiosa ens ve de creure que el nostre treball catequètic —tot el nostre treball eclesial— va generant una "multitud nombrosa com les estrelles del cel i com la serra incommptable de la platja del mar". Déu ho va dir a Abraham, (1ª lectura) i continua essent veritat.

"Ens convé recordar sempre que som transmissors de la Paraula, no de les nostres opinions, dels nostres gustos, del nostre passat"

de la parròquia.

6. El catequista coneix la persona del catequizat. Non'hi ha prou amb conèixer la llavor: també cal conèixer la terra on ha de ser sembrada. No n'hi ha prou amb saber la resposta: cal escoltar la pregunta concreta. Conèixer la persona fins al fons del cor, sabent que, com deia sant Agustí, no reposarà fins a conèixer Déu.

CARTA DOMINICAL

Construir damunt la sorra

Cada dia es posa més en evidència que és tràgic voler formar la persona des dels supòsits d'allò que no és. Si es dona per suposat que la finalitat de l'home és posseir, és el plaer, és el poder —abans que ser—, si es nega sistemàticament que l'home té un horitzó que el transcendeix, si les noves generacions són formades des d'una visió de l'home curta i materialista, s'està portant la societat cap a una negació —i fins una supressió— de tot allò (potser la part més noble de l'home) i de tots aquells (ja sigui marginant-los i fins assassinant-los) que li impedeixin aconseguir els seus objectius. S'ha oblidat que «no hi ha emancipació sense solidaritat» (Spaeman).

Per què aquestes consideracions? Perquè aquesta nit m'han demanat per ràdio l'opinió sobre uns assassinats recents. La meua resposta ha estat que la solució no és tant en les penes i en les presons; sinó que cal plantejar-se un altre model d'home, diferent del que se'ns proposa, una altra forma d'educar la joventut, una altra forma d'elevat els valors morals de la societat. Aquests fets que commouen l'opinió pública només són puntes d'iceberg d'una situació, que alguns mantenen conscientment, de buit d'uns valors humans autèntics.

Perquè, si busquem les causes d'això dels assassinats i d'altres delictes en increment, la pregunta és: ¿Quin ideal de persona i de captivament humà es dona als adults i als joves d'ara en alguns programes educatius, en mitjans de comunicació, en espectacles...? ¿Se sembla responsabilitat, domini d'un mateix, respecte al proïsme, capacitat de ser una mica millor? No, sinó tota una allau reiterada de contravalors; i després d'això s'espera —contra tota lògica— que tothom sigui impermeable a aquestes influències i que la societat resplendeixi amb un alt nivell moral.

La necessitat de saber què és l'home, per poder-ne parlar o per tractar-lo, és inqüestionable. «No és igual ser un simi que ha tingut èxit que ser imatge de Déu, no és igual tenir una naturalesa programada per endavant per les pautes de l'espècie que ser persona, és a dir, algú posat davant Déu i per sempre», afirma J.L. del Barco. I diu que es repeteix prou que l'home «té drets», però no tant que «sigui digne». La dignitat no és un dret més que un té -i del qual pot ser privat-, sinó «una excel·lència que un és: l'origen inexpoliable de tot dret».

Aquesta dignitat serà intangible, i la solidaritat serà incondicional davant tothom, només si depèn —i es creu així— d'alguna cosa transcendent a l'home. «L'home és i se sent cabalment humà en la mesura en què aspira a transcendir-se.» Fins pel que fa als drets fonamentals, Horheimer i Adorno han dit que l'únic argument decisiu contra l'assassinat és l'argument religiós. Des del vertent cristià, Carles Díaz ha afirmat que «si fóssim mers animals i no imatge de Déu, si no fóssim condignes d'allò que és immortal, si tot s'acabés aquí i tota esperança escatològica fos vana, ¿com podríem evitar que, segons les lleis de l'oferta i la demanda, es donés més valor a un animal en vies d'extinció que a un home?»

■ † Ricard M. Carles
Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Administrar la història

Llegeixo en un diari francès un article titulat "Aprendre a administrar la nostra història". En ell es parla de la Revolució francesa, i de la mort de Lluís XVI, escapat per un instrument que ell mateix havia perfeccionat...

Ara que es compleixen dos-cents anys d'aquell escapçament, del crim més inútil que va cometre aquella Revolució, els francesos s'han llançat a fer examen de consciència d'aquells fets, i molts sectors nos s'amaguen de reivindicar la figura de Lluís XVI. Perquè en el fons cada república de França porta un rei en el seu pensament. I, segons l'article que comento, si els francesos avui viuen en una certa estabilitat és perquè en la construcció de la V República s'ha reintroduït en el sistema polític un principi de monarquia (digui's monarquia electiva) que li mancava... Penso que també és hora que nosaltres ens examinem a través de la nostra història, no entretenint-nos amb els clàssics i fàcils triomfalismes, sinó fitant la mirada en aquelles coses que no hem fet i que hauríem pogut fer, per culpa d'estimar massa la comoditat. Culpa que també, per comoditat, penjem al veí.

■ Ramon Cors

■ Oriol Camps

Intervenció al Consell Pastoral Diocesà de Barcelona

Una reflexió sobre Catalunya Cristiana

El nostre director, Mn. Manuel Valls, fou convidat fa unes setmanes a reflexionar en veu alta sobre "CC" davant el Consell Pastoral de Barcelona. Amb ocasió d'aquest núm. 700, una important fita assolida pel nostre setmanari, ens ha semblat oportú donar-ne a conèixer el text íntegre. La nova etapa que està vivint "CC" exigeix, per part de tots, un esforç per tal de fer del nostre setmanari, el mitjà d'informació que, en les actuals circumstàncies, i davant el Concili Català, la nostra Església necessita.

Agraïment

El fet que se m'hagi ofert la possibilitat d'aquesta intervenció davant el ple del Consell Pastoral de la meua diòcesi, en tant que director del setmanari "Catalunya Cristiana" ("CC"), és un fet que no puc menys de jutjar com a molt positiu. Per primera vegada es fa possible un diàleg entre el Consell Pastoral i un setmanari que, sorgit a la nostra diòcesi, s'ha estès com un servei arreu de Catalunya. Seria absurd que s'ignoressin. Em sento, doncs, particularment feliç i, abans que tot, voldria donar les gràcies al Sr. Arquebisbe i al Secretariat del Consell per la seva amable invitació. És una invitació que demostra prou bé com per a ells el tema de "CC", el que "CC" ja és, i també el que "CC" està cridada a significar, té una gran importància pastoral.

"CC", un instrument pastoral

Es tracta, en efecte, d'un setmanari nascut a la diòcesi de Barcelona i fundat, ara fa 14 anys, per dos sacerdots diocesans, Mn. Joan E. Jarque, el qual en tingué la iniciativa, i Mn. Francesc Malgosa. No em puc estar de dir que tant la nostra diòcesi com les altres diòcesis de Catalunya estan en deute amb aquests dos sacerdots, perquè ells foren capaços de realitzar el que ningú més, fins al moment present, ha estat capaç de realitzar. Aquesta és la veritat.

"CC" és, doncs, un fet important i, si tots hi ajudem, a mig o fins i tot a curt termini, podrà ser-ho més encara. Perquè la seva potencialitat és superior a les circumstàncies en què va ser fundada i a la seva mateixa trajectòria, que l'han circums-

crit i, segurament, limitat.

Potser no és ara el moment de jutjar aquesta història. És el moment, en tot cas, de reflexionar entre tots, sobre com administrem aquesta herència. Tenim necessitat d'una publicació com "CC". Em sembla que avui aquesta necessitat la reconeixem tots. El que ens cal és veure com podem fer entre tots que aquesta publicació serveixi de la millor manera els objectius que la nostra Església diocesana ha fixat en el seu Pla Pastoral i, en definitiva, els objectius d'evangelització de totes les Esglésies de Catalunya.

Pel que fa al Pla Pastoral de la nostra diòcesi em plau recordar aquí la seva referència als "mitjans de comunicació i les empreses editorials, servits per cristians ben preparats", als quals s'encomana de "presentar el cristianisme amb tota la seva riquesa contemplativa i testimonial, capaça d'interpretar la vida i els problemes tant de la gent senzilla com de la gent culta". No crec que es pugui expressar millor, amb aquestes paraules, el que ha de fer i el que ha de ser un setmanari com "CC".

Revisió d'actituds

Jo crec que existeix —no sé si tots compartiu aquesta opinió— una des-proporció massa gran, i d'alguna manera injusta, entre el que és la realitat actual de "CC" i el que podria ser si, atenent les necessitats reals d'evangelització, tots hi cooperéssim. L'obra dels fundadors de "CC" fou una iniciativa coratjosa, la qual potser no trobà l'acollida que es mereixia. Les causes són de divers ordre i no és aquí, repeteixo, el moment d'analitzar-les.

Independentment dels probables o reals defectes que aquesta publi-

cació tingui o hagi pogut tenir des del seu començament (molts menys del que pensem, si els comparessim amb d'altres publicacions semblants d'arreu del món), ¿no hauriem de revisar també si les nostres actituds han estat les millors i les més adequades? ¿No ens hem precipitat, a vegades, amb els nostres judicis, fins al punt de caure en autèntics prejudicis?

Que avui, en el conjunt de les vuit diòcesis catalanes, "CC" tingui només un tiratge de 12.000 exemplars (i mai no n'havia superat els 13.000!), tot i que des de la perspectiva de la premsa escrita en català és força alt, ¿no us sembla una xifra irrisòria, fins i tot vergonyosa, si ens atenem al potencial real de la nostra Església? ¿I què dir d'aquesta altra dada que de més de dues mil parròquies que hi ha a

poden resultar d'interès per al tema que us estic exposant. L'Església de Roma, per exemple, no té un instrument de comunicació propi, però publica un insert dominical, "Roma-sette", dins el diari "Avvenire". Quasi totes les altres regions italianes tenen setmanaris eclesials. En el conjunt d'Itàlia, n'hi ha més de 110 (alguns existeixen des de fa més de 100 anys!), amb un total de lectors que supera el milió i mig de persones. I no parlem d'altres setmanaris de gran tiratge: "Famiglia cristiana", 1.184.754 exemplars, amb uns 5.735.000 lectors; "Il Messaggero di S. Antonio": 967.434 exemplars; "Il Sabato", 142.060 exemplars.

Tot i que la proporció tiratge/habitants resulta ser molt superior al nostre, no ens podem estar de fer la següent pregunta: ¿No hem

aparegut alguns esdeveniments si volem, alguns nous elements que ens poden ajudar tots a actuar en conseqüència amb el replanament d'actituds al qual m'he referit abans.

Per una banda, el fet que "CC" sigui actualment una Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, creada personalment pel Sr. Arquebisbe i en la qual un Bisbe auxiliar hi és present també com a president delegat. Ho hem d'interpretar com una voluntat ferma de vincular més estretament a la publicació de Barcelona aquesta publicació considerada fins fa poc, i jo diria que massa reductivament, mera iniciativa particular, no prou representativa del nostre conjunt eclesial.

D'altra banda, estem davant d'un altre esdeveniment important: el Concili de les diòcesis catalanes. Aquest és un esdeveniment que, malgrat que esperem tots un rellançament de l'evangelització i de la presència de l'Església arreu del nostre país. ¿Som conscients del servei que a "CC" li correspon prestar als objectius d'aquest "nostre" Concili? "CC" és l'únic setmanari d'informació eclesial d'àmbit nacional català amb el qual compta l'Església. Concili i "CC" per tant, es necessiten i es reforcen. Per part de "CC" hi ha una voluntat d'esdevenir el millor mitjà d'informació del Concili. Però cal que els responsables directius d'aquest esdeveniment eclesial haurien de correspondre també aquest esforç i donar-li el suport que calgui.

La conjuntura eclesial actual exigeix, segons la meua mode-

El Sr. Arquebisbe de Barcelona durant la seva visita a la seu del nostre setmanari

Catalunya, només 450 tenen "CC"?

El més fàcil és atribuir-ne la culpa a una insuficient campanya de promoció o també a una poca qualitat del producte... però si som una mica seriosos haurem d'admetre que aquestes xifres no ens honoren en cap sentit i, el que és pitjor, revelen com una incapacitat col·lectiva dels catòlics de Catalunya de fer viable l'existència d'un òrgan d'informació i de comunicació eclesial.

Acabo de passar uns dies a Roma i he recollit algunes dades que ens

comès una greu omissió històrica que encara som a temps de subsanar? Potser som poc agosarats i poc operatius. A vegades la nostra manera de procedir o de reaccionar ens porta més aviat a neutralitzar-nos i bloquejar-nos i, el que és pitjor encara, a disgregar-nos i fragmentar-nos!

Unes circumstàncies favorables

En l'actual situació eclesial i en la marxa del setmanari "CC" hi han

opinió, decisions més operatives. Una visió realista del nostre moment eclesial ens hauria de fer més àgils i, per tant, més capaços de transcendir les petites objeccions que a vegades ens bloquegen. Segons quines reticències podríem estar posant de manifest que estem més lligats per condicionaments del passat que no lliures per accedir a les exigències del nostre present i també del nostre futur més immediat. I són aquestes exigències les que avui haurien de tenir pes preponderant.

La trajectòria seguida per "CC" des de la seva fundació és de clara vocació de servei a les Esglésies de Catalunya. Ara ho ha de demostrar, amb més eficàcia encara, amb motiu del Concili que s'acaba de convocar.

"CC", un mitjà d'informació eclesial

La sensibilitat de les nostres comunitats a l'entorn d'un mitjà de comunicació com "CC" ha d'acréixer i intensificar-se, amb la col·laboració de tots vosaltres. Aquest canvi serà possible, si un Consell Pastoral com aquest, es fa seu d'alguna manera el projecte de convertir "CC" en el mitjà d'informació eclesial que necessitem.

A tots ens preocupa la presència de l'Església en els mitjans de comunicació i la imatge que d'ella es projecta envers l'opinió pública des de diferents mitjans, imatge no poques vegades deformada, talment que arriba a incidir negativament en les nostres comunitats. L'experiència que tenen molts cristians de la seva pròpia fe i de la seva pròpia Església està essent erosionada, modificada pel que llegeixen, escolten o veuen de la seva pròpia Església en els mitjans de comunicació.

És per aquesta raó que avui ens cal donar un major suport als mitjans de comunicació intraeclesials, els quals tenen per finalitat ajudar les nostres comunitats, i els cristians en general, a reforçar els seus propis criteris i, sobretot, a fomentar la comunió eclesial. Una comunitat sense comunicació interna és una comunitat poc cohesionada i empobrida, i també—siguem clars— manipulable.

"CC", en tant que mitjà de comunicació escrit, pot fer una gran contribució en aquest sentit si, en aquesta nova etapa, amb l'ajut de tots, el relançem dins la nostra diòcesi i arreu de Catalunya. Em permeteu que insisteixi: ¿No ha arribat l'hora d'un canvi d'actituds? El desinterès, àdhuc el menysteniment d'una realitat com "CC", avui no és justificable per cap cantó. "CC" té molts defectes, segurament, però els seus encerts superen, amb escreix, els seus defectes.

D'altra banda, els cristians de casa nostra ens lamentem per moltes coses, però som bastant ineficaces en ordre a posar mitjans concrets que contribueixin a remeiar els nostres mals. En el camp de la comunicació, per exemple, ¿què hem fet? Per això penso, que si "CC" no existís, l'hauríem d'inventar. Sense aquesta estratègia d'una major unitat de criteris i d'acció en el camp de la comunicació, ja podem fer tots els sinodes, concilis i congressos que volguem, però no reeixirem a fer arribar el nostre missatge als seus destinataris.

Penso sincerament que ha arribat l'hora, d'unir, des de les nostres diversitats, pensament i acció. Altrament no serem llum ni llevat per al món. La nostra unitat, la qual no ha de negar la legítima pluralitat, ha de ser prou visible com perquè il·luminem el nostre món. És més, la nostra unitat és condició per a la il·luminació mateixa del món i condició, tanmateix, per l'atracció envers el Crist

Taula presidencial del Consell Pastoral de Barcelona. El nostre Director adreça la paraula als consellers

Els membres del Consell Pastoral escolten l'al·locució de Mn. Manuel Valls, el text escrit de la qual els fou lliurat a tots

que els homes i dones d'avui han de poder sentir a través nostre.

La nova direcció

El mes d'octubre, a invitació del Sr. Arquebisbe i del Bisbe Joan Carrera, em feia càrrec de la direcció de "CC", en aquesta seva nova etapa. Alguns dels "Llindars" que he escrit han posat de relleu els objectius i les intencions que la guien. Vull obrir el setmanari a tots els sectors de la nostra Església, de manera que tots el puguin sentir d'alguna manera com a propi. Vull que tothom s'hi pugui expressar amb llibertat, mentre no atempti a la caritat ni perjudiqui la necessària comunió.

He convidat ja a diverses persones qualificades i també representatives d'aquesta diversitat, perquè col·laborin periòdicament amb "CC". Algunes, però, d'aquestes noves col·laboracions no acaben d'arribar. Pressento alguns recels que costen de superar. Això explicaria alguns retardaments o potser algunes autoexclusions les quals, amb el temps, esdevindran segurament més difícils de poder justificar. Perquè el que no podem fer en un setmanari com "CC" és que la presència i la col·laboració d'uns tingui com a preu la marginació de la presència i col·laboració dels altres. La seva vocació més profunda ha de ser unir i teixir la màxima comunió entre tots.

Des d'aquí faig una crida a totes aquestes persones perquè col·laborin sense temors ni reticències de cap mena, a un projecte eclesial que ens implica a tots. Un projecte en el qual tots hem de tenir el nostre lloc i sobre el qual tots tenim també alguna cosa a dir.

L'ajut de la diòcesi

L'acceptació, per part del Sr. Arquebisbe, de la presidència de la Fundació de "CC", ha estat un gest per si sol molt significatiu i revelador. Amb aquest gest el nostre Sr. Arquebisbe ha posat de manifest una voluntat decidida de suport i d'encoratjament a una tasca que ja es venia realitzant i a la tasca que, des d'ara, amb aquesta empremta institucional, som urgits a dur a terme entre tots.

De la meua presència avui i aquí, i del diàleg que a continuació podrem realitzar, n'hauria d'emergir com una nova consciència: "CC" és un setmanari que "ens pertany" i, per tant, sóc aquí amb una disposició del tot sincera d'acollir els vostres suggeriments. Però permeteu que us digui que el que necessita "CC" no són només els suggeriments o els bons consells. El que li manca és un suport més efectiu de les comunitats que representeu, la generositat i la comprensió (no dic l'entusiasme!) de molts dels vostres preveres, l'augment de col·laboracions con-

cretes, en forma d'articles o d'informacions sobre el que fan les vostres comunitats i també la contribució de voluntaris per diverses tasques com correccions, traduccions, etc. Penso també amb la contribució de voluntaris en vistes a la promoció del setmanari.

Necessitem més recursos, sense els quals no ens serà fàcil de poder millorar la qualitat de "CC". Si no en diners, penso que la nostra diòcesi podria ajudar facilitant-hi uns locals més espaiosos i més proporcionats tant a les seves necessitats actuals com a la seva creixent complexitat organitzativa.

Les generacions més joves

En la seva major part els lectors de "CC" són gent gran o de mitja edat. És molt reduït el públic jove que la llegeix. Però el futur són els joves i "CC" ha de fer un esforç per aproximar-se al món dels joves, tot i no ser una publicació específicament "jove". Aquest és un tema que, com a consiliari d'una de les institucions juvenils més arrelades a la diòcesi, l'Institut Pere Tarrès d'Educació en l'Esplai, em preocupa especialment. Una primera mesura serà recuperar el "full jove" que ja s'havia fet durant uns anys i atorgar-li una periodicitat més sovintejada. Aquest "full" hauria d'ajudar els joves dels nostres grups i moviments, i al lector jove en general, a expressar-se se-

gons les seves característiques pròpies: la joia de viure la novetat, la capacitat de gratuïtat, la creativitat fins i tot en el llenguatge, la capacitat crítica, etc. Ens interessaran, sobretot, els "testimoniatsges".

D'altra banda, amb la revista "Estris" de l'Escola de l'Esplai, iniciarem un intercanvi de publicitat que donarà a conèixer "CC" i permetrà que el seu públic, jove en la seva majoria, es familiaritzi amb "CC". Des d'aquí faig una crida també als responsables i consiliaris dels moviments i associacions de joventut, per tal que estudiïn formes concretes de col·laboració amb "CC". Crec que és una hora propícia per al diàleg i no l'hem de desaproveitar. El mateix dic als representants de l'ensenyament religiós de l'escola cristiana. Aquests àmbits, si ens ho proposem, ofereixen també unes grans possibilitats. La col·laboració pot ser molt fecunda si sabem trobar fórmules ben operatives i concretes entre tots. Crec que és possible.

Conclusió

He intentat mostrar al Consell Pastoral de la meua diòcesi de Barcelona que sobre les seves espatlles recau també, d'alguna manera, la responsabilitat de "CC", la qual és una fundació diocesana. Jo desitjo que aquest diàleg que ara s'obre, romanguí obert d'ara en endavant i que fins i tot, s'intensifiqui. "CC" no pretén representar cap tendència o línia determinada, per bé que, en la seva línia editorial expressi una pròpia manera de pensar i ho faci amb una gran llibertat. Des d'ara crec que aquesta línia hauria de reflectir, sobretot, el pensament del nostre pla pastoral i, en el futur també, les orientacions que provinguin del proper concili.

"CC" és una publicació eclesial que té una clara consciència que ha d'expressar el que l'Església creu. Per això he assumit aquesta responsabilitat amb una consciència molt clara del servei que "CC" ha de prestar a la comunió eclesial i a l'aliment de la identitat de les nostres comunitats cristianes. Desitjo que aquestes se'l puguin sentir ben seu, per bé que sempre serà impossible acontentar tothom. De totes maneres l'equip actual es proposa de fer-ho el millor possible. Farem el que podrem i el que bonament sabrem, però tots vosaltres també hi teniu una paraula a dir, i, sobretot, un suport molt concret a donar.

La reflexió que acabo de fer amb veu alta davant d'aquest Consell Pastoral és una reflexió oberta. He manifestat personalment, i crec que d'una manera prou sincera, la meua manera de veure les coses. Estic segur que, a continuació, vosaltres la completareu amb les vostres aportacions, fins i tot amb les vostres crítiques. El meu desig és que el diàleg ens enriqueixi i estimuli a tots.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

■ **Manel Valls i Serra,**
pvre,

director de "Catalunya Cristiana"

L'espectacular incendi prop del port de Tarragona causat per la falsa maniobra d'un petrolier que descarregava cru per la companyia Repsol

Dones iranianes es manifesten exhibint fotografies del difunt ayatolà Jomeini

El president Clinton, amb Janet Reno, la tercera dona que proposa com a fiscal general dels EE.UU. (ministre de Justícia)

9, dimarts

Nova York: La crisi dels Balcans

El pla de pau per a Bòsnia elaborat per Cyrus Vance i David Owen a Ginebra, està essent sotmès a un procés de consultes per examinar la seva viabilitat posada en dubte per molts membres del Consell de Seguretat. Però segons sembla el Consell no decidirà fins que els Estats Units diguin concretament quina és la seva proposta. Els redactors del pla de pau per a Bòsnia creuen que caldrien entre 15.000 i 25.000 'cascos blaus' per dur-lo a terme... Al marge del que s'esdevé al Consell de Seguretat, el pont aeri d'ajut humanitari a Sarajevo es va poder reprendre ahir entre Alemanya i la ciutat croata de Split.

Nicòsia (Xipre): les eleccions presidencials

Les eleccions presidencials celebrades diumenge passat a la part grega de Xipre hauran de tenir una segona volta, ja que cap dels candidats a obtingut la majoria absoluta. El més votat, George Vassiliou, va obtenir un 44% dels vots emesos i és el favorit per a la segona volta. El dos candidats més votats estan d'acord a continuar les negociacions a l'ONU per obtenir la reunificació de l'illa actualment dividida entre grecs i turcs.

Moscú: Ieltsin troba dificultats arreu del país

La tensió política a Rússia s'aviva cada dia més davant els preparatius per al referèndum constitucional que se celebrarà l'11 d'abril. La batalla entre el Parlament i el Kremlin, entre el legislatiu i l'executiu s'endureix dia a dia. El president del Parlament, Ruslan Khasbulatov, acusa Ieltsin de ser el responsable de la crisi per haver creat estructures "anticonstitucionals"... L'oposició no vol que se celebri el referèndum, i diu que si es du a terme caldrà preguntar al poble si vol eleccions anticipades en les quals també s'inclouria l'elecció de nou president.

10, dimecres

Nova York: la crisi balcànica

El pla de pau per a Bòsnia continua en un impasse, perquè la Casa Blanca encara es manté en la tesi que afavoreix excessivament els serbis... Per altra banda l'Organització de la Conferència Islàmica (OCI) va criticar durament ahir el pla de Vance i Owen afirmant que "ni és just ni és viable".

Moscú: proposta de Ieltsin a l'oposició

El president de la República de Rússia ha fet una oferta als seus detractors per acabar amb les discussions polítiques i treballar junts en la recuperació econòmica del país. Ieltsin està disposat a retallar un any el seu mandat i convocar eleccions presidencials per al 1995. A canvi, els russos haurien d'elegir un nou Parlament durant el 1994, dotze mesos abans del previst.

Londres: la ratificació del Tractat de Maastricht

La ratificació del Tractat de Maastricht continua presentant problemes a Anglaterra. El líder laborista John Smith durant una entrevista publicada ahir al diari *The Times* ha amenaçat al primer ministre John Major, a unir el vot del partit més important de la oposició al dels conservadors *euroescèptics*. L'amenaça ha alarmat seriosament el cap del govern, el qual té molt present les dificultats que va tenir el passat novembre per aprovar una moció sobre Maastricht que va guanyar només per tres vots.

Hanoi: visita del president Mitterrand

El president Mitterrand va arribar ahir a Hanoi en visita oficial, pocs dies després que es compliren vint anys dels acords de París que posaren fi a la guerra del Vietnam. La visita és de bona voluntat i, segons el mateix president, "pretén tancar un capítol històric dolorós" i "obrir un nou capítol" en les relacions amb el Vietnam.

11, dijous

Roma: corrupcions en cadena

El ministre de Justícia italià, Claudio Martelli va presentar ahir la seva dimissió en veure's implicat en l'escàndol de comissions il·legals percebudes pel Partit Socialista Italià (PSI). Segons sembla, Martelli pretenia erigir-se en el número 1 del PSI, ja que s'espera que d'un moment a l'altre dimiteixi el secretari general Bettino Craxi, plenament involucrat en els afers de corrupció. I, finalment, es tem que la dimissió de Martelli arrossegui l'actual govern presidit per Amato, i que Itàlia es trobi altra vegada en una de les inacabables crisis.

Washington: EE UU es comprometen en la crisi dels Balcans

Finalment l'Administració Clinton ha trencat el seu silenci i ha presentat un pla de sis punts per a la pacificació de la zona, en els quals es repeteix a les tres parts implicades que la negociació ha de ser l'únic mitjà per resoldre el conflicte; augmentar les sancions contra Belgrad; fer respectar la zona d'exclusió aèria sobre Bòsnia; assumir, en cas de necessitat, una acció militar per fer complir a les tres parts els possibles acords de pau; mantenir les consultes amb Rússia i els aliats i, finalment el nomenament de l'actual ambaixador a l'OTAN, Reginald Bartholomew com a representant especial dels EE.UU. a la Conferència de pau.

París: el clima electoral s'estén per tot el país

Els partits polítics de centre-dreta, amb grans probabilitats de guanyar les properes eleccions generals presenten el seu programa electoral en el qual es dona prioritat al problema de l'atur, i la integració europea. Sobre el problema de la immigració, el centre-dreta francès es mostra senzillament partidari de l'estricta aplicació de les lleis existents, burlades, segons diuen, per l'actual administració socialista.

12, divendres

Roma: el Partit Socialista, sense líder

Com ja estava previst o, millor dit, com s'esperava, Bettino Craxi, secretari general del Partit Socialista Italià ha deixat el càrrec, obrint una forta crisi dins del grup que fins ara havia representat l'alternativa política més seriosa a Itàlia. Bettino Craxi havia ingressat al PSI l'any 1934, i el 1968 va ser elegit diputat per Milà; l'any 1983 es convertí en Cap del govern que més durada ha tingut a Itàlia després de la guerra, o sigui fins l'any 1986. L'any 1992 començaren a conèixer's els escàndols de corrupció, i ara s'ha vist obligat a dimitir el seu càrrec de secretari general del PSI.

Moscú: les dificultats del president Ieltsin no se solucionen encara

El president de Rússia, Ieltsin, i el president del Parlament rus Khasbulatov, han fracassat en el primer intent de llimar les diferències que els separen. Encara sort que no hi ha hagut ruptura definitiva, ja que han anunciat que es reuniran novament el vinent dimarts, dia 16, en un segon intent de posar-se d'acord.

Washington: la tercera Fiscal general, serà acceptada?

Sembla que el president Clinton està entossudit que el seu ministre de Justícia, o Fiscal general com li diuen normalment, sigui una dona. Rebutjades les dues anteriors i, pel mateix "delicte", a veure si a la tercera guanya el plet. Aquesta vegada el president ha proposat una dona soltera, de 54 anys, de nom Janet Reno. Nascuda a Florida, posseeix una sòlida experiència en matèria judicial. És diplomada per la Universitat de Harvard, i és jutge de la regió de Miami (Florida). Com a detall personal, amida 1'88 m. S'espera que sigui acceptada pel Congrés i pel Senat.

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

> Itàlia està disposada a acabar amb el crim organitzat, les màfies i les camorres. Ahir va ser detinguda la germana del cap camorrista Raffaele Cutolo, Rosetta Cutolo, la qual vivia desde feia tretze anys en la clandestinitat.

> El president Clinton, disposat a fer estalvis, ha reduït un 25% la plantilla de personal de la Casa Blanca. Un exemple que moltes administracions d'arreu del món podrien imitar.

> El president Mitterrand, durant el seu viatge de bona voluntat al Vietnam, ha manifestat que "aconsellaria" al president dels EE UU, Clinton, que aixequi l'embargament que pesa sobre Hanoi per facilitar la recuperació econòmica d'aquest país asiàtic.

> Els anglesos estan d'enhorabona, i les arque del Govern britànic també: Sa Majestat Isabel II s'ha dignat acceptar l'obligació de pagar impostos com qualsevol altre dels seus súbdits.

Forces de la policia americana entren a l'Airbús segrestat a Francfurt, després que es rendís el segrestador

Un nen francès que, com tants d'altres, es va llançar al carrer per recaptar fons per millorar la qualitat de vida dels nens hospitalitzats. Bona manera d'exercir la solidaritat

Un pare amb el fill a l'espallta acut a la manifestació contra el racisme, celebrada a Estrasburg

13, dissabte

Moscú: un altre a enredar la troca balcànica

L'arribada a Moscóu de l'ambaixador especial del president Clinton, Reginald Bartholomew, inicia l'ofensiva diplomàtica de la Casa Blanca per trobar una solució al conflicte dels Balcans. El ministre rus d'Afers Estrangers defensà davant Bartholomew la política "independent" de Rússia en aquesta espinosa qüestió. No es pot oblidar que les simpaties russes sempre han estat per a Sèrbia, i per això ara reclama sancions contra Croàcia per l'ofensiva de Krajina, si Zagreb continua l'actual ofensiva. Si dificultoses eren les negociacions diplomàtiques, més ho seran ara amb un nou interlocutor com Rússia que fins ara s'havia mantingut bastant al marge, més atenta, naturalment, a la seva política interior.

Roma: nomenat el nou secretari general del PSI

L'assemblea general del Partit Socialista Italià va nomenar ahir Giorgio Benvenuto com a nou secretari general del PSI, en substitució de Bettino Craxi que havia ocupat el càrrec durant setze anys. S'espera del nou secretari general, que és un ex-sindicalista, que refaci la unitat del partit greument ferit pels escàndols de corrupció als quals els seus membres l'han involucrat. Per la seva banda, el cap del govern, Giulio Amato, ha nomenat nou ministre de Justícia el tècnic no pertanyent a cap partit polític, Giovanni Conso, substituint el socialista Martelli dimissió també per escàndol de corrupció.

Rabat: execucions a Algèria

El ministeri de Justícia algerià va comunicar ahir l'execució de quatre integristes islàmics, sense precisar lloc ni data del fet. Amb aquestes quatre, ja són sis les execucions dutes a terme des de començaments d'any a Algèria, on feia vint-i-vuit anys que no s'ajusticiava a ningú.

14, diumenge

Alger: atemptats integristes contra el govern

La lluita dels integristes islàmics contra el règim algerià es fa més violent cada dia. Ahir hi va haver un frustrat intent de matar amb un cotxe bomba el ministre de Defensa, general Khaled Nezar, considerat l'home fort del règim. En un altre atemptat, va ser assassinat el cap de seguretat urbana i tres membres de la seva escorta.

Moscú: les converses sobre els Balcans

Ahir continuaren les converses entre l'enviat especial dels Estats Units, Bartholomew, i el ministre d'A.E. rus Kozirev. No s'ha arribat a cap acord, però l'americà va manifestar que havia constatat una "convergència en punts de vista"... Kozirev, per la seva part deia "que no ha ha diferències pel que fa als problemes fonamentals"... Però la solució és a llarg termini i, mentrestant, els pobles de l'ex-Iugoslàvia van ballant amb la més lletja, que és la pitjor de totes les guerres: la civil.

Vilnius: avui, eleccions presidencials

Dos milions de lituans elegiran avui president de la República. La contesa es concreta en dos candidats: per un cantó Algirdas Brazauskas, cap del Partit Democràtic del Treball (neo comunista), i per altra l'ex-ambaixador de Lituània als Estats Units, Leodidas Lozoraitis.

Nicòsia (Xipre): segona volta de les eleccions

Avui se celebra a Xipre la segona volta de les eleccions presidencials, ja que en la primera cap candidat no va obtenir la majoria absoluta. El candidat amb més possibilitats és Georgio Vassiliou.

15, dilluns

Alger: escalada de violència

Ahir els integristes atacaren a 30 quilòmetres d'Alger un autocar que traslladava nens, tancant una setmana sagnant que va començar amb l'execució de quatre integristes, va continuar amb l'atemptament de quatre policies, i l'atemptat amb cotxe bomba contra el ministre de Defensa, Khaled Nezzar, considerat l'"home fort" d'Algèria. El govern algerià vol acabar amb els integristes, però aquests no volen claudicar de cap manera.

Viena: la tragèdia balcànica s'agreuja cada dia que passa

La feina frenètica que els 'cascos blaus' i nombrosos col·laboradors de les Nacions Unides duen a terme aquests dies per fer arribar l'ajuda humanitària a les localitats de l'est de Bòsnia, on 200.000 persones assetjades per les tropes sèrbies estan morint aquests dies de fam i de fred, és indescriptible. L'enviat de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR), José Mª Menjiluce va entrevistar-se amb el líder dels sèrbies de Bòsnia, Radovan Karadzic, al seu quarter general de Pale per aconseguir el desbloquejament de les rutes que porten a les localitats més amenaçades i que estan controlades per les forces sèrbies.

Londres: la ratificació del Tractat de Maastricht

El premier britànic està disposat a ratificar el Tractat de Maastricht prescindint, si cal, del Parlament. Segons els diaris *The Observer* i *The Sunday Telegraph*, el govern ha consultat a experts legals la possibilitat de continuar amb el procés de ratificació del Tractat de Maastricht prescindint del resultat de la votació sobre l'esmena laborista que inclouria la Carta Social en el Tractat. *The Observer* diu també que els experts constitucionals han dictaminat que "és la Corona (en aquest cas el govern) i no el Parlament la que ratifica els Tractats".

Sense marge

Els polítics volen creure que ja hem arribat al punt més baix de l'actual cicle econòmic i la recuperació començarà a evidenciar-se els pròxims mesos. Precisen que la destrucció i la creació de llocs de treball és l'últim graó de la represa i la crisi, si més no en són els signes, com ho és el fum del foc. Només que el fum és instantani.

L'atur s'ha estès per tota la Comunitat, i l'economia espanyola és qui l'està patint més. Un informe recent de la Comissió Europea advertia que l'atur podria afectar, l'any que ve, el 20 per cent de la població activa espanyola. Destacats membres del partit i del govern central insistien que quan les coses van bé, Brussel·les sol ser molt optimista, i quan van malament també exagera el pessimisme.

I cert, les previsions de Brussel·les eren errònies, però no en la quantitat d'aturats sinó en el termini previst. No cal esperar l'any que ve, actualment ja hi ha més d'un 20 per cent d'aturats. S'ha superat la xifra dolorosa dels tres milions.

Toca als experts, als polítics i als electors d'analitzar les causes de la desocupació més alta de la història espanyola: d'ençà que existeixen xifres fiables.

Es parla de models fracassats. Les tesis social-demòcrates adverteixen dels perills del retorn del neoliberalisme fracassat de Margaret Thatcher i Ronald Reagan. Els teòrics debaten intensament quins han de ser els límits de la intervenció econòmica de l'estat, en un moment on els governs europeus es veuen abocats a la venda, la privatització, de bona part de les grans infraestructures de l'estat. Els pressupostos públics alemanys no poden arrossegar el cost de les autopistes o els ferrocarrils, ni tampoc a la Gran Bretanya. L'augment de l'atur posa en perill la retribució de les pensions i dels subsidis.

El possibilisme més realista sembla l'única sortida. Alts responsables polítics ja han avançat que caldrà desconfiar de les gran promeses electorals. No hi ha marge.

■ Jordi Roigé i Solé

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

> L'incendi provocat pel petrolier danès Robert Maerks que va xocar contra una canonada del pantanà de l'empresa Repsol, al port de Tarragona no ha ocasionat víctimes personals. Segons informacions de Tarragona els serveis d'alerta funcionaren bé.

> El secretari general de les Nacions Unides vol substituir el gruix de les tropes nord-americanes a Somàlia per 'cascos blaus' abans del vinent mes d'abril. L'operació "restablir l'esperança no ha estat un fracàs.

> El secretari general de les Nacions Unides, Butros Gali, ha emprès viatge al Japó per demanar-li a la superpotència asiàtica que participi més activament en les missions de l'ONU.

S'han rebut 197 respostes de persones d'entre 14 i 90 anys

Els lectors opinen sobre "CATALUNYA CRISTIANA"

BARCELONA.— Catalunya Cristiana volia satisfer les necessitats i gustos dels lectors, per això va difondre durant el passat Advent una enquesta entre els seus lectors per conèixer el seu públic i el que esperava del setmanari.

Han respost 197 persones entre els 14 i els 90 anys, de les quals un 51% són jubilats. Aquesta majoria de lectors grans, està compensada pel camp obert que ofereixen les famílies, ja que el 75% dels enquestats es declaren casats. Els subscriptors sobrepassen en 30 punts els lectors setmanals no subscriptors, i

s'observa una majoria dels homes respecte a les dones (58% vs. 41%).

El 47% viu a Barcelona mentre que el 52% ho fa arreu de Catalunya i la diferència augmenta en les generacions més joves (el 61% dels lectors entre 30 i 55 anys viuen fora de la ciutat comtal). És per això que una major cobertura interdiocesana de la publicació forma part principal d'allò que més es demana: amb un 10% ocupa el segon lloc en el rànking de les peticions a satisfer. En primer lloc, amb un 12%, es vol més pluralitat en l'opinió emesa.

i comunicats", i "Carta Dominical".

Per contra, un 27% no llegia mai els Esports, un 21% la Televisió, i un 14% "Crònica 7 dies". En aquesta tònica, aquestes tres seccions —remarcant que de TV es rebutjava tota la programació, i això ja havia canviat abans que no es desenvolupés l'enquesta— són les que encapçalen els suggeriments que s'havien de suprimir.

estimo C.C., no em sobra res", i una altra que tota la publicació és "interessantíssima". Alhora hi havia qui manifestava una protesta furibunda per fer-se en català, i qui es concentrava en demanar un canvi a la direcció.

■ Guillem Farré

Els espais més i menys llegits	
(*) Sols apareixen els 10 més votats i que coincideixen, com a mínim, en dos dels grups d'edats.	
Sempre o sovint	
	%
Opinió	43.14
Editorial	35.02
Cartes dels lectors	28.93
Llindar	26.90
Reportatge	25.38
Catalunya	25.38
Cultura	23.85
Respir	23.35
Avisos i comunicats	21.82
Carta dominical	21.32
Mai o gairebé mai	
	%
Esports	26.90
Televisió	20.81
Crònica 7 dies	14.21
Passatemps	11.16
Ciència	10.15
Cultura	6.09
Eixerit	4.57
Societat	2.54
Vida creixent	2.03
Opinió	1.52

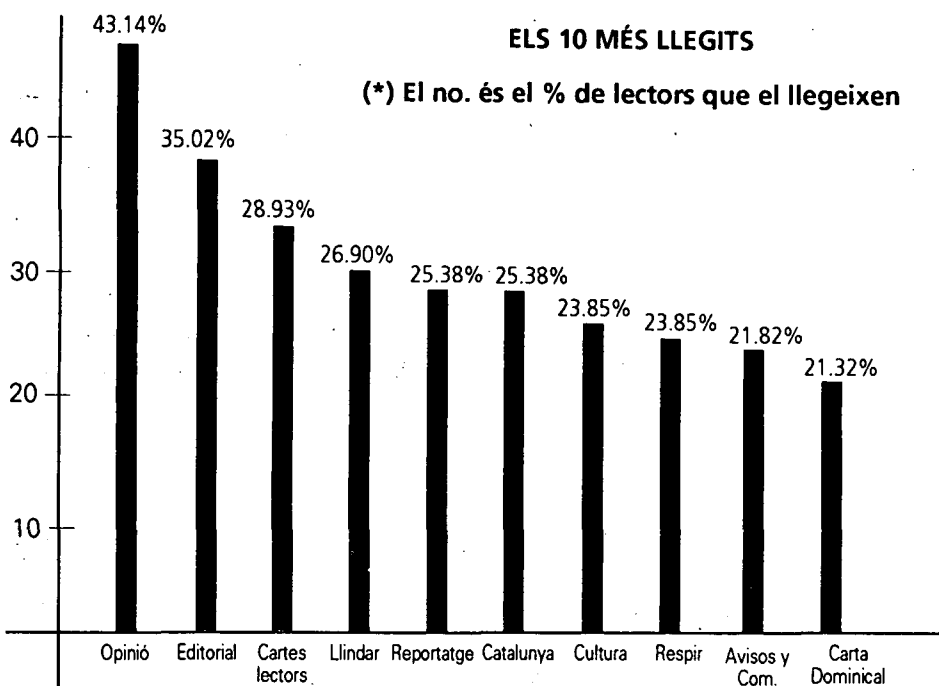
L'opinió, la secció estrella

Els gèneres d'opinió són els més llegits. "Opinió", "Editorial" "Cartes dels lectors" i "Llindar" són els preferits del 33% dels lectors. Fins als deu primers, els que segueixen són "Reportatge", "Diòcesis Catalanes", "Respir", "Avisos

Des de Paraguai

La resposta que ha arribat de més lluny, ha estat de Asunción (Paraguai), on un missioner rep el setmanari gràcies al padrinatge de gent d'aquí. Per les enquestes ha quedat en evidència la generositat i creativitat de moltes persones que regalen subscripcions de CC a missioners, o gent sense recursos.

I també s'ha fet evident el sentiment dels enquestats. Una dona deia: "Com

Edats		
Anys		%
A	14-29	4.06
B	30-55	22.82
C	56-65	21.82
D	66-90	51.77
Sexes		
Total		%
Total	H	58.88
	M	41.11
A	H	2.03
	M	2.03
B	H	14.21
	M	8.12
C	H	11.67
	M	10.15
D	H	30.46
	M	20.81
Estat		
Total	Casats	%
Total		75.12
	A	—
	B	14.72
	C	13.19
	D	28.93
Subscriptors		
Total		%
Total		64.97
A		0.50
B		14.21
C		13.70
D		36.54
Lectors no subscriptors		
Total		%
Total		35.02
A		3.55
B		8.12
C		8.12
D		15.22
Hàbitat		
Total		%
Total	BCN	47.20
	Comarques	52.79
A	BCN	1.01
	Com	3.04
B	BCN	8.62
	Com	13.19
C	BCN	11.67
	Com	10.15
D	BCN	25.88
	Com	25.88

(L'enquesta és confidencial. No hi heu d'anotar, doncs, ni el nom ni l'adreça.)

Llegiu CATALUNYA CRISTIANA:

—Cada setmana?
 —Més de 15 vegades l'any
 —Menys de 15 vegades l'any
 —Només alguna vegada

Hi ha alguna secció o espai que suprimirieu?

—La compreu cada setmana?
 —Lloc on la sol comprar?
 —En sou subscriptor?
 —Altres possibilitats (me la deixen, biblioteca, etc.)

Hi afegirieu alguna secció o espai?

Descriviu-la

Quines seccions i espais acostumeu a llegir? (anoteu-les totes)

Sempre

Sovint

Alguna vegada

Mai o gairebé mai

Segons la vostra opinió i tal com és ara, a CATALUNYA CRISTIANA? què hi manca?

què hi sobra?

Edat	Estat
Home	Dona
Subscriptor	Lector
Districte postal	
Població	

Preparant la Quaresma

■ Pere Tena

La nostra cultura, com la cultura de l'Occident en general, està impregnada dels ritmes de la vida de l'Església, de la seva litúrgia, i del llenguatge mateix de la fe (l'art!). El diumenge i la setmana, les festes de l'any, els temps, són efectivament cristians. Potser els tenim tan assimilats que només el contrast amb altres cultures pot fer-nos adonar de la seva peculiaritat.

Aquest fet és, en principi, positiu per a nosaltres. L'home viu en societat, i la influència social és connatural amb el desenvolupament de les persones; per això, una societat impregnada d'elements cristians pot ésser un ambient propici a la fe.

Elements per a la transmissió de la fe

Està clar que l'ambient social, a Occident, s'ha transformat, en relativament pocs anys, d'una manera molt dràstica. Tanmateix, hi ha elements que romanen, amb més o menys ambigüitat, però vius.

Penso això en relació a tota una colla d'elements populars que han tingut el seu origen, o si més no la seva configuració actual, en l'any litúrgic. Entre ells, el Carnaval és, malgrat tot, una referència al dejuni de la Quaresma. I, juntament amb el Carnaval, el "dijous gras", amb l'habitual menjar d'aquesta diada. Lligar determinats menjars amb determinades diades és quelcom molt estès; també això forma part de la

cultura d'un poble.

El valor que aquestes pràctiques tenen és el d'arrelar en tots els àmbits de la societat uns mateixos punts de referència a la vida de l'Església, que poden convertir-se, a l'interior d'una pastoral atenta, en una ajuda per la transmissió de la fe.

Potser algú pot restar sorprès per aquesta valoració, però no em sembla equivocada. El ritual de la Pasqua jueva està íntimament lligat a les preguntes del més petit de cada família sobre cada una de les peculiaritats del sopar pasqual, i no es pot negar l'eficàcia pedagògica del procés de transmissió que s'instaura. En efecte: el qui presideix —el més ancià— respon les preguntes, perquè sigui clar que es transmet, d'una generació a l'altra, de la manera pedagògica que són els signes "memorials", la fe dels pares en Aquell que "ha salvat les nostres famílies" (Ritual jueu).

Dimecres de cendra

Més directament vinculat a la litúrgia quaresmal, el dimecres de cendra és una diada a valorar com un

d'aquests elements populars que juga en la transmissió de la fe. De fet, el poble fidel ha après a valorar-la. En alguns llocs més que en altres, però amb força intensitat, molts cristians, àdhuc dels qui amb prou feines participen a la missa del diumenge, acudeixen aquest dia a l'església a rebre la cendra. En algunes ciutats d'Amèrica llatina, la imposició de la cendra és un fet massiu, que omple tot el dimecres amb gentades i fileres enormes en les esglésies.

Seria massa fàcil somriure benèvolament, o escèpticament, davant d'aquests fets. També seria il·lusori creure que aquesta pràctica, per sí sola, assegura la vida cristiana en la seva totalitat. L'actitud que em sembla coherent és, encara, la mateixa que dèiem abans: estem enfront d'un element que juga com a transmissor popular del sentit penitencial de la vida cristiana —cosa que no és poc important, en un context d'absència absoluta de crides a la penitència—; a més, evidentment, del valor significatiu principal de marcar amb un signe de mort l'inici d'etapa vers la preparació de la Pasqua.

Desinteressar-se d'aquests ele-

ments en l'educació dels joves, dels adolescents i dels infants, i deixar que s'evaporin, és ajudar la nostra societat a que vagi perdent els punts de referència que l'han estructurada durant segles. I és perdre l'oportunitat d'una intensificació catequètica força fàcil sobre el sentit del dejuni i de l'esforç ascètic, de l'atenció fidel a la Paraula de Déu i de la potenciació de les obres de misericòrdia.

Tota una colla d'aquests elements de transmissió estan sofrint fortes batzegades. El diumenge, per exemple, sofreix la batzegada d'un plantejament econòmic de la vida social. Seria lamentable que altres coses —com el dimecres de cendra— sofrissin la batzegada d'una acusació de folklorisme, com si fós quelcom sense sentit per a les noves generacions.

Les alternatives que la nostra societat ofereix per estructurar la vida dels ciutadans no són, certament, tan valuosos com els que llargs segles d'impregnació cristiana han configurat.

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic "A" — Diumenge VII durant l'any

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera *Lv 19:1-2,17-18*

Lectura del llibre del Levític

El Senyor digué a Moisès: "Digues a tota la comunitat dels israelites: Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal, així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.

Salm responsorial *102:1-2,3-4,8 i 10,12-13 (R.: 8a)*

Beneix el Senyor, ànima meva,
del fons del cor beneix el seu sant nom.
Beneix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis del seus favors.

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;
rescata de la mort la teva vida
i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor.

No ens castiga els pecats com mereixíem,
no ens paga com deuria les nostres culpes, R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres
com l'Orient és lluny de l'Occident.
Com un pare s'apiada dels fills,
el Senyor s'apiada dels fidels. R.

Lectura segona *1C 3:16-23*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ¿no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Esclusiva diu: "Fa caure els savis en els seus propis paranyos". I també: "El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum". Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

Al·leluia *1Jo 2:5*

Els qui fan cas de la paraula de Jesucrist
han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

Evangelí *Mt 5:38-48*

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Ja sabeu que, als antics, els van dir: 'Ull per ull, dent per dent'. Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: 'Estima els altres', però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, ¿quina recompensa mereixeu? Els publicans, ¿no fan també el mateix? I si només saluteu els germans, ¿què feu d'extraordinari? Els pagans, ¿no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial".

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(cicle dominical: A; ferial: I)

SETMANA 7 DURANT L'ANY

(salteri: setmana 3)

FEBRER:

21. Diumenge 7 durant l'any: *verd*. Lectures: Lv 19:1-2.17-18 (Salm 102) / IC 3:16-23 / Mt 5:38-48.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Pere Damià, bisbe (d'Ostia) i doctor de l'Església (cardenal). Sant Claudi, màrtir; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

Festes majors: Manresa.

22. Dilluns. Festa de la càtedra de sant Pere, apòstol: *blanc*. Lectures: 1Pe 5:1-4 (Salm 22) / Mt 16:13-19.

ALTRES CELEBRACIONS: Santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor (reina d'Anglaterra).

23. Dimarts. Memòria de sant Policarp, bisbe (d'Esmirna) i màrtir: *vermell*. Lectures del dia: Sir 2:1-13 (Salm 36) / Mc 9:30-37.

ALTRES CELEBRACIONS: Santa Marta d'Astorga, verge i màrtir; beata Rafaela Ybarra (mare de família, de Bilbao).

TEMPS DE QUARESMA

(salteri: setmana 4)

24. Dimecres de cendra: *morat*. Lectures: Jl 2:12-18 (Salm 50) / 2C 5:20 - 6:2 / Mt 6:1-6.16-18.

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Modest, bisbe; Primitiva, verge; sant Edilbert (laic); beata Josepa Naval i Girbés, verge (seglar, d'Algemessí).

25. Dijous després de cendra: *morat*. Lectures: Dt 30:15-20 (Salm 1) / Lc 9:22-25.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Cesari (metge, germà de Gregori Nacianzè); sant Valeri, ermità (a Astorga); beat Sebastià d'Aparicio, religiós.

26. Divendres després de cendra: *morat*. Lectures: Is 58:1-9a (Salm 50) / Mt 9:14-15.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Nèstor, màrtir; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri, bisbe.

Festes majors: Banyeres i Pallejà.

27. Dissabte després de cendra: *morat*. Lectures: Is 58:9b-14 (Salm 85) / Lc 5:27-32. Vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Gabriel de la Dolorosa, religiós (passionista); sant Baldomer, clergue; santa Honorina, verge.

LA BÍBLIA A L'ABAST

L'arrel de l'amor al proïsme

(Lv 19:1-2.17-18)

■ Josep M. Aragonès

El Codi de santedat

La curta perícopa que avui llegim en la primera lectura, i que com sempre ens introdueix a la lectura de l'evangeli, pertany a la darrera secció del llibre del Levític tal com el coneixem avui. De fet, però, és molt probable que aquests capítols —17-26— del Levític, que integren el que, a partir del segle passat, es coneix com Llei o codi de Santedat, històricament deuria ser el que va iniciar la composició del recull de lleis diverses, totes elles relacionades amb el fet religiós i amb la seva expressió principal que és el culte i els seus servidors i actors. Un culte, que, si bé és ritual, exigeix alhora ésser eminentment social: és tota la societat —tot el poble— que amb la seva vida ofereix i és un acte existencial de culte al Déu vertader. En el nostre capítol són recollides diverses normes de conducta sòcio-religiosa. Constitueix una col·lecció molt diversa de lleis sobre religió, justícia, caritat i castedat, que marquen com una mena d'itinerari per a reconèixer Déu en el proïsme. El caire de moltes d'aquestes normes és molt primitiu, revelador de la font més antiga d'on beu el compilador: la tradició del desert, llavors de la gesta de l'èxode. Temps duríssims, en els quals estava en joc la supervivència de l'individu i del clan. La pedagogia de Jahveh porta el seu poble a superar la duresa dels costums i de les relacions mútues, obrint-lo a la transcendència: si pertanyen al poble escollit —el poble de Jahveh— és necessari que imitin el comportament de Déu. Jahveh és el Déu que allibera, el Déu de la vida i de la llibertat, el Déu que estima. Damunt d'aquest antiquíssim canemàs una altra mà levítica hi afegirà noves normes adaptades a la nova situació del poble en el retorn de l'exili. També llavors estava en joc la supervivència, aquesta vegada de l'esperit nacional, amenaçat per molts perills. Si es vol salvar el poble jueu no hi ha altre camí que el de respectar i auxiliar el proïsme, entès aquí com el connacional o que viu entre els jueus com a màxim, segons l'exigència del capteniment del Déu que salva, que cal imitar.

"Sigueu sants!"

Digueu a tota la comunitat dels israelites: **Sigueu sants, perquè Jo, el Senyor, el vostre Déu sóc sant** (v. 2). És a Moisès a qui Déu commina aquesta ordre. El gran legislador ha de recordar al poble l'origen d'aquesta exigència de Jahveh. L'israelita ha de ser molt conscient que pertany a un poble que és diferent dels altres pobles. Ell és del poble de Jahveh, el Déu que l'ha alliberat de l'asserviment d'Egipte i camina amb ell per fer-lo poble, el gran poble de Déu. Aquesta realitat és com una revelació que l'israelita pertany, de fet, a una altra esfera: la de Déu. En certa manera és un poble transcendent, portador de la salvació de Déu. Per això cal que sigui com el seu Déu. Honor incomparable, però alhora exigència comprometedora. Qui pot assemblar-se a Déu? El Déu transcendent, però, ha baixat a alliberar aquest poble (Cf. Ex 3:7ss.). Se li ha fet proper, tant, que d'ençà de l'alliberament va amb ell pel desert fins a

fer-lo entrar a la terra promesa. I després ha seguit enmig d'ell, avançant amb ell per la seva història. El Transcendent s'ha fet història del poble. Per això el poble ha de ser sant. I quan es diu el poble, es vol significar sobretot les persones que l'integren. És cadascuna d'elles personalment i totes en comunitat, que han de reflectir la santedat de Jahveh. Perquè en realitat solament ell, Déu, és sant, El-Sant. Els homes, com a obra de Déu que són —del Déu creador i del Déu alliberador— han de manifestar en la seva vida la santedat de Déu. Talment com l'obra d'art manifesta el geni i l'empremta de l'artista. **Sigueu sants, perquè Jo, el vostre Déu, sóc sant**, vol dir, doncs, que l'israelita no sols pertany a Déu, sinó que amb el seu capteniment, amb la seva relació amb els altres, ha de manifestar clarament que Déu viu en el seu poble i estima els qui l'integren. Així el dretesdevé manifestació de religiositat, i la pràctica del culte —de la religió— exigència de respecte, d'acolliment i de compenetració amb els altres.

"Estima els altres..."

La gran màxima de la convivència humana i, que al mateix temps és la gran revelació del caràcter transcendent de l'israelita, és: **Estima els altres com a tu mateix**. I Déu afegeix: **Jo sóc el Senyor** (v. 18b), que és molt més que la simple firma del legislador: és la revelació del que Déu és per a l'israelita i el que aquest ha de ser per al seu proïsme com a revelador de l'amor de Déu. D'aquí arrenquen tots els preceptes que regulen les relacions entre els membres del poble de Déu. En la nostra perícopa es recorden tres d'aquestes normes: dues de negatives —prohibicions— i una de positiva —realització—. Es prohibeixen la malícia i la venjança. La malícia del v. 17 és, ni més ni menys, l'odi. Així com Déu no odia ningú, també el bon israelita ha de veïllar per no covar en el seu cor cap mena d'odi o de ressentiment, que el portarien a la venjança. Ha d'estimar els seus germans, els del seu poble, per això no pot restar indiferent davant del mal que els amenaça o que ja s'ha emparat d'ells. Així li és ordenada la correcció fraterna: **Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat** (v. 17b). Tot el capítol 19 respira aquest esperit de respecte i d'atenció al proïsme, que, de fet, no és res més que l'esperit del decàleg: fidelitat a Déu i a l'Aliança (vv. 4.12.30s), veneració als pares i vells (vv. 3.32), pràctica de la justícia i de la caritat (vv. 11-18.33-36), atenció al sosteniment dels pobres (vv. 9-10), consideració envers els indefensos (v. 14), i acolliment del foraster (vv. 33s). Malgrat tota aquesta perfecció en la regulació de les relacions amb el proïsme, estem encara molt lluny de la gran perfecció que Jesús ens revelarà en el Sermó de la Muntanya, tal com llegim avui en la perícopa evangèlica. I serà ell, Jesús, qui prenent com a punt de partida aquest **estima els altres com a tu mateix**, l'evarà a les més altes cotes de la imitació de l'amor de Déu: el manament plenament nou: **Estimeu-vos... ta com jo us he estimat** (Cf. Jo 13:34-35). La mesura de l'amor als altres ja no és la de l'home sinó la de Déu.

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelaviv

EL CATECISME UNIVERSAL

Ha sortit un nou catecisme. El papa Joan Pau II el va aprovar el 25 de juny de 1992. És el catecisme de l'Església Catòlica. Segurament que molts ja el coneixen perquè els mitjans de comunicació social n'ha parlat molt i perquè s'està venent moltíssim. Es convertirà en un "best seller".

El Papa ha dit que aquest catecisme és fruit del Concili Vaticà II, per això es pot anomenar catecisme postconciliar. La redacció d'aquest catecisme es deu a un suggeriment expressat pels Bisbes del Sínode Episcopal Extraordinari celebrat a Roma el mes d'octubre de 1985. El suggeriment concret fou aquest: "De manera molt general es desitja que es redacti un catecisme o compendi de tota la doctrina catòlica, tant sobre la fe com sobre els costums, que sigui com un punt de referència per als catecismes o compendis que siguin compostos a les diverses regions".

¿Per què es ven tant aquest catecisme? En part per la curiositat que ha despertat en molts degut a la presentació que

en feren els mitjans de comunicació social, parlant molt dels nous pecats. Però molt possiblement perquè hi ha moltes persones que busquen orientació clara i segura que ve de l'Església, ja que —les enquestes sociològiques ho posen en relleu— l'Església té una elevada credibilitat en la nostra societat. Hi ha moltes persones que cerquen veritats sòlides, fermes, perennes. Volen per a la seva vida —l'única que tenim— un nord que la orienti i així viure amb sentit i riquesa interior. Estem cada dia una mica més cansats de la cultura del postmodernisme.

El cardenal Ratzinger ha dit que el catecisme vol respondre a aquesta pregunta: ¿Com puc ser feliç? És una pregunta que ens interessa a tots, perquè la felicitat és una exigència de la nostra pròpia naturalesa. La felicitat vertadera de l'home és l'home. En aquest sentit el catecisme és l'ensenyament sobre el que és l'amor.

El catecisme té quatre parts. La primera presenta el Credo,

és una confessió en el Déu Pare, Fill i Esperit Sant. La segona presenta els sacraments i és una introducció a la litúrgia i a la vida de Déu en nosaltres. La tercera ens exposa la moral, és a dir, com han de viure els cristians enmig del món. L'última part està dedicada a la pregària, presentant el parenostre.

¿És el catecisme pròpiament un llibre de moral? Sí, però alguna cosa més. El catecisme tracta de l'ésser humà però amb la convicció que la qüestió de l'home no es pot separar de la qüestió de Déu. La moral és la tercera part del catecisme. Per entendre-la i acceptar-la com a camí coherent i de felicitat, cal acceptar i viure les dues primeres parts.

El catecisme és un llibre que convé tenir, llegir i viure per ser feliços.

† Lluís Martínez i Sistach Bisbe de Tortosa
Full diocesà de Tortosa del 24 de gener 1993

El Cant Coral

El Rosari Pastoral, una tradició recuperada

Coral de l'Associació de Veïns de Sarrià, Coral Estela, Coral Sant Ignasi i grup de cambra. Solistes: Montserrat Canals i Montse Feliu (sopranos), Josep Maria Parellada (tenor) i Lluís Saumell (baríton). *Rosari Pastoral*, de Francesc Forns i *Salve Regina*, d'Hilarió Eslava. Director: Joan Úbeda. Església Parroquial de Sant Vicenç de Sarrià. 22 de gener de 1993.

No era un concert qualsevol. Es palpava a l'ambient el pols de les ocasions especials. I és que aquestes ocasions no són sempre ni necessàriament aquelles que els poders *mass media* esbomben a tort i a dret, talment com si en depengués la sort del planeta sencer. També hi ha ocasions especials d'una dimensió més propera, més casolana si es vol, però amb una vibració igualment intensa per a la col·lectivitat implicada. En aquest cas, es tractava de posar en solfa —mai més ben dit— un projecte particularment emotiu per als sarrianencs: la recuperació, després de gairebé trenta anys, del *Rosari Pastoral*, una obra que es cantava amb tota

L'art de la música, posat al servei d'unes conviccions íntimes d'ordre transcendent, no és pas un aliment negligible

solemnitat en aquesta mateixa església, cada any, per la diada de Sant Vicenç. Una obra que, tot i no tenir un interès gaire remarcable en termes estrictament musicals, posseeix, en canvi, el valor de la tradició i la capacitat de galvanitzar els subtils ressorts d'una sensibilitat col·lectiva.

El mestre Joan Úbeda va aconseguir aplegar per a l'ocasió tres formacions corals del barri i un grup d'instrumentistes procedents de l'Orquestra Estela; després d'alguns mesos d'assaig, les notes del *Rosari Pastoral* van tornar a ressonar per l'amplana nau de la parròquia sarrianenca. Francesc Forns, el seu autor, és un músic barceloní del segle XIX que va ser mestre de capella de la Catedral i de l'església de Sant Agustí i que va escriure bàsicament música religiosa. L'audició, doncs, enclòia l'interès

Fotos: Josep Molina

afegit de fer conèixer a les generacions més joves una obra d'un autor català del segle passat.

Cal esperar que el plausible esforç portat a terme per aquest grup de cantaires i músics sota el guiatge de Joan Úbeda servi-

rà per facilitar, d'ara endavant, la represa d'aquesta tradició d'una manera deseixida i planera. Els humans tenim en comú amb els vegetals la necessitat d'alimentar-nos a través de les pròpies arrels. I l'art de la músi-

ca, posat al servei d'unes conviccions íntimes d'ordre transcendent, no és pas un aliment negligible. Ans al contrari.

■ Miquel-Lluís Muntané

Una galeria de Barcelona exhibeix escultures inèdites de Miró

Dotze escultures de bronze realitzades entre 1981-1983 i tres treballs inèdits preliminars per a un gravat de Joan Miró s'exhibeixen a la galeria Maeght de Barcelona dins dels actes de commemoració del centenari del naixement del pintor.

Coincidint, a més, amb el desè aniversari de la mort de Joan Miró, les dotze peces, realitzades en els seus darrers anys de vida, han estat posades a la venda amb preus que oscil·len entre els 7 i els 30 milions de pessetes.

Segons digué el director de la galeria, José Muñoz, les dotze escultures de bronze propietat de la sala s'exposen a Barcelona per primera vegada a Europa després que es presentessin el 1983 en una de les galeries més importants de Nova York.

Sota el títol "Homenatge a Joan Miró", les escultures s'exhibiran fins el proper sis de març en el local de la llibreria Maeght, ubicat a la plaça Santa Maria de la capital catalana.

"Personnage", "Tete", "Femme sur la place d'un cimetière", "Chien", "Oiseau sur un branche" i "Jeune-fille" són algunes de les escultures d'aquest període recollides a la mostra dedicada a l'artista català.

La galeria barcelonina exhibirà també en el mateix espai tres originals gràfics inèdits de Joan Miró referits a la maqueta preparatòria per el gravat "La Danse".

Els treballs, tres aquarel·les amb tinta xinesa acompanyats de tres dibuixos originals, daten del 1980 i foren realitzats en col·laboració amb el seu amic Joan Barberà.

A parer de Muñoz, els tres gravats inaca-

bats de Miró permeten estudiar quins són els seus processos de creació artística en recerca del producte final.

En el marc de l'Any Miró, la galeria presentarà unes altres dues exposicions: "L'Univers i els dies" de l'artista Adela, que s'exhibirà del 16 de març al 30 d'abril, i una mostra de llibres il·lustrats amb l'obra gràfica de Miró, del 22 de juny al 18 de setembre.

La galeria Maeght també inaugurarà, aquesta vegada en el seu local del número 25 del carrer Montcada de Barcelona, una selecció de l'obra d'una generació d'artistes dels països de l'Est de la dècada dels 80.

Sota el títol de "Vents de l'Est", la mostra inclou treballs que van des de la pintura fins a les petites instal·lacions d'autors txecs, eslovacs i romanesos, junt a mbl'obra de l'artista austríac Keifhaber.

Entre altres artistes, hi ha representats a l'exposició Cisarovsky i Strizek, autors que busquen trencar el concepte universal d'identitat, desplaçant la realitat a un espai incert d'acord amb el buit.

Els treballs de Bubanova, Teren, Turek i dels escultors romanesos Fleissing i Moscovici, que fan obres monumentals de gran qualitat i unitat conceptual, configuren una altra part de l'oferta d'aquesta exposició.

La pintura de Keifhaber, de formes simples, pures i de gran qualitat pictòrica, completa aquesta mostra sobre l'Est, que estarà oberta fins al 6 de març i que es va veure amb anterioritat a la Galeria Maeght de París.

● M.J.

Exposició de fotografies que denuncien la marginació als EE.UU.

Una selecció de 171 fotografies que denuncien les condicions de vida dels sectors marginals de la societat dels EE.UU., realitzades entre 1959 i 1990 per l'articulista Danny Lyon, s'exposen per primera vegada a Barcelona, a la Sala Catalunya de la Fundació La Caixa.

L'Exposició, que podrà ser visitada fins al proper 28 de març, reuneix retrats i muntatges fotogràfics de diferents tipologies humanes i imatges de la destrucció del paisatge urbà i dels problemes que afecten la població més desfavorida de Nord-amèrica.

Danny Lyon, un dels més destacats representants del documentalisme independent nord-americà, assegurà a Barcelona que la retrospectiva de la seva obra que s'exposarà a la capital catalana mira de mostrar "les tremendes contradiccions de la societat americana".

L'artista assegurà, durant la presentació de la mostra, que l'objectiu de la seva càmera intenta sempre "creuar la frontera" que separa una part de la societat americana de la més desfavorida i "convertir-se en el seu amic".

Els moviments pro-drets civils del sud dels EE.UU., la destrucció de Lower Manhattan, els correccionals de Texas, Haití i els motoristes són alguns dels temes que ha retratat Danny Lyon durant la seva trajectòria artística, que inicià fa 30 anys.

Organitzada pel Center for Creative Photography de Tucson i el Flokwang Museum d'Essen, amb la col·laboració de la Fundació La Caixa, la mostra reuneix fotografies fetes en blanc i negre per càmeres alemanyes dissenyades els anys trenta.

Nascut fa 50 anys a Nova York i fill d'immigrants de procedència alemanya i russa, Lyon assegurà que entre els inspiradors de la seva obra es troba l'escriptor espanyol Cervantes i, concretament, la novel·la El Quixot.

"Quan essent jove vaig llegir El Quixot —assenyalà— vaig pensar que volia ser com Sancho Panza i sortir com ell a descobrir el món amb la meua càmera".

Lyon, que realitza la seva segona visita a Barcelona després que romangués durant algun temps a la ciutat quan només tenia 17 anys, afirmà que la seva trajectòria com a fotògraf de denúncia s'inicià després de l'impacte que li causà als 18 anys la lectura de "Homenatge a Catalunya" de George Orwell.

● M.J.

El deteriorament de la vida familiar ha fet retrocedir el benestar material i psíquic dels infants

Infància: l'autèntic "malson americà"

Entre 1960 i 1990, el nombre d'infants nord-americans s'ha mantingut, gairebé invariablement, entorn els 64 milions. En canvi, el d'adults va créixer — en el mateix període— de 100 a 152 milions. Caldria pensar que, lògicament, de més adults generant recursos s'assoleix millor qualitat de vida per als infants. Les xifres, en canvi, canten una realitat molt diferent. En efecte, segons els **Kids Count Data Book** —un estudi sobre benestar realitzat per la fundació Annie E. Casey i el Centre per a l'Estudi de la Política Social de Washington—, el 1989 el 20% dels joves menors de 18 anys vivia per sota el nivell de la pobresa, en front del 16% de deu anys abans. Entre la població negra, aquesta proporció s'eleva al 48,3%.

I no és qüestió només d'ingressos: el 1988, un de cada cinc infants entre els 3 i els 17 anys patia una o més deficiències tipificades en el seu desenvolupament físic, en l'aptitud per aprendre, o en les seves pautes de comportament. Si es pren només el crític període de l'adolescència (dels 12 als 17 anys), la relació s'eleva a un de cada quatre.

El problema no és només econòmic

Durant els anys seixanta i setanta va augmentar sensiblement l'índex de fracàs escolar i es duplicaren les taxes de suïcidi, d'homicidi i d'embaràs adolescents. Davant aquesta realitat, la temptació fàcil és atribuir els problemes a l'estretor de les partides pressupostàries per a l'atenció social. Tanmateix, durant aquests anys les transferències governamentals de

béns i serveis per a la població infantil van créixer molt ràpidament, al igual que els ingressos de cada llar en proporció als fills. Les despeses federals, estatals i locals, destinades específicament als infants (és a dir, exclouent-hi els que reben els pares encara que repercuteixin en els fills), van créixer de 83.000 milions el 1960 a 141.000 el 1970 i a 154.000 el 1980. La

mitjana per infant fou, d'aquesta manera, 1.289 dòlars el 1960, 2.032 el 1970 i 2.420 el 1980. La mitjana d'ingressos de la llar per infant era, el 1960, de 4.133 dòlars; va passar a 5.470 el 1970, i a 6.220 el 1980 (les quantitats estan expressades en dòlars de 1988).

Hi ha una cosa més que un problema de renda per càpita. De fet, un matrimoni amb dos fills necessita, per superar l'umbral de pobresa, amb prou feines el doble d'ingressos que una persona sola. En canvi, algunes dades d'altre nivell suggereixen explicacions més plausibles. Per exemple, la proporció de fills nascuts de mares solteres passà del 5,3% el 1960 al 25,7% el 1988. D'aquesta manera, i sumada també la incidència del divorci, resulta que el 24% dels infants creix en famílies a càrrec d'un sol pare.

Amb tot, el dèficit d'atenció paterna i materna no se circumscriu a les llars sense matrimoni. El 1960, el 19% de les dones casades amb fills menors de 6 anys treballava a fora de la llar; les estadístiques relatives a 1989 omplen aquest apartat amb el 57%.

A la llum d'aquestes dades, el

sociòleg Amitai Etzioni, catedràtic de la Universitat George Washington, condidera una mica ingènua la sorpresa de molts davant els problemes que pateix la joventut. "Imagini's que vostè té —explica d'una manera il·lustrativa— una fàbrica de sabates i decideix

"A causa de la maternitat soltera i la incidència del divorci, el 25% dels infants nord-americans creixen en llars monoparentals"

acomodar el 40% dels empleats, sense introduir simultàniament algunes millores tecnològiques. Tanmateix, insisteix després que la mateixa fàbrica ha de seguir produint la mateixa quantitat i qualitat de calçat. Qual-sevol pensaria que vostè no està bé del cap. Ja que això és, en essència, el que avui passa amb l'atenció dels infants".

En aquestes condicions, els infants són blanc fàcil d'influen-

cies educatives externes a l'àmbit familiar, en ocasions amb conseqüències perniciosos. Com un peix que es mossega la cua, la televisió reflexa actituds i comportaments imperants, però els divulga com si fos una espiral ascendent.

Així, fins els dibuixos animats contenen fortes dosis de violència, i —fidels a la realitat— molts programes presenten com si fossin normals famílies monoparentals, o relacions sexuals superficials i passatgeres.

Pares, ¿hi ha algú aquí?

La influència d'aquests fenòmens és palesa. Segons l'Associació de Psicòlegs Americans, actualment la desintegració familiar és la primera causa de trastorns psíquics (30%), per

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVETAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis prejarats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps.

Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin accomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

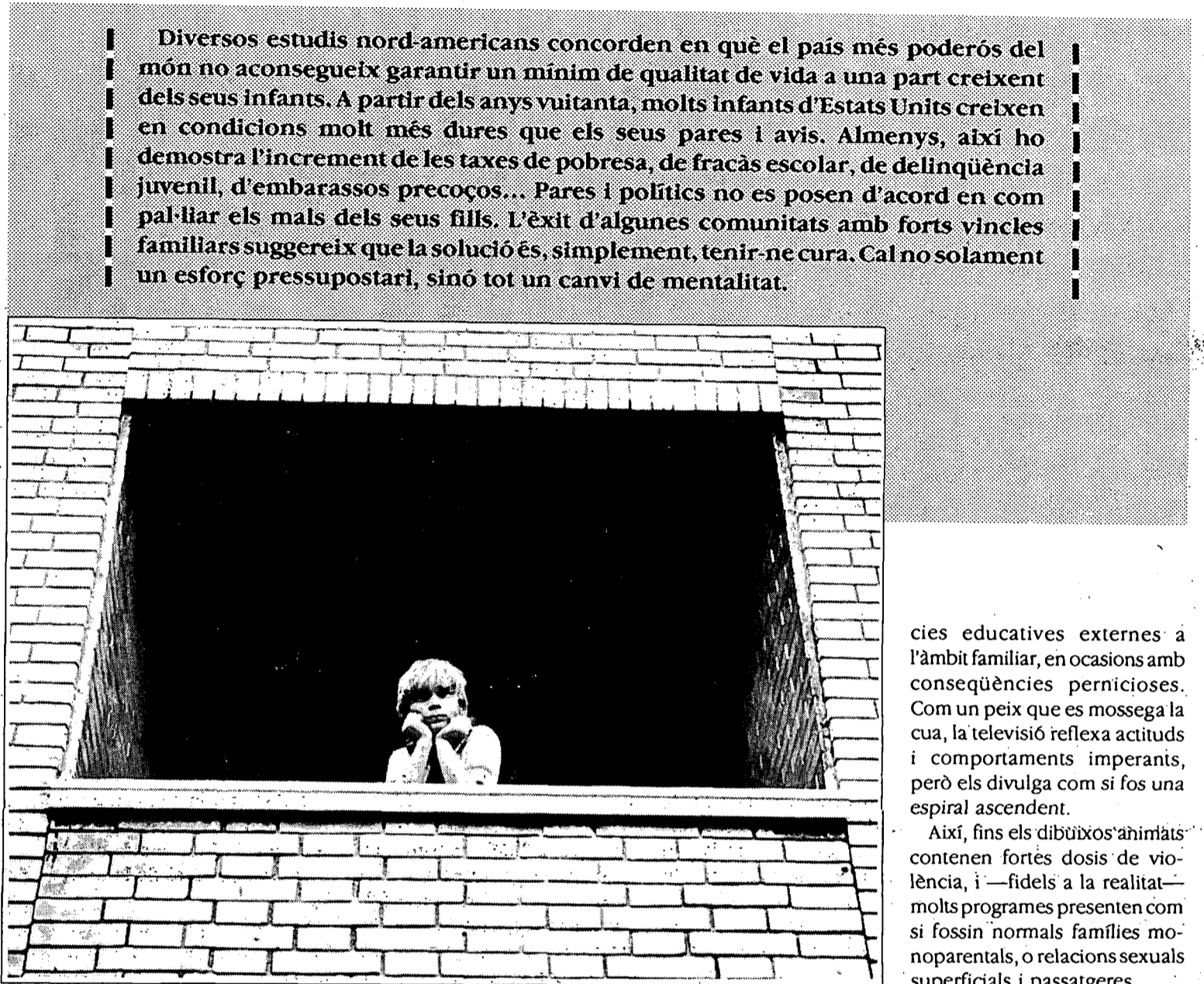
(De la presentació de Mons. Ricard Mª Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes.

Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.
Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

LA SARDANA I LA DANSA

Noves cobles de sardanes

No es tracta pròpiament de cobles noves en tots els casos. El que sí són nous són els noms. Algunes procedeixen d'antigues cobles que s'han refets. En d'altres casos, en desconeixem la procedència. El que crida l'atenció, tanmateix, és que el nom de quatre noves cobles es deixa sentir en el panorama sardanista de casa nostra.

A la població vallesana de Les Fonts s'hi domicilia la cobla "La Nova Vallès", representada per Ramon Roigé, i no s'especifica la procedència dels seus components, o sigui que ignorem si la nova cobla pugués ser una refundició d'alguna ja existent.

On sí que existeix aquesta permuta, ja que s'anuncia expressament, és amb la nova cobla "Ponent", formada amb músics provinents de les cobles La Principal de la Segarra i Terra Ferma, de Lleida. La "Ponent" es domicilia a Bellpuig, representada per Josep M. Nadal, de Bellpuig, i Ramon Riu, de Cervera. Aquí queda el dubte de si es pot valorar una nova formació o si, en realitat, cal lamentar la pèrdua de dues refoses en una, si no es dóna el cas, produït altres vegades, que les cobles que han perdut membres es renovin i continuïn la seva tasca. De totes maneres hi ha un fet evident i és que la població de Bellpuig compta ara amb tres formacions de cobla, una xifra molt poc freqüent.

La quarta cobla que començarà a treballar aquesta temporada —els músics tanquen la seva temporada d'activitats en el temps del Carnestoltes—, serà la "Jove Barcelona", domiciliada a la ciutat comtal i representada per Toni Llucià. S'anuncia com una refundició de la cobla també barcelonina "Roquetenca", o sigui que a la pràctica és un canvi. El nom és molt prometedor per l'adjectiu de "nova" i també pel nom de Barcelona, però és també un repte i un perill, si pensem que el sardanisme barceloní fa anys que anhela una cobla de prestigi ostentant el nom de la ciutat, situació que ha esdevingut insegura d'ençà la dissolució de la cobla "Barcelona". Certament que hi ha hagut altres formacions amb el nom cobejat, però, o no han estat al nivell artístic que calia, o, si l'han tingut, la seva durada ha estat condicionada. La "Jove Barcelona" és un compromís moral per resoldre el problema. Ens plauria, dintre d'uns anys, poder dir que ha estat així.

■ Josep Ventura

Una iniciativa de la Fundació Caixa de Manresa

Exposició d'obres de "Mestres del segle XX"

Un total de 16 obres de pintors del segle XX, la majoria d'ells catalans, poden ser contemplades fins el proper 28 de febrer a la sala "La Plana de l'Om" de la Fundació Caixa de Manresa. L'exposició, que du per títol "Mestres del segle XX a les col·leccions privades", inclou obres de Joan Miró, Ramon Casas, Josep Guinovart i Antoni Clavé, entre altres, fins un total de 15 artistes.

La novetat d'aquesta exposició, segons el secretari de la Fundació Caixa de Manresa, Jaume Torras, és que "permet que la gent de

poblacions com Manresa pot contemplar una sèrie d'obres difícilment assequibles per al públic". Totes les obres pertanyen a col·leccions privades de Barcelona.

Entre les peces més destacades d'aquesta exposició figuren l'oli "figura femenina i carrer", de Ramon Casas, l'obra de tècnica mixta "S.J.", d'Antoni Clavé, l'oli "Acupuntura", de Joan Ponç, l'oli "Dona pintant" del pintor de Tenerife Oscar Domínguez, i un gravat sense títol de Joan Miró

● E.P.

Per estalviar diners

El Festival de Jazz de Terrassa suprimeix concerts

El Festival de Jazz de Terrassa suprimirà alguns concerts a l'aire lliure a causa de la reducció del pressupost, que ha passat dels 30 milions de l'any passat als 20 milions d'aquesta edició, segons informaren fonts municipals.

Una vintena de grups i solistes espanyols i estrangers intervindran, del 5 al 28 del proper mes de març, en els onze concerts que es duran a terme a la Plaça de Catalunya d'aquesta localitat.

Entre els participants destaquen els grups

Les Pink Elephants, Terrassa Swing Reunion, La Vella Dixieland Band i La Locomotora Negra, així com Terence Blanchard, Stephane Grapelli i el guitarrista Luther Johnson.

El certamen, organitzat pel Club de Jazz d'Amics de les Arts, és finançat per l'ajuntament, la Diputació de Barcelona, la Generalitat, una entitat bancària i una empresa de Terrassa.

● C.S.

en amplifon los mejores audífonos desde 9.900 Pts/mes.

¡¡ Oír bien ya no es un lujo !!

En **amplifon** pensamos siempre en Ud. y por eso le ofrecemos las **máximas facilidades de pago en audífonos**. Ponemos a su servicio la **máxima calidad y tecnología con los mejores audioprotesistas para encontrar una nueva solución personalizada y prácticamente invisible**.

Llame cuanto antes.

Nuestros audioprotesistas tienen la solución a su problema.

Centros **amplifon**

BARCELONA. C/ Balmes, 174
(esq. Diagonal). Tel. 237 54 32
SABADELL. C/ Capmany, 10
(esq. Les Valls). Tel. 727 92 01
TARRAGONA. Avd. Prat de la Riba, 4
Tel. 24 31 52

BADALONA. Tel. 384 63 85
CASTELLDEFELS. Tel. 664 17 02
CORNELLA. Tel. 375 65 01
GRANOLLERS. Tel. 870 08 69
HOSPITALET. Tel. 448 07 90
SANT ADRIA DEL BESOS. Tel. 381 01 32
SANT BOI. Tel. 654 18 54
STA. COLOMA GRAMANET. Tel. 386 61 50
TERRASSA. Tel. 788 25 91

amplifon

LA VIDA TIENE OTRO SENTIDO.

La veu dels indis

Elizabet Burgos.
Me llamo Rigoberta Menchú.
Edt. Seix Barral, S.A.

Fa deu anys Carlos Barral publicava en la col·lecció Biblioteca Personal, de l'Editorial Argos Vergara, "Me llamo Rigoberta Menchú i así me nació la conciencia". Esgotada aquella edició, des de llavors el llibre havia desaparegut en llengua espanyola. No així a la resta d'Europa i

en els Estats Units, on es reedita regularment. Avui, el nom de Rigoberta Menchú —guardonada amb el premi Nobel de la Pau— ha cobrat actualitat; gràcies a això recobra vida en la llengua en la qual fou escrit i pensat.

El gran mèrit de Rigoberta Menchú és el deure de haver-se fet escoltar, a través de la seva veu, que és la veu de tots els indígenes d'Amèrica.

Rigoberta explica a l'etnòloga Elisabet Burgos el que sap dels seus costums i les seves creences de la comunitat en què va néixer i el procés de la seva presa de consciència, que la duu a lluitar per la emancipació. Decidida per l'opció combativa, en menys de tres anys aprèn

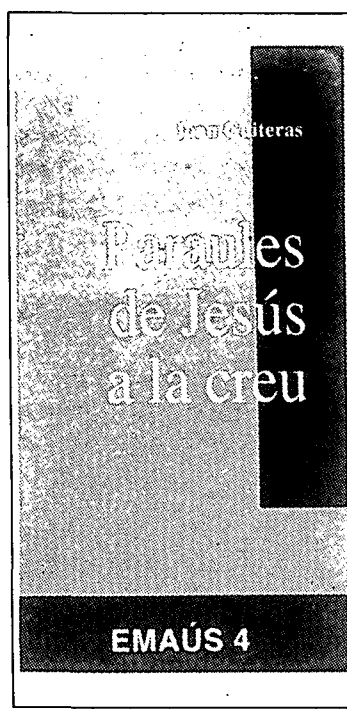
el castellà, la llengua dels enemics de la seva raça, que li brolla amb sorprenent riquesa i creativitat, i fa de la religió arma de combat. Partint del testimoni personal introduint tot una sèrie de coneixements sobre la vida, la història i les llegendes d'aquests indígenes i, en certa manera, relacionant-se amb les atàviques i sàvies ensenyances i llegendes del Popol-Vuh, l'autora ens dóna un relat molt autèntic sobre un món cada vegada més destruït per la tirania militar.

L'autobiografia de Rigoberta Menchú explica-

da a Elizabet Burgos no és solament un document sobre la revolució del tercer món i un inventari de les atrocitats del genocidi. La descripció etnològica d'una comunitat índia centroamericana feta per aquesta jove indígena, que ha après per a aquest fi una de les llengües universals, i la fa servir amb precisió i soltura, li atorga una dimensió literària absolutament inusual. Això i la personalitat apostòlica de Rigoberta Menchú, la seva generositat, el seu sentit de la justícia i aquest antiquíssim sentit del deure fan d'aquest llibre un testimoni.

● C.C.

Seguint les petjades del Salvador

Cada any, durant la tarda del Divendres Sant, una multitud omple la plaça de la catedral de Barcelona. Per escoltar, en un silenci que impressiona, el comentari d'aquelles set paraules —set frases— que el condemnat Jesús de Natzaret digué a la Creu. Dos d'aquests comentaris, d'anys i continguts dife-

Joan Guiteras. **Paraules de Jesús a la Creu.** Col·lecció **EMAÚS 4.** Ed. Centre de Pastoral Litúrgica.

rents, són els que ofereix aquest llibre.

Si les últims paraules dels grans personatges de la història —o de les nostres persones estimades— acostumen a tenir un especial valor, les del Senyor agonitzant té suficient riquesa com per alimentar, una i altra vegada, la nostra reflexió i la nostra oració cristiana, especialment durant els dies de Setmana Santa.

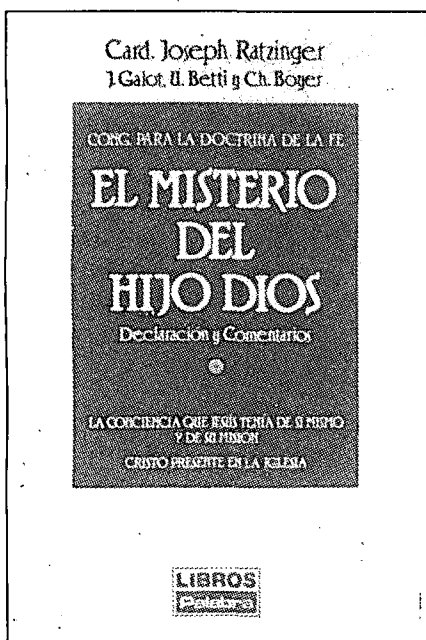
Joan Guiteras, que va pronunciar aquestes glosses/comentari, es canonge de la catedral de Barcelona i director de l'Institut de Teologia de Barcelona. És autor d'un gran nombre de llibres de catequesi i d'orientació cristiana per a adolescents i joves, llibres que han obtingut en els últims anys una molt notable difusió.

Compendi de Teologia

Joseph Ratzinger. Nascut l'any 1927. Ordenat sacerdot l'any 1951. Arquebisbe de Munic l'any 1977; Pau VI el nomena a cardenal aquest mateix any. L'any 1981, Joan Pau II el designa Prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, President de la Pontifícia Comissió Bíblica i de la Comissió Teològica Internacional. Des del novembre del 1992, és membre de l'Acadèmia de França.

El cardenal Ratzinger i d'altres teòlegs tracten les qüestions de major interès relacionats amb la identitat de Jesucrist en començar, amb perspectiva d'anys, la *Declaració sobre el misteri del Fill de Déu*, la primera que va publicar la Congregació per a la Doctrina de la Fe després del Concili Vaticà II sobre alguns errors relacionats amb els misteris de l'Encarnació i de la Santíssima Trinitat.

L'extensa i clara Introducció del car-

Card. Joseph Ratzinger. J. Galot. U. Betti i Ch. Boyer.
El Misterio del Hijo de Dios. Ed. Palabra.

denal Ratzinger, serveix de guia segura per informar-se de la situació actual de la cristologia i de les seves implicacions en la resta de la teologia.

A més a més, es publiquen dos documents sobre cristologia d'extraordinària actualitat: *La consciència que Jesús tenia de si mateix i de la seva missió*, de la Comissió Teològica Internacional (1985), i la nota doctrinal *Crist present en l'Església*, de la Comissió Espanyola per a la Doctrina de la Fe (1992).

En el pròleg, el teòleg Mons. Antonio Cañizares, Secretari de la Comissió que va redactar *Crist present en l'Església*, i actual bisbe d'Àvila, destaca que: "En

aquesta hora que som cridats i urgits a una nova evangelització i davant la publicació del *Catecisme de l'Església Catòlica*, de Joan Pau II, aquest anunci del misteri íntegre de Jesucrist té una especial força i actualitat. La publicació en llengua espanyola, en aquest moment, de la Declaració de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, *Mysterium Filii Dei*, de 1972, constitueix un gran servei en ordre precisament a dur a terme l'evangelització del nostre món i a emprendre un camí llarg i profund de catequització dels fidels cristians".

● C.C.

Els reptes estratègics de Catalunya

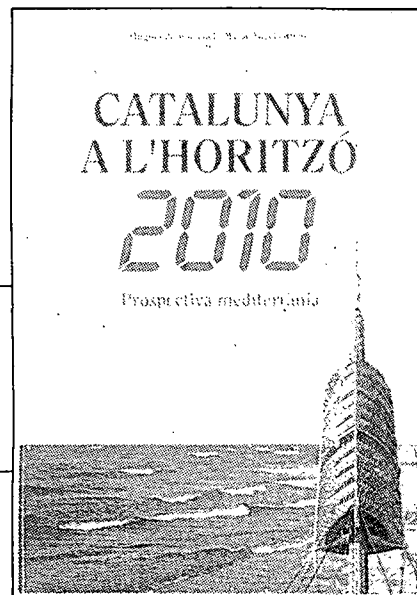
Hugues de Jowenèl/Maria-Àngels Roque. **Catalunya a l'horitzó 2010.** Col·lecció *Mare Nostrum.* Ed. Enciclopèdia Catalana

Quin serà l'esdevenidor de Catalunya 2010? ¿Resoldrà satisfactoriament els principals reptes estratègics que avui ja es perfilen dins l'*escenari frontissa a l'horitzó 2000*? ¿Aconseguirà Catalunya esdevenir *motor d'Europa* o bé, al contrari, l'absència d'estratègies portarà a la decadència i l'*escenari del futur* serà el d'una *Catalunya marginada*? I, encara, és possible, malgrat els importants reptes, *una nova estratègia de desenvolupament* que insereixi Catalunya en el cor de l'Arc Mediterrani, o bé es veurà abocada en els pròxims vint anys a un escenari involutiu, a una *Catalunya resistencial* replegada sobre si mateixa?

Aquests escenaris contrastats són fruit de l'estudi *Catalunya a l'horitzó 2010. Prospectiva mediterrània*, realitzat per l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, que ha aplegat un ampli ventall de recerques específiques a càrrec d'un equip d'experts de reconegut prestigi. La dimensió prospectiva en què s'emmarca l'estudi es troba, pel seu abast interdisciplinari i qualitatiu, dins els grans corrents actuals de reflexió, en els quals Catalunya passa a ocupar a partir d'aquest treball un lloc significatiu.

L'estudi és una anàlisi en profunditat de la realitat catalana amb les seves forces i les seves febleses, alhora que integra les interdependències globals: les oportunitats i les amenaces del seu entorn estratègic, Espanya, Europa i la conca mediterrània, i en especial, el Magrib. Així, la vocació última de *Catalunya a l'horitzó 2010. Prospectiva mediterrània* és la de posar l'anticipació reflexiva al servei de l'acció, de sensibilitzar els actors contemporanis davant les anomenades tendències fortes i emergents, davant els reptes que s'hi vinculen, davant les tàctiques i les estratègies que des d'ara s'adoptin.

● C.C.

EMISSIONS DE TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 00.50 *Testimonio.*

TV2

Dissabte 08.55 *Testimonio* (repetició).
10.30 *Ultimas preguntas*: "¿ Son las sectas un peligro para los jóvenes, las familias y la Iglesia?"

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*: "Comunidad Musulmana."
10.30 *La Missa*: amb la participació del Cor parroquial de Moià (Bages, bisbat de Vic) sota la direcció musical d'Ignasi Alberch i Arisa (director i celebrant habitual: Mn. Manel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa)
11.30 *Pueblo de Dios*: "No estás solo"

CANAL 33

Divendres 18.00 *Signes dels temps*: entrevista amb el P. Celma de la Pastoral Penitenciària, reportatge de "Mans Unides"; comentari evangèlic a càrrec d'Armand Puig; recull informatiu i la conversa (director: Xavier Martín).

Diumenge 12.05 *Signes dels temps* (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64: espai quinzenal)

Divendres 22.00 *Creure, avui*: "Les Carmelites de Mataró"; espai informatiu i agenda (director: Ramon Safont Ria).

Dilluns 14.00 *Creure, avui* (repetició).

EMISSIONS DE RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge
08.30 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge
10.00 *La música religiosa: Buxtehude; Jubilate Domino; Z. Kodaly; Missa brevis; L. Bernstein; Confessió i Meditació 1 de la Missa.*
11.00 Retransmissió de la missa conventual de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge
15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 963)

Diumenge
09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738)

Diumenge
08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

13.05 *Solidaris* (coproducció amb Caritas Barcelona) sobre activitats de caràcter social, dutes a terme per persones i entitats sense afany de lucre de tot Catalunya (direcció: Montse Síntes, Alex Masllorens i Domènec Subirà).

RÀDIO 4 (RNE/Catalunya, FM 100.8)

Diumenge
13.05 *Solidaris* (en simultani amb Ràdio 1)

RÀDIO 5 (RNE/ Catalunya, OM 1.503)

Diumenge
14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge
10.30 *La veu de la parròquia*: amb la conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 828)

Diumenge
21.30 *Objectiu, l'home*: testimoni sobre el sofriment i la malaltia del Dr. Pau López Castellote; amb la "carta dominical" de l'arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO BERGA (FM 95.7)

Diumenge
09.00 *Missatge d'esperança*: informació religiosa y "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona (director: Albert Obradors).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge
08.00 *Cristians*: amb la "conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Diumenge
19.30 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez)

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte
13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge
09.30 *Reflexió*: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge
09.00 connexió amb la retransmissió de la missa per a tot Espanya (des de llocs diferents).

09.45 *Testimoni*: entrevistes, reportatges i noticiari religiós, amb la "carta dominical" de l'arquebisbe Carles, de Barcelona (director: Ramon Clivillé).

RÀDIO SÚRIA (FM 107.8)

Diumenge
11.00 "Conversa setmanal" paraules del bisbe Deig, de Solsona

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia
22.10 *Noticario*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge
10.15 *Església viva*: amb la "conversa setmanal" del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres
15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten:

Ràdio Popular de Tarragona (OM 1.143): de dilluns a divendres 19.30h. diumenge a les 9.45 h.

Ràdio Valls (FM 103.2): diumenge 09.00h

Tarragona Ràdio (FM 102.6) dissabte 15.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7): diumenge 09.05h

FETS I CRITERIS: missatge setmanal del Sr. Arquebisbe.

L'emeten:

Onda Cero Ràdio Tarragona (FM 91.0): dissabte 13.05h

Ràdio 5 (RNE/Cat, OM 1.503): dissabte 08.05h.

Ràdio Popular de Tarragona (OM 1.143):

dissabte 13.50h

Ràdio Valls (FM 103.2): dissabte 09.05h.

Tarragona Ràdio (FM 102.6): dissabte 08.15h.

Ràdio Nova (Cadena Nova FM 93.5): dissabte 09.15h.

AVUI ÉS EL TEU DIA: a Ràdio 5.

CAFÉ I PASTES: a Tarragona Ràdio.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;

Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: temes relacionats amb el món cristià i social; seccions: *La paraula del bisbe* (missatge setmanal), *Rutes de la fe* (santuàries, esglésies i ermites), *Entrevista* (tema actual), *Els sants oblidats* (sants de la setmana) *La veu dels joves* (destinat als joves), *Noticiari i Comentari de l'evangeli* presentador: Angel Rodríguez.

L'emeten:

Cadena Cope: Figueres (OM 1269): diumenge 9.45 i 14.05h

Ona Jove de Riudellots (FM 101.2): diumenge 12.15h

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2): diumenge 9.30h

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0): diumenge 11.30h

Ràdio Banyoles (FM 107.3): diumenge 10.00h

Ràdio Besalú (FM 107.8): diumenge 11.00h

Ràdio Bisbal d'Empordà (FM 107.4): per confirmar

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6): dissabte 10.30h

Ràdio Companyia de Cassà (FM 92.8): diumenge 9.30h

Ràdio Grup (Girona, FM 89.9): diumenge 8.00h

Ràdio La Vall (FM 107.6): per confirmar

Ràdio l'Escala (FM 107.6): divendres 16.00h

Ràdio les Planes d'Hostoles (FM 107.0): diumenge 9.05h

Ràdio Palafrugell (FM 107.8): diumenge 8.15h

Ràdio Malgrat de Mar (FM 92.7): per confirmar

Ràdio Pineda de Mar (FM 107.9): per confirmar

Ràdio Salt (FM 97.7): dissabte 8.30h

Ràdio Sant Joan les Fonts (FM 107.0): diumenge 9.00h

Ràdio Santa Coloma de Farners (FM 103.6)

diumenge 9.00h

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6): diumenge 10.00h

Ràdio Vall d'en Bas (FM 106.6): diumenge 9.30h

LA PARAULA DEL BISBE: missatge setmanal del bisbe

Camprodon (es publica al "Full Parroquial").

L'emeten:

Ràdio Calella (FM 92.2): diumenge 11.05h

Ràdio Olot (FM 98.1): diumenge 8.55h

Ràdio Platja d'Aro (FM 106.6): dissabte 8.30h

Ràdio Tordera (FM 107.1): dissabte 9.50h

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: Editorial del Bisbe al full "Vida Diocesana".

L'emeten:

Mora d'Ebre (FM 87.6): divendres de les 10.10 a les 10.30h.

Ràdio La Cala Ametlla (FM 99): diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6): dissabte de 9.00 a 10.00h.

Ràdio Flix (FM 102): dissabte de 9.30 a 10.00h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9): dissabte de 13.00 a 13.30h.

Ràdio Infant Hospitalet (FM 107.9): dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut Masdenverge (FM 100.7): diumenge 10.00h.

Ràdio Vinaròs Nueva (FM 92.8): dissabte 22.30h.

Ràdio Ulldecona (FM 95): diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8): diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2): diumenge 09.0h

Ràdio Valira (FM 98.1): dissabte 12.30h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca. Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable. Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

MANRESA ESPECIAL

Salutació de l'Alcalde

Any rere any, en apropar-se les Festes de la Llum, fem arribar la nostra cordial salutació als amics de Catalunya Cristiana.

L'arrelament d'aquest setmanari al país i l'especial configuració històrica de Manresa, on es combina l'espiritualitat amb la indústria, de forma ininterrompuda al llarg de les generacions, ens fa ser presents a la nostra cita anual amb els lectors de Catalunya Cristiana.

Manresa, com a capital d'una àmplia zona d'influència, sempre ha tingut un paper protagonista en la història de Catalunya. Avui estem cridats a ser un autèntic eix vertebrador, a nivell de serveis econòmics, sanitaris, educatius... per una banda, i a nivell de comunicacions, per una altra.

És amb la il·lusió i l'entusiasme pel nostre futur com a ciutat, que em complau convidar tots els amics de Catalunya Cristiana a viure amb nosaltres, els manresans, les Festes de la Llum, sempre lluides i plenes d'esdeveniments culturals ben recomanables.

■ Juli Sanclimens i Genescà
Alcalde de Manresa

Els 25 anys del Consell Pastoral de l'església de l'arxiprestat de Manresa

No és pas cosa fàcil presentar la realitat de la vida eclesial d'aquest arxiprestat a causa de la varietat existent. Intentaré donar unes pinzellades a partir del que resta agrupat al Consell Pastoral que és: 13 parròquies, quasi totes amb Consell parroquial de pastoral, consell pels assumptes econòmics i presència en moltes d'elles de serveis, grups i moviments. Les comunitats religioses resten repartides així: 4 viuen en barris inserides a la pastoral obrera; 3 viuen també en habitatges dedicades a pastoral de marginats; 3 a

alguns serveis i fins moviments.

La manca d'animadors de grups juvenils i també en la fe.

La manca d'un projecte de pastoral arxiprestal. Definir algunes respostes pastorals, agrupant esforços, persones, etc... en alguns aspectes.

Potenciar més el treball de conjunt.

Orientar més l'economia en favor de la pastoral.

Crear més sentit evangelitzador i sentit de comunitat mútua.

Donar més contingut al Casal de l'Església i fer que serveixi més com a centre d'animació, formació, trobada, etc...

El treball com a Poble de Déu.

El protagonisme dels laics encertant llur funció segons carismes.

Malgrat les mancances o potser realitats a millorar, hi ha molt de positiu d'abans i després del Concili Vaticà II. Ara potser el que realment ha estat clau en aquesta ciutat i l'arxiprestat és el Consell Pastoral durant quasi 25 anys, en molts aspectes però especialment en la pastoral de conjunt, actualització, diàleg amb el món, revisió, inspiració, resposta... etc...

Potser anirà bé de fer esment d'alguns aspectes tractats durant els 25 anys des de 1968, fins a l'actualitat i podreu fer-ne la vostra valoració mirant el que deia el Concili Vaticà II i esperem que properament el Concili català ja convocat proclami després d'aquests anys d'assaig. L'ordre de les qüestions tractades ve per ordre cronològic... Observeu bé el camí fet ja que potser veureu i recordareu molt de sofriment i potser esperances més o menys reeixides, frustracions, etc...

La cosa va començar fent els estatuts o normes de funcionament. Després... Església i món obrer. Era un moment fort de la mística del món obrer... i atac a les processons i altres coses. Per això va seguir (estudi sòcio-religiós de les processons); Pastoral dels immigrants; (teníem molta gent entre nosaltres de quasi tot Espanya però especialment Andalusia i Extremadura). Participació en la vida de l'Església; Assemblea conjunta bisbes i sacerdots amb posterior

assemblea de l'Església de Manresa; Església i comunitat política; Apostolat dels laics; Planificació de la catequesi; Consells parroquials; Estudi sobre els moviments d'adolescents; joves i adults; Proposta de creació escola de catequistes; Creació Vicaria de Pastoral (any 1975); Estudi parròquia urbana; CARITAS, estudi i línia a seguir; Sol·licitud d'amnistia; Jornades de reflexió i pregària; Joves treballadors i atur; Problemes de l'educació; Jornades sobre reflexió i panoràmica dels partits polítics (any 1977); Creació dels visitadors del baptisme; Reflexió sobre pastoral familiar i creació dels acollidors de parelles (any 1979); Creació Secretariat de catequesi; Creació de l'Escola de Teologia i Centre de Pensament Cristià (any 1980); Estudi d'autofinançament de l'Església de Manresa; Cens sobre la participació a les Misses dominicals, reflexió i conclusions; Acceptació del document sobre la llengua catalana (1981); Campanya solidaritat contra l'atur; Eleccions generals (1982); Nou reglament del Consell; La seva organització; Evangelització i compromisos concrets; Nou bisbe (any 1983); Catequesi presagamental; Reestructuració dels Arxiprestats; Evangelització i creació del Casal de l'Església (any 1985); Creació 2 noves parròquies obreres (1986); Formació animadors de la Fe; Estudi sobre Càritas i pastoral de joves; Assemblea Església de Manresa; Celebració Assemblea Diocesana; Consell Diocesà de Pastoral; Catequesi d'adults; Pla pastoral de joves; TROBADA de CRISTIANS (accions i gestos); Formació d'adults; Potenciar la vida comunitària... etc...

Esperem que l'Esperit Sant continuï donant llum i coratge a les persones (preveres, religiosos i laics) que fan possible aquest consell aportant el que surt de la base, agraint el bon treball del que en el seu moment hi deixaren la nova dedicació i impuls. Vull acabar mostrant el meu agraïment en nom de l'Església de Manresa i del Consell Pastoral al ja traspasat Mn. Josep Junyent Rafart, per tot el que va donar-nos.

■ Mn. Melitó Tubau, arxiprest

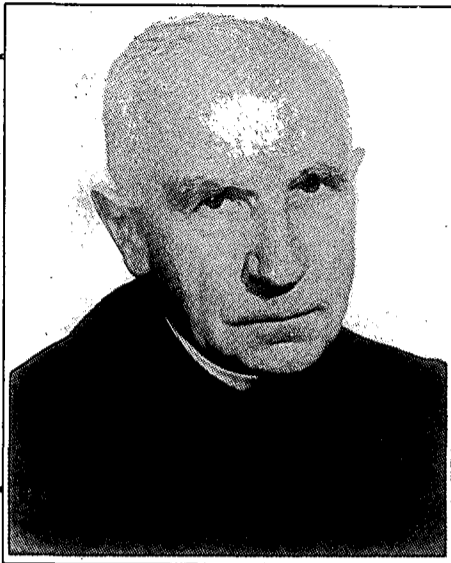

ensenyança; 5 pastoral de la Salut; 1 vida parroquial; 2 vida contemplativa; 1 casa espiritualitat; 2 Residències; 1 Asil. Pel que fa a moviments, serveis, associacions, etc... superen la trentena, amb les corresponents filials.

Donant una visió del que ens preocupa en el moment present m'atreveria a dir:

L'estancament o manca de noves incorporacions en

MANRESA ESPECIAL

El pare Ferran Torra, S.J.

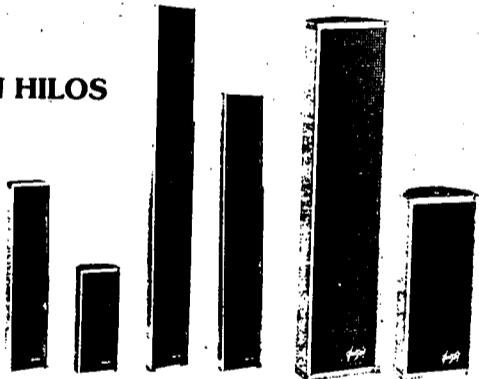
- Sonoritzacions per esglésies
- Col·legis

Reformes i ampliacions dels seus
equips de megafonia

MICROFONOS DINAMICOS PROFESIONALES

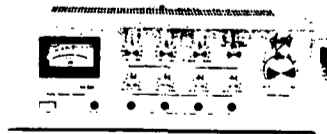
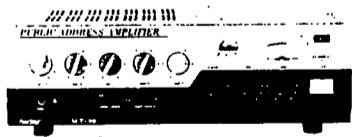
MICROFONOS PROFESIONALES SIN HILOS
SISTEMA DIVERSITY.

COLUMNAS SONORIZACION PALABRA

AMPLIFICADORES MONAURALES P.A.

LINEA DE AMPLIFICADORES QUE CUBREN TODA
NECESIDAD Y SERVICIO INTERIOR O EXTERIOR

Consulti'ns sense compromís,

Megafonia Professional **BLAYA**

Mn. Jacint Verdaguer, 34 - 08240 Manresa

Tel. 93-873.39.57.

El dia 31 de gener prop passat, Manresa commemorava emocionada i agraïda el centenari del naixement del Pare Ferran Torra i Sisquella, S.J. (familiarment Pare Torra). L'Església de la Santa Cova va resultar totalment insuficient per encabir-hi la multitud de congregants i amics, no solament de Manresa, ja que ens vam veure acompanyats de moltíssima gent vinguda d'arreu del principat: Sant Joan de Vilatorrada, Lleida, Gòsol, Camprodon, Terrassa, Barcelona, Ponts, Valls, La Seu d'Urgell i molts d'altres. La Corporació Municipal manresana, encapçalada pel nostre alcalde Sr. Juli Sancliments presidí tots els actes organitzats per solemnitzar aquesta efemèride. Així mateix es va descobrir una placa que dona el nom del Pare Torra a un cèntric carrer de la nostra ciutat.

Molts dels lectors de Catalunya Cristiana es preguntaran: qui era el Pare Torra? Què va fer el Pare Torra? Què ha fet que la ciutat de Manresa vibrés d'entusiasme amb la memòria del "seu" Pare Torra? Doncs molt senzillament: el considerem un home irrepitible pel seu gran esforç, pel seu gran treball, per la seva gran dedicació i entrega a tothom, per la seva innata humilitat, pel seu gran poder d'atracció, especialment a la joventut, i pel seu gran amor a la Verge Maria com a bon fill de Sant Ignasi de Loiola. Aquí a Manresa hi esmerçà els millors anys de la seva vida. Pregunteu-ho, si us plau, a qualsevol ciutadà de Manresa dels anys 30 als 70. Més de 2.000 foren els congregants d'ambdós sexes que militaren en el si de les 8 congregacions Marianes que ell va dirigir desde el local-seu del Carrer de la Mel. En unes dependències d'aquest ampli local hi instal·là un col·legi d'ensenyança primària, l'Acadèmia Mariana, que ben aviat va ser insuficient per atendre la demanda.

En aquest local hi tenia cabuda tota classe d'activitats: de Pietat i formació.

D'apostolat: manteniment de cinc centres catequètics distribuïts a Manresa i rodalies. Visites periòdiques a malalts de l'Hospital i centres benèfics.

De divulgació: Edició mensual de la revista JUVENTUD MARIANA a partir del mes de maig del 1942, de doctrina, formació, informació, i cròniques.

Sessions lúdiques i artístiques al teatre del mateix local del carrer de la Mel.

Més endavant, el 31 de gener del 1960, en haver d'abandonar-se aquest local, el Pare Torra es convertí, incansable com sempre, en l'impulsor d'un nou estatge per les Congregacions Marianes i nasqué amb moltes dificultats la Sala Loiola.

Excursionisme: aquesta secció va tenir un nombrós grup d'adeptes. El Pare Torra sentia un gran amor per la natura i per la muntanya i el transmetia a dojo a tots els qui l'envoltaven. Incomptables excursions des de Manresa i a peu al Santuari de Montserrat. El Poble de Gòsol, és testimoni fidel de l'assiduitat de les seves visites, sempre acompanyat d'un bon nombre de joves congregants. Durant quaranta anys consecutius i a la primera quinzena del mes d'agost, Gòsol per ell era "el paradís a la terra". Tots els seus entorns eren visitats: La serra d'en Verd o La Serra d'en Sitja, el Torrensenta, Molí, La Font de la Roca, el Roc Roig d'Aspà, la Font Tarrés, el Castell de Terme, el Portet, Pont Cabreris, Fanés, Monipol, Castell de Saldes, la Jossa del Cadí, Tuixent, Sorribes, etc. Cada any i fins que en va fer noranta, va pujar al cim del Pedraforca, a 2.400 metres d'altitud.

El dia 31 d'octubre de l'any 1988 ingressà a l'infermeria dels jesuïtes Borja de Sant Cugat del Vallès, a causa d'una fractura de fèmur que es produí en una de les seves estades de treball amb el seu bon amic Mn. Manel Muncunill, a la Parròquia d'Oliola. La seva estada a l'infermeria Borja, igual que la resta de la seva vida, fou un model de convivència amb els seus germans.

A la mateixa residència Borja, on restava internat, lliurava la seva ànima a Déu el dimarts, 16 d'octubre del 1990, rodejat de l'estima i afecte dels seus germans i cuidadors, els jesuïtes de l'infermeria.

Ens deixava un fill de Loiola, jesuïta i director de congregació exemplar. El gran nombre de persones que el vam tractar i treballar amb ell, l'estimem pel seu tracte afable, dots de consell i suport, innat optimisme i abundosos fruits de bondat que va repartir a mans plenes, i agraïm reconfortats les generacions de congregants que va guiar.

Després de la seva mort les Congregacions Marianes van restar orfes, amb activitats tant sols aïllades i puntuals, identificant-se els seus membres des d'aleshores com a antics congregants o amics del Pare Torra.

Va ser en el mateix funeral que es va celebrar l'endemà del seu traspàs a la capella Borja de Sant Cugat, al qual va assistir un nombrosíssim grup de Manresans, que reunits cinc antics congregants, es prometien organitzar-se i buscar col·laboracions per organitzar diferents actes per recordar l'obra mai prou apreciada d'aquest home.

Moltes reunions ha mantingut aquesta comissió i en una d'elles, celebrada en una fleca d'un bon congregant, s'acordà titular-nos els de llavors "CONGREGANTS I AMICS DEL PARE TORRA".

Ampliada aquesta comissió ha organitzat des de llavors diversos actes que han culminat finalment amb la feliç commemoració del Centenari del seu naixement.

Ai damunt de la seva tomba al Cementiri de Sant Cugat del Vallès, hi ha gravades tres dates molt significatives: 1893-1907-1990. Entre la primera i la darrera data hi ha una distància de 97 anys. Més de quaranta de la seva existència en aquest món, els dedicà plena i íntegrament a la ciutat de Manresa.

Agraïm-li aquest esforç i dedicació.

Gràcies, Pare Torra! moltes gràcies! i que al Cel, un dia, ens poguem tornar a trobar. Amb Déu siau.

■ Lluís Cornet

Antic congregant i agraït amic

MANRESA ESPECIAL

Sembla que hauria de ser senzill parlar d'una porció molt local de l'Església, en una ciutat relativament gran, però també relativament petita, com Manresa. Tanmateix, quan un es disposa a fer-ho, s'adona que és molt més complex que no es pensava.

L'Església, a Manresa, està in-

de manera de ser-hi present, i que un dels seus principals problemes sigui el de la dificultat d'endegar un planteig i una acció pastoral conjunta.

Així, doncs, tenim que, al costat de postures i actuacions netament tradicionals, hi ha grups diguem-ne d'avançada (anys enrera, molt més que ara, a l'abric del post-concili), entenent per "d'avan-

sidència..., encara ara hostatgen i aglutinen gent i celebracions cívicoreligioses.

Ara bé, la contribució més preciosa de l'Església a la cultura manresana dels últims anys no ha estat pas institucional, sinó personal, la de mossèn Josep Junyent, recentment traspasat. La seva participació rigorosa en els ambients inquietos de la cultura manresana ha estat decisiva i els ha marcat profundament.

Pastoralment parlant, l'Església

L'Església a Manresa

serida en una societat comercial i industrial, les quals coses dibuixen una societat marcada pel benestar al centre i per uns barris amb tota una amalgama de situacions socio-econòmiques que fan de la capital del Bages una ciutat amb alguns pocs, dels avantatges i amb quasi tots els inconvenients propis d'una ciutat gran.

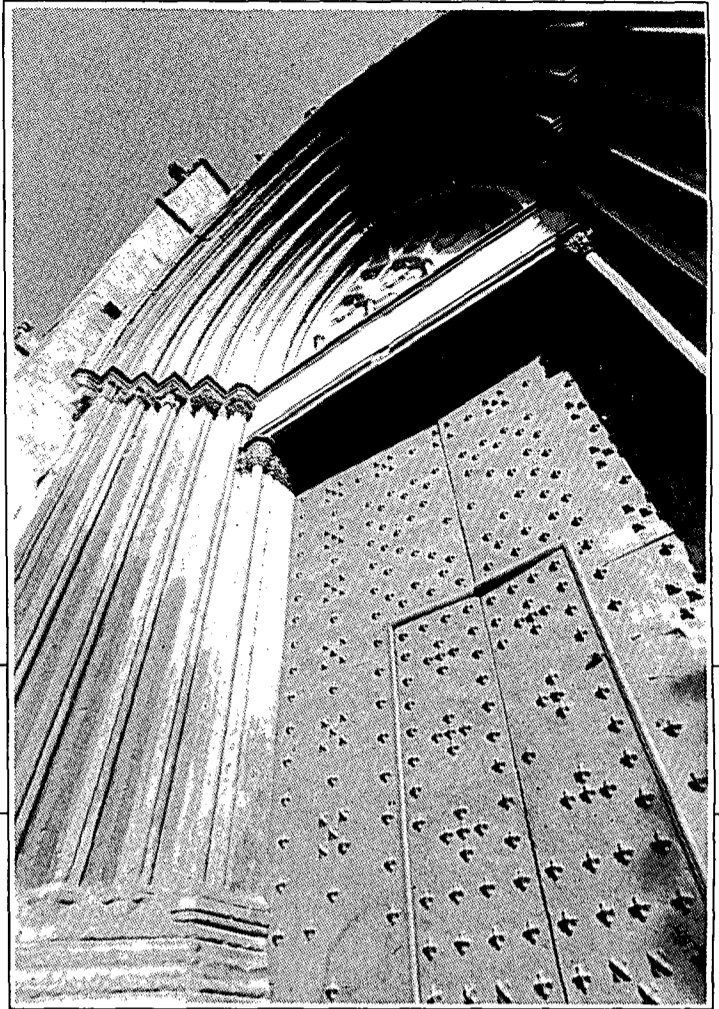
En una situació com aquesta, és lògic que, en l'Església, hi hagi hagut diverses línies de resposta i

cada" aquells grups o moviments que, a més de l'Eucaristia dominical, es troben regularment, per aprofundir la realitat personal i comunitària a la llum de la fe, buscar les respostes adients als reptes de cada moment i revisar les accions empreses.

D'altra banda, també és un fet que l'Església i el cristianisme catòlic han marcat profundament la societat i la cultura manresanes. La Seu, el Carme, la Cova, la Re-

manresana té el repte de respondre adequadament a la diversitat de gent que ha de servir, i això, la diversitat, sempre se li ha fet incòmoda i li ha provocat una profunda i seriosa divisió real d'opcions i accions que impossibiliten un treball conjunt amb cara i ulls. Aquesta, la de pastoral de conjunt, és una de les grans assignatures pendents d'aquesta porció de l'Església del Bisbat de Vic.

Amb tot, l'obertura pròpia de la

societat manresana també ha influït l'Església, en el sentit de no deixar-la caure en posicions reaccionàries i excloents. I penso, humilment, que això mateix constitueix una de les bases d'esperança per una Es-

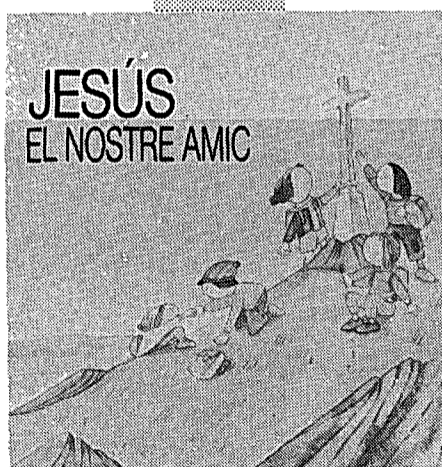
glésia manresana que sàpiga respondre, tota ella, a la realitat que ha de servir, amb criteris unitaris i no necessàriament uniformes.

■ Fortià Rovira

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES (S.I.C.)

DICIONARI DE CATEQUÈTICA

Preparat pels professors de l'Institut de Catequètica de Roma (Universitat Pontificia Salesiana) dirigit per Joseph Gevaert

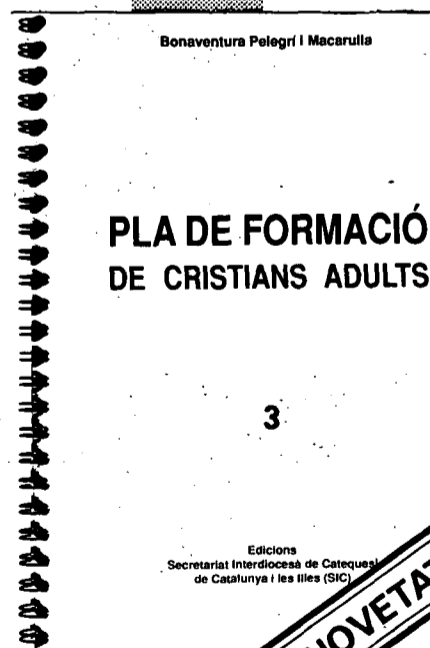
JESÚS EL NOSTRE AMIC

Versió castellana
Catequesi per 9 anys
Activitats incorporades al text

Preu 800 ptes. IVA inclòs.

DICIONARI DE CATEQUÈTICA

Oferta especial per parròquies i catequistes

PLA DE FORMACIÓ DE CRISTIANS ADULTS - 2n Quadern

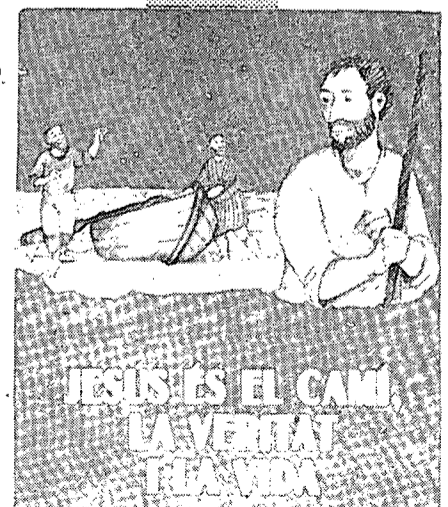
L'objectiu que vol assolir aquest pla de formació és ajudar els cristians a assolir una veritable adultesa cristiana i humana.

Preu 690 ptes. IVA inclòs.

JESÚS ÉS EL CAMÍ, LA VERITAT I LA VIDA

Catecismes per a nois i noies d'11-12 anys ha estat elaborat d'acord amb les directrius del "Fons Bàsic per als catecismes de les Diòcesis catalanes".
Versió castellana

Preu 600 ptes. IVA inclòs.

Talamanca. 5 - 08240 MANRESA Tel. 8721543

MANRESA ESPECIAL

El Centre de Pensament Cristià és una institució docent del bisbat de Vic amb seu a Manresa. Aquest Centre va néixer de la necessitat de formació cristiana que, de temps ençà sentien molts dels membres més sensibilitzats de la nostra Església.

Aquest Centre nasqué en uns moments en què molta gent encara estava il·lusionada amb les noves perspectives que havia obert el concili Vaticà II. A més, a Manresa hi havia uns grups de cristians molt sensibilitzats pel problema de com la seva fe heretada podia empalmar amb les noves realitats que es vivien en el món, seguint les pautes que ens donaven els textos conciliaris. Era potser una mica l'eufòria general en què es trobaven immersos molts cristians de finals dels anys setanta.

L'afluència de gent que es va apuntar tot seguit als Cursos de Teologia va ser una bona mostra de les dues coses: de l'entusiasme

El Centre de Pensament Cristià de Manresa

eclesial d'aquells moments i de la necessitat d'una formació més profunda que sentia molta gent. Però aquests Cursos van suscitar també l'interès de molts que, preocupats per qüestions d'antropologia i referents a la comprensió de l'home, no estaven pas gaire lligats a la institució eclesial. Així va ser el començament i continua essent encara, després de tretze anys de funcionament.

Des de bon començament l'intent d'aquest

Centre va ser el d'oferir una visió global del pensament cristià a nivell científic a tota persona que pogués estar interessada per aquests temes. És difícil de comprovar-ne els resultats, però l'estimació general és que s'ha fet un gran pas en aquest sentit. La qualificació dels professors, molts d'ells professors de la Facultat de Teologia de Catalunya i alguns monjos de Montserrat, en pot ser una bona garantia.

Aquest Centre es va proposar també ser un lloc de renovació teològica i catequètica per Manresa i el Bages. Això és el que diuen els programes editats, però la realitat és que hi ha també molts alumnes que provenen del Anoia, del Berguedà i alguns, fins i tot, del Vallès.

Aquesta tasca, el Centre ha intentat portar-la a terme evitant tota indoctrinació fàcil o abusiva, posant tot l'interès a situar els continguts cristians dins el pluralisme ideològic actual. Per això, assignatures que normalment no figuren entre les teològiques formen part també dels programes del Centre. Així s'ha intentat mantenir un nivell de diàleg seriós i crític amb els sistemes de pensament que més influeixen en la nostra civilització. Aquest és un punt que els alumnes agraeixen en gran manera.

Per aconseguir aquestes finalitats el Centre imparteix uns Cursos de Teologia, abans esmentats, d'una durada de quatre anys i que es van repetint periòdicament. A més dels temes estrictament teològics (Déu, Jesucrist, Església, Sagraments, Bíblia, Moral cristiana...), aquests cursos inclouen també temes d'antropologia, sociologia, psicologia, història de la cultura, filosofia..., que ajuden a enquadrar els temes teològics dins el marc de la cultura actual, al mateix temps que afavoreixen una maduració personal més àmplia i completa.

Alguns d'aquests darrers temes van arribar a trobar una programació específica en el curs "Persona i societat" que es va impartir durant tres anys. Actualment aquest no es dona en espera que surti un grup suficient de gent interessada. Donat que temes i professors són prou interessants, s'espera la pròxima ocasió per tornar-los a posar en marxa. L'experiència d'aquells que els van seguir ens diu que són molt apropiats per a un creixement personal i per això, sobretot per a gent jove.

De cara a facilitar el treball i l'estudi personal en els diferents cursos de teologia, hi ha, inclosos, uns seminaris, la finalitat dels quals és la lectura directa i comprensió de textos d'autors que són centrals en la història de la Teologia i del pensament. La lectura d'aquests textos, el treball de grup i l'intercanvi mutu ben dirigit amb què s'acaben aquestes sessions de treball són una gran ajuda a la dinàmica dels cursos, acosten els alumnes i provoquen

molts interrogants que, després, es tracten en les diferents assignatures programades.

Al costat de totes aquestes activitats més institucionals el Centre programa, també i cada any, un seminari per aquells que ja han seguit els quatre cursos de teologia. Els temes solen ser escollits d'entre aquells que, per la necessitat dels alumnes, per la mateixa marxa de l'Església o per la seva incidència en les circumstàncies del moment, revesteixen una importància especial.

També, des de fa tres anys, juntament amb l'obra cultural de la Caixa d'Estalvis de Manresa, el Centre programa uns cicles de conferències per al gran públic i que versen sobre temes que ocupen o han ocupat recentment les primeres pàgines dels diaris: Nacionalisme, Recomposició d'Europa, Pensament científic i Humanisme... i que, fins al present, han trobat molt bona acceptació entre els manresans.

Al marge de les activitats més estrictament acadèmiques, cal remarcar també les sortides de final de curs, destinades principalment a donar una mirada de conjunt sobre la marxa del curs que s'acaba o ja s'ha acabat. És un bon moment per prendre el pols a la marxa del Centre, a més de facilitar el diàleg i la comunicació entre els participants. És un moment adequat per requerir la col·laboració dels alumnes, de cara a una millor marxa i funcionament del Centre. Un exemple és que els temes dels seminaris monogràfics se solen decidir en aquestes sortides.

Cal remarcar el cas d'un curs que va voler acabar els seus estudis en el Centre fent un viatge a Terra Santa. I, per cert, que van tornar-ne molt contents i no paren d'entusiasmar algun altre grup i així poder-hi tornar ells.

Naturalment que tot això pot semblar molt ideal i potser, fins i tot, massa agosarat. Però el fet és que tretze anys de funcionament han permès de realitzar gran part d'aquestes finalitats. I si, actualment, tant l'eufòria per la renovació eclesial com l'interès pels estudis religiosos han minvat arreu, pensem que tenir un centre d'aquest tipus prop de casa pot significar una gran ajuda per a molta gent de les nostres contrades. Creiem també que és un constant incentiu de renovació de la nostra Església, així com també un bon pas per la integració més forta d'un gran nombre de laics a les tasques eclesials. Potser seran aquests els qui renovaran una Església que la nostra generació, tot i haver viscut l'experiència prometedora del concili, no ha estat capaç de renovar.

■ Mn. Josep Castanyé

UN SERVEI ECLESIAL

NOU TIPUS DE PA ÀZIM PER A L'EUCARISTIA

"La raó del signe, diu l'Església, exigeix que el pa per a la celebració de l'Eucaristia se'n presenti com a veritable menjar, que es parteix i es distribueix entre els germans." Les Germanes Caputxines de Manresa, d'acord amb l'esperit de l'Església, han començat la fabricació d'un nou tipus de pa àzim que es distribueix a diferents llocs de Catalunya i Espanya.

Llocs i adreces:

Manresa	Germanes Caputxines Talamanca, 5-7 T. (93) 872 65 63 - 08240 MANRESA
Vic	Adoratrius del Sm. Sagrament Corretgers, 8 T. (93) 886 27 31 - 08500 VIC
Girona	Carmelites Descalces Avda. Montilivi, 27 T. (972) 20 83 56 - 17002 GIRONA
Tarragona	Gnes. Carmelites Descalces Ntra. Sra. del Carme, 2 - 43003 TARRAGONA
Barcelona	Cerera Codina Bisbe Irujita, 2 bis - 08002 BARCELONA Apostolado Litúrgico Via Laietana, 46 T. (93) 318 60 48 - 08003 BARCELONA Cerera Subirà Baixada de la Llibreteria, 7 - 08002 BARCELONA
Mataró	Gnes. Carmelites Descalces Avda. Can Torner, 63 T. (93) 843 06 97 - 08304 MATARÓ
Puiggraciós	Benetes Santuari de Puiggraciós Afores, s/n. T. (93) 843 06 97 - 08480 L'AMETLLA DEL V.
Mallorca	Germanes Caputxines Jaquotot, 5 T. (971) 21 03 23 - 07003 CIUTAT DE PALMA
Maó	Gnes. Concepcionistes Franciscanes Pl. Constitució, 20 - 07701 MAÓ
Oscà	Gnes. Carmelites - Monestir de l'Assumpció Las Cortes, 5-7 T. (974) 22 04 24 - 22002 OSCA
València	Gnes. Caputxines Av. Pérez Galdós, 119 T. (96) 326 24 53 - 46018 VALÈNCIA
Plasència	Gnes. Caputxines Hernán Cortés, 13 T. (972) 41 09 82 - 10600 PLASENCIA
Sevilla	Llibreria Salesiana Mar de Alborán, 40 - 41008 SEVILLA
Saragossa	Germanes Caputxines Día de la Hispanidad, 71 (Travesía Zaragoza) T. (976) 33 15 83 - 50007 SARAGOSSA
Terrassa	Carmelites Descalces F. Soler, 22 - TERRASSA
Mollerussa	Carmelites Descalces Convent - 25230 MOLLERUSSA
LLEIDA	Gnes. Clarisses Lluís Besa, 5-7 T. 26 82 18 - 25002 LLEIDA

Si algunes comunitats religioses que ja el laboren pa per a la missa, o bé d'altres, volguessin distribuir aquest nou tipus poden adreçar-se a les Germanes Caputxines, c/. Talamanca, 5-7. T. (93) 872 65 63 - 08240 MANRESA.

Mes d'agost, vacances.

MANRESA ESPECIAL

El Moviment de Cursets de Cristiandat ha estat una dedicació pastoral central de Mn. Junyent des de la seva arribada a Manresa, els anys 60. Confidències fetes en moments de joiosa intimitat ens han revelat que el fonament d'aquesta dedicació el constitueix no tant el "fer-se càrrec" d'un Moviment com a consiliari, sinó el fet de la pròpia vivència del curset el desembre de 1984 i el que va significar això en la seva trajectòria de sacerdot.

En efecte, d'uns possibles horitzons brillants en diversos terrenys vocacionals lligats a les seves extraordinàries capacitats intel·lectuals, decideix en aquest moment el seguiment d'un camí que distingirà tant la seva profunda espiritualitat com, amb el temps, la mateixa realitat del Moviment de Cursets.

I així deixa que la seva vida esdevingui prioritàriament dedicació concreta a les persones, persones del carrer, insignificants, amb problemes moltes vegades aparentment poc interessants... I s'hi posà absolutament al seu servei, manifestant en això una radicalitat tal que

transparentava el seu origen i centre en la persona de Jesús.

I així treballa fecundant, amb una fidelitat sense fissura, les dimensions comunitàries que neixen de la consideració de la persona com a valor absolut. Persona i Comunitat: dues coordenades del seu univers viscut apassionadament.

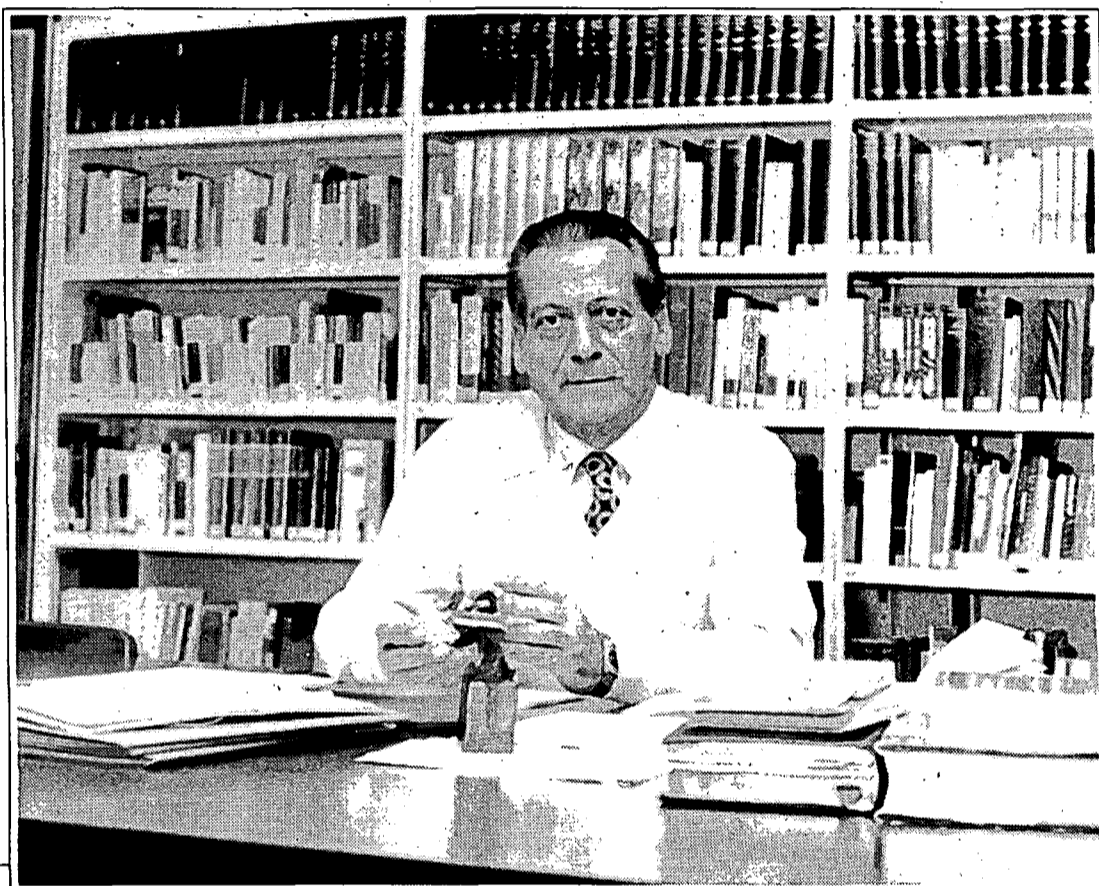
Els qui hem tingut el privilegi de fer camí a seu costat, sabem del seu gust per la vida, de la riquesa del seus coneixements en tantes matèries, de la finor del seu esperit, de la profunditat del seu mestratge, de l'exquisitisme en el tracte, de l'amor fins al detall...

Però sabem, sobretot, que per damunt de totes les altres coses, en Josep Junyent era un home de Déu. El recordarem, sobretot, dibuixant-nos el rostre d'Aquell qui és invisible i explicant-nos les paraules d'Aquell qui és el Verb.

Per això el Moviment de Cursets de Cristiandat demana una pregària per el Mossèn en la seva mort, i n'ofereix una d'agraïment per la seva vida.

*Secretariat Diocesà del
Moviment de Cursets de
Cristiandat*

El Mossèn que hem conegut...

Estava pensant...

ESTAVA PENSANT, en la celebració de la missa que Manresa va oferir per mossèn Josep Junyent, el passat dia 19 de gener, a l'església parroquial del Carme.

M'estava adonant, que el fet d'aquella munió de persones reunides per una mateixa realitat, absent tota mena de compromís social, obeïa al mutu reconeixement de la tasca realitzada pel mossèn, en dos aspectes concrets, dintre una àmplia diversitat de sectors:

El de l'acolliment i acompanyament de les persones, tal com eren; el de saber-hi confiar, i el de responsabilitzar-se de cara a les possibles solucions a llur problemàtica.

Diuen que mossèn Junyent ha estat com una mena de "pal de paller" en moltes realitats passades i recents... El que sí ha estat, és el sacerdot que ha donat a tots els que l'han conegut de veres

i s'han esforçat per entendre'l, com una mena de llegat.

Per una banda, el de la seva fidelitat a Jesucrist, i el de la seva dèria per ajudar a viure el que ell en deia, un Evangeli "net i pelat".

Per una altra part, l'acció vocacionalment comunitària, és a dir, eclesial, de saber estar sempre obert a les persones amb llurs circumstàncies, encomanant-los una il·lusionada actitud de confiança i de sana llibertat.

Senzillament, ESTAVA PENSANT, que per damunt el record de l'amic i del mestre, l'important és que ara ens resta el seu llegat, també un repte:

Que en el futur, s'arribi a constatar que la lliçó ha estat ben apresada.

■ Manel Lobeze

El passat dia 16 de gener, moria a Vic, la seva ciutat natal, mossèn Josep Junyent i Rafart. El dia 18 se celebrà la missa exequial a Vic, i l'endemà, en tingué lloc una altra a Manresa, població en la qual hi exercí durant 30 anys la seva activitat sacerdotal, i on havia esdevingut una personalitat amb gran carisma, tant entre la gent d'església, com en els més diversos sectors del món cultural i social de la ciutat i del Bages. La seva tasca s'ha vist comentada durant aquests dies en la premsa de Barcelona, Vic i Manresa, i avui ens resta a nosaltres donar-ne una referència en aquesta edició dedicada a Manresa.

LXXXV VIATGE CULTURAL

Dia 21 de febrer

ÚLTIMES PLACES!

Bagà - Guardiola de Berguedà - Sant Julià de Cerdanyola

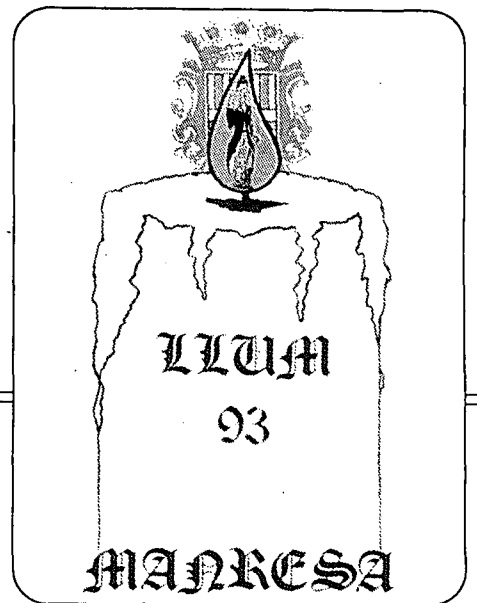
Una excursió per recordar

Truqueu al tel. 215 27 39 Sra. Roser

MANRESA ESPECIAL

Festes de la Miraculosa Llum 1993

Programa d'actes

DISSABTE, 20 DE FEBRER

Tarda, a les 16.30 h.

BÀSQUET. 2ª Divisió Catalana. Equips diferents Categories.

Lloc: Salle Manresa-Cerdanyola.
Organitza: Pavelló La Salle
Tarda, a les 17 h. La Salle Manresa.

CARNESTOLTES INFANTIL.

Amenitzat pel conjunt de Majorettes.
Grup Arlequí.
Lloc: Plaça de la Pau (Font dels Capellans).
Organitza: Grup Esplai La Font de l'AA.VV. Font dels Capellans.

Tarda, a les 17 h.

Inici de la 1ª GRAN GINKAMA POPULAR de les AA.VV. de Manresa. Finalitzarà el dia 22 a les 12 h. a la Plaça Major.
Lloc: Els estatges de les AA.VV. de Manresa.
Organitza: Administradors Llum-93.

Tarda, a les 19 h.

Estrena mundial de Jazz Band en CONCERT amb Santi Arisa i Coblà Montgrins.

Lloc: Pista Castell.
Organitza: Administradors Llum-93.
Tarda, a les 20 h.

Sortida de l'AA.VV. de la Crta. Santpedor, en direcció a l'AA.VV. de la Barriada Mion, amb LA LLUM i l'AIGUA.

Arribada a les 20.30 h. Acte seguit: Xocolatada i xerimola popular.
Lloc: AA.VV. de la Barriada Mion.
Organitza: Administradors Llum-93.
Col·labora: AA.VV. de la Barriada Mion.
Nit, a les 23 h.

GRAN BALL DE CARNESTOLTES, amb l'Orquestra Montgrins.
Premis a les millors disfresses individuals i comparses.

Lloc: Pista Castell.
Organitza: Administradors Llum-93.

DIUMENGE, 21 DE FEBRER

Matí, a les 9 h.

En commemoració del fetocorregut l'any 1345, totes les campanes de les esglésies de la ciutat repicaràn en senyal de festa.

Matí, a les 9.30 h.

TIRADA CARABINA Match "Trofeu Llum-93".

Lloc: Polígon Tir Bufalvent.
Organitza: Club de Tir Precisió Manresa.
Col·labora: Administradors Llum-93.
Matí a les 10 h.

TIR AL PLAT "Trofeu Llum-93".

Lloc: Camp de Tir al plat Bufalvent.
Organitza: Societat de Caçadors de Manresa "La Unió".
Col·labora: Administradors Llum-93.
Matí, a les 10 h.

CONCURS D'OCELLS "Festa de la Llum".

Lloc: Casal del Barri.
Organitza: Societat Ocellaire "La Primavera".
Col·labora: Administradors Llum-93.
Matí, a les 10 h.

TIRADA DE TIR AMB ARC "Llum-93".

Lloc: Camp d'Atletisme del Congost.
Organitza: Club d'Arquers del Bages.
Col·labora: Administradors Llum-93.
Matí, a les 10 h.

CERTAMEN EXTRAORDINARI DE LA LLUM.

Lloc: Passeig Pere III núm. 44.
Organitza: Antiga Unió Ocellaire.
Col·labora: Administradors Llum-93.
Matí, a les 9.30 h.

SORTIDA de les diferents delegacions de cada AA.VV. de Manresa, portar el testimoni de la LLUM i l'AIGUA, en direcció a la Plaça Infants (Monument de la Llum, encapçalant cada comitiva els Trabucaires del Casal Cultural Dansaires Manresans).

Entregada dels testimonis de LLUM i AIGUA, al Molt Il·tre. Alcalde de la Ciutat, que procedirà a encendre la llum i tirar l'aigua al Monument de la Llum.
Acompanyaran al Sr. Alcalde, juntament amb altres autoritats i els Administradors de les Festes de la Llum, els Cavallets de Manresa i el Grup de Grallers Sant Jordi.
Lloc: Plaça Infants.
Organitza: Administradors Llum-93.
Matí, a les 11 h.

A l'església Parroquial de la Mare de Déu del Carme: SOLEMNE CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA presidida pel Pare Provincial de la Companyia de Jesús: Josep Oriol Tuñi, i concelebrada per sacerdots manresans. Els cants seran a càrrec de la Capella de Música de la Seu, Chor Parroquial de Sant Josep, Coral Joan XXIII de Crist Rei i la Coral Font del Fil.

En acabar: Típica Tronada de Festes de la Llum-93.

Inauguració i primera actuació de la Colla Castellera de Manresa.

Ballada de l'Àguila i Els Cavallets de la Ciutat de Manresa.

Concert-Vermout Popular.

Lloc: Plaça Major.
Organitza: Administradors Llum-93.
Matí, a les 11 h.

VIII PUJADA PONT DE VILOMARA-BUFALVENT.

Cursa ciclista oberta a totes les categories.

Lloc: Pont de Vilomara-Bufalvent.
Organitza: Esport Ciclista Manresa.
Col·labora: Administradors Llum-93.
Migdia, a les 12 h.

CARNESTOLTES INFANTIL.

Lloc: Sortida de la Plana de l'Om i arribada de 13 a 13.30 h. a la Plaça del Mil·lenniari.
Organitza: Rialles.
Tarda, a les 18 h.

REPRESENTACIÓ del muntatge teatral: "Mens sana in corpore sano". Grup Teatral Manresà Teiatru.

Lloc: Teatre Conservatori.
Organitza: Administradors Llum-93.
Tarda, a les 18 h.

TEATRE. IV Innocentada de la Nostra Era i 1ª del Barri 1993. "La Pensió... Quin Embolic!!!"
Local de l'AA.VV. Sagrada Família.
Lloc: AA.VV. Sagrada Família.
Organitza: AA.VV. Sagrada Família.
Tarda, a les 19 h.

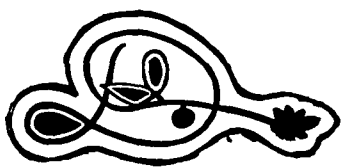
BÀSQUET. 27ª jornada Lliga A.C.B.T.D.K. Manresa - B.F.I. Granollers.

Lloc: Nou Pavelló "El Congost".
Organitza: Bàsquet Manresa S.A.D.
Nit, a les 22.30 h.

TEATRE en sessió de gala: El Grup Teatral Manresà Teiatru ofereix el muntatge teatral: "Mens sana in corpore sano".
Lloc: Teatre Conservatori.
Organitza: Administradors Llum-93.

Lloc: Les AA.VV. portaran a terme les proves corresponents a la 2a. jornada de la 1ª GIMKAMA POPULAR de les AA.VV. de Manresa.
Organitza: Administradors Llum-93.
Tot el dia:

COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA (Dominiques)

"ACOMPANYEM ELS NOIS I
NOIES EN LA RECERCA
DE LA VERITABLE LLUM"

C/. Bruc, 45-47. Tel. 872 84 00

COL·LEGI LA SALLE

"Que la llum de la
veritat i de l'alegria
acompanyin sempre
el nostre viure"

C/. de la Pau s/n. Tel. 874 03 51

MANRESA ESPECIAL

Primer aniversari de la Fundació Caixa de Manresa

Ara fa justament un any que la Fundació Caixa de Manresa recollia el testimoni de l'Obra Cultural de la Institució en l'àmbit de la cultura. El conjunt d'exposicions, conferències, concerts, jornades, presentació de llibres, premis atorgats i edicions ha configurat el seu ambiciós programa de suport i impuls de la cultura.

En el balanç d'aquest primer any destaca molt especialment la presència de la Fundació en els actes de celebració del Centenari de les Bases de Manresa, esdeveniment al qual s'han fet també nombroses aportacions.

Entre aquests actes i activitats mereixen citar-se l'exposició "Manresa al tombant de segle.

En aquest moment la Fundació està treballant conjuntament amb el Centre Unesco de Catalunya, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Manresa en l'organització d'un Simposi sobre **Estats, regions i pobles d'Europa** que tindrà lloc el proper mes de març.

Durant l'any 1992 la Fundació ha posat a l'abast la "Història de Manresa. 1900-1950", un valuós estudi sobre la història recent de Manresa, fruit de cinc anys de treball dels equips d'investigació i de preparació, que ofereix una visió ordenada de tots els aspectes de la vida a Manresa a les primeres dècades del segle.

Entre les exposicions organitzades recordem amb tendresa l'exposició "Persones".

En l'escaïença del 25è. aniversari d'Ampans, associació que treballa per a les persones amb dificultats d'aprenentatge, la Fundació Caixa de Manresa va concebre una exposició que trascendís la simple memòria d'activitats per intentar convèncer que una persona amb discapacitat psíquica és, senzillament, una més entre les altres, una part indissoluble i necessària del "nosaltres". Aquest argument se sustentà mitjançant les fotografies de Laura i Joan Villaplana i els textos ceditos per Josep M. Espinàs del seu llibre **El teu nom és Olga**.

L'èxit assolit i l'interès de nombroses institucions per acollir-la fa preveure la seva itinerància.

El cicle de conferències "Els nacionalismes", organitzat en col·laboració amb el Centre de Pensament Cristià, i que comptà amb Fèlix Martí, Vicent Partal i Josep Junyent, portà a debat una temàtica de candent actualitat.

S'organitzà també la quarta edició del cicle de concerts de tardor "Música a Sta. Teresa" a l'Església del monestir de Sta. Teresa, de Vic, marc en el qual destaquen el retaule del altar major i la capella del monument que, salvats de la destrucció de l'any 1936, són avui els únics vestigis d'un conjunt harmònic d'elements que feia d'aquesta recollida esglé-

sia conventual una veritable joia de l'art barroc. Intervingueren en el cicle Alain Thomas Polak, Magdalena Barrera i Maria Lluïsa Cortada amb el programa "El barroc de l'Europa Galant", Marçal Cervera (violoncel) amb el programa "El violoncel de Bach", i la Polifònica de Puig-reig amb el programa "Del renaixement fins ara".

Manresa, de mà de la Fundació Caixa de Manresa i l'Ajuntament de Manresa, va acollir a final d'any el conjunt d'activitats —conferències, presentació de llibres, concerts, representacions teatrals— que conformà l'entorn cultural que acompanyà el lliurament dels **XXI Premis Octubre de València**, organitzats per Edicions Tres i

Quatre i la Fundació Àusias March. Aquesta edició es dedicà a la memòria de l'escriptor Joan Fuster, desaparegut ara fa uns mesos i alhora a la commemoració del 500 Aniversari de la coronació del papa Alexandre VI —una de les principals figures de la família dels Borja— i el 500 Aniversari del naixement de l'humanista Joan Lluís Vives.

Enguany, l'ampli ventall d'activitats previst assegura i renova el compromís de la Fundació Caixa de Manresa amb la cultura.

Fundació Caixa de Manresa

Aspectes de la vida ciutadana (1890-1910)" i el cicle de conferències complementari, que comptà amb la participació de Josep M. Gasol, Llorenç Ferrer, Josep Oliveras i Mireia Freixa; el cicle de concerts de tardor "Música entre dos segles", amb tres concerts en els quals intervingueren Antoni Besses (piano), Rosa M. Conesa (soprano) i Àngel Soler (piano); la publicació i presentació del llibre **Les Bases de Manresa i el programa polític de la Unió Catalana (1891-1899)**, tesi de Joan Lluís Pérez Francesc guardonada l'any 1989 amb el Premi "Oms i de Prat" convocat anualment per la institució; i el concert de l'Orfeó Català al Teatre Conservatori de Manresa.

SALA
«LA PLANA
DE L'OM»

Fundació
Caixa de
Manresa

Exposició

Horaris de
visita exposició

Feiners: 18 a 21 h.
Festius: 12 a 14 h.
18 a 21 h.

Tel. Informació
872 49 76

MESTRES
del
SEGLE XX

a les col·leccions privades

DEL 5 AL 28 DE FEBRER

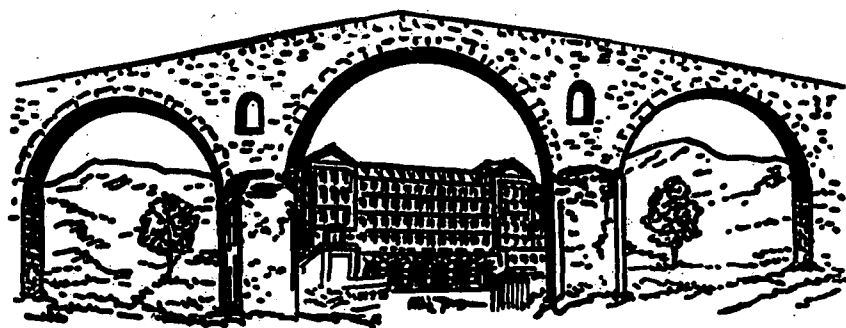
Francisco Borés
Ramon Casas
Antoni Clavé
Santos Dario de Regoyos
Oscar Domínguez
Rafael Durancamps
Emili Grau Sala
Julià Grau Santos

Josep Guinovart
Pere Gussinyé
Carlos Méndez
Joan Miró
Jaume Muxart
Joan Ponç
Alvar Suñol

Fundació Caixa de Manresa

MANRESA ESPECIAL

PEDRES DE LA COVA, una especialitat de la casa
R.S.I. 20:4100 / CAT.

CALCULADORES

PONS, S.A.

Puigterrà de Dalt, 10 / Cra. de Vic, 52
Tl. 872 33 25 - **Manresa**

COL·LEGI DEL SAGRAT COR

*MÈTODE TOMATIS: Importància de
l'orella en l'aprenentatge
Educació infantil
Educació primària*

Santa Joaquina, 2-4, Tel. 873 99 47 - **MANRESA**

PEÑARROYA

Urgell, 27-29
Ctra. Cardona, 27

T. 872 55 16
T. 872 27 63

08240 MANRESA
08240 MANRESA

**EL PAS FERM,
... AMB MOLT DE GUST !**

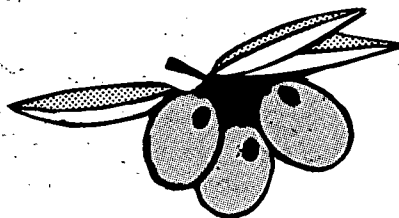
Born, 13
Àngel Guimerà, 21 / Casanova, 7
(Olimpia Centre Comercial)

T. 872 57 67
T. 872 65 76

08240 MANRESA
08240 MANRESA

Aceites Moncel®

OLI OLIVA VERGE

Envasat per:
Hijos de A. López, S.L.
St. Domènec, 1 **Manresa**
R.G.S. 164025/CAT
Tel. 872 55 58

**INTRODUÏU A LA VOSTRA LLAR
LA PREMSA CATÒLICA.**

**FES-TE SUBSCRIPTOR
DE CATALUNYA CRISTIANA**

Testimonis de l'amor

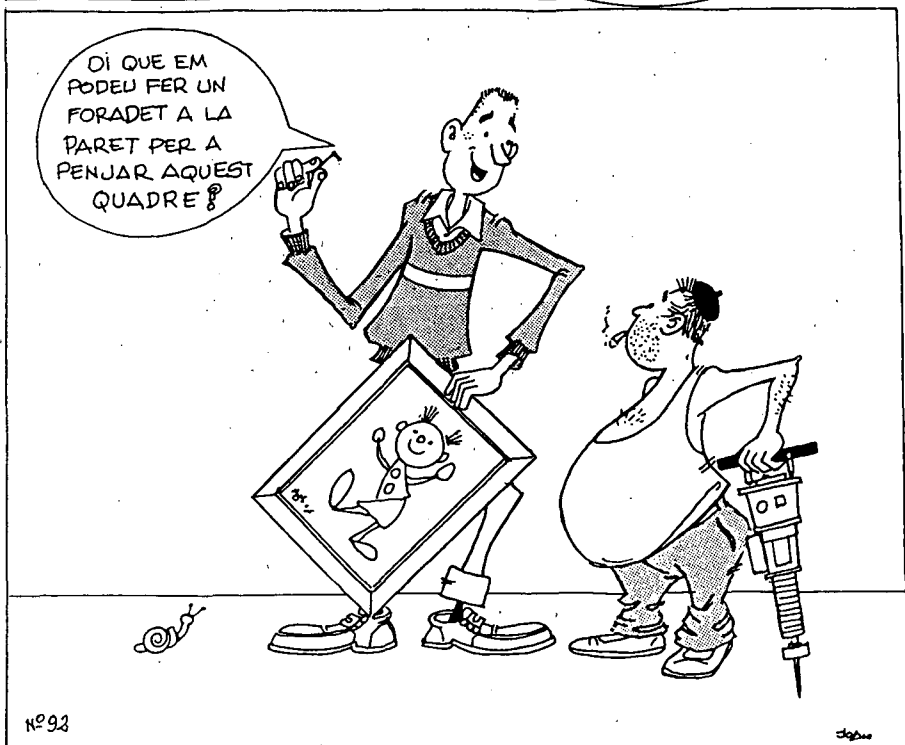
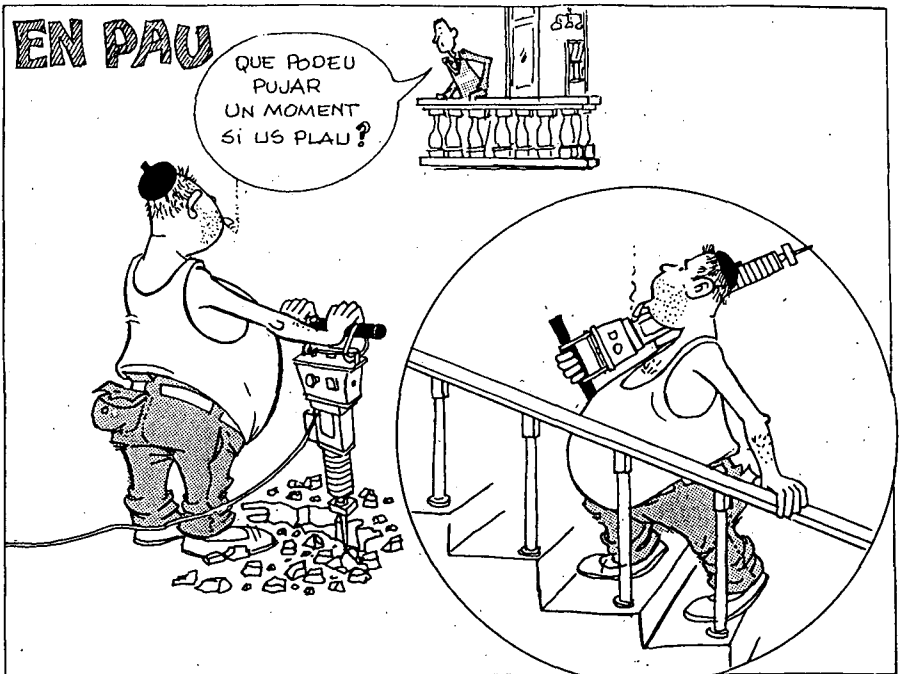
Seguir el Crist pot semblar fàcil. I no ho és pas per qui ho vol fer de veritat, segons el programa de vida que Jesús mateix planteja a les Benaurances.

De fet, ben segur que tots tenim experiència d'allò que sant Pau ens comenta: «No faig el bé que vull, sinó el mal que no desitjo.»

Però Crist ens presenta un estil de fer les coses, una manera d'anar pel món molt concreta: estimant. Sí, com ell ho va fer. Que va viure estimant tothom, tant amics com enemics. I un amor que es demostrava i concretava en fets, i no en paraules. Una gran lliçó d'amor que li sortia del cor.

Nosaltres, els seus seguidors, hem d'aprendre d'ell. Ja que l'amor, al seu voltant, crea fraternitat, que esdevé unió. L'amor porta a l'autodonació i els seus fruits: el goig i l'esperança. L'amor implanta llibertat, que genera respecte.

El mateix Jesús ens va deixar un gran missatge que cal fer realitat dia rera dia: «En això coneixerà tothom que sou deixebles meus, si us estimeu els uns als altres com jo us he estimat.»

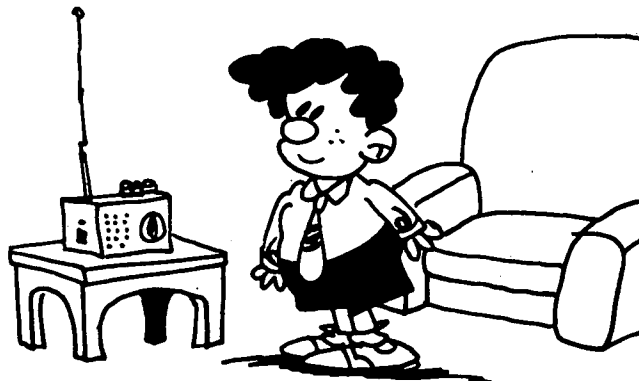

EN PITU CALSAPEU

AVUI ÉS DIUMENGE I ÉS FESTA.
EN PITU NO SAP QUÈ FER.

SI ESCOLTAR ELS PARTITS DE
FUTBOL PER LA RÀDIO...

O FER ELS DEURES DE
L'ESCOLA.

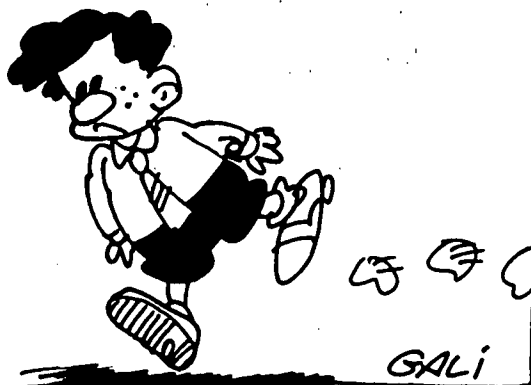
POT ESCOLTAR LA
RÀDIO I FER ELS
DEURES TOT AHORA

EL FUTBOL S'HA ACABAT
I LA FEINA TAMBÉ.

... I S'ASSABENTA NOMÉS A MITGES
DEL FUTBOL... I ELS DEURES ESTAN
PLEKS DE FALTES.
"EN DIUMENGE TREBALLAR,
MÉS S'HI VA A PERDRE QUE A GUANYAR"

Busquem l'evangeli de diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 5, versets del 38 al 48 (Mt 5:38-48).

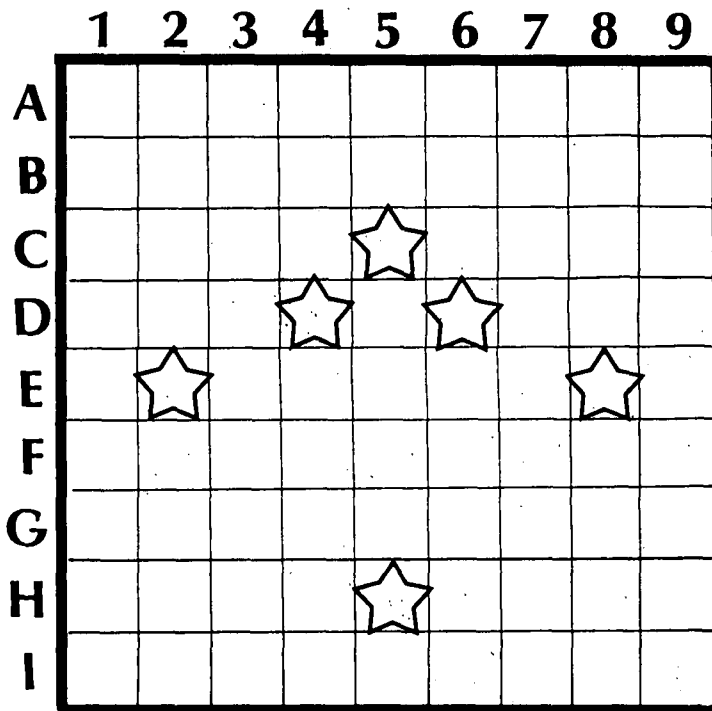
Reflexionem: 1. Avui Jesús continua, com diumenge passat, «completant» la llei de Déu (els manaments) i els missatges transmesos pels profetes en el marc de l'aliança antiga. De fet, Jesús, ha vingut a completar, a renovar i a donar sentit al que semblaven uns simples «manaments», i que han de ser, en canvi, expressió d'una pauta de conducta segons l'esperit de Déu i a imitació de Jesús mateix.

2. Nos'hi val, doncs, a pagar amb la mateixa moneda amb què un es troba. Tornar-s'hi, satisfer venjances, no és cosa de cristians. Sí que ho és donar a qui ho demana, i sobretot fer-ho amb escreix. L'amor veritable mai no és un empat, no té res a veure amb el tant a tant. I ara ve la grossa...!

3. «Estimeu els enemics.» Alça! No ens diu pas que ens n'hàgim de crear; però, si en tenim, estimem-los, i preguem per ells. Poden molt bé deixar de ser enemics! Perquè, ni que sigui en el fons, tot prové de Déu, i ¿qui som nosaltres per entorpir-ne el possible reencarrilament? De fet, tots som cridats a «ser bons del tot»: a mirar de fer com Déu, i així poder ser en Déu.

■ El catequista

Encreuats

Horizontals:

A- Diu, exposa. B- A.r. íntegra, justa. C- Noia petita. A.r. No es pot caçar. D- Utilitzi. A.r. Onada. E- Unirsacramentalment home idona. F- Copiava-la. G- A.r. Grup d'homes units per quelcom comú. H- A.r. Eixida, celobert. Tipus de teixit. I- Anul·lació, abolició.

Verticals:

1- Alliberar. 2- A.r. Del verb ésser. Herba que els argentins prenen en infusió. 3- A.r. Profetitzen, pronostiquen. 4- Anirà. Dono molt de menjar. 5- Ni fa. A.r. Abreviació de nom de fonts d'home. 6- En basc, sí. Una malament. 7- A.r. Companya. 8- Ferrocarril. Cognom d'escriptor francès d'aventures i viatges. 9- Apelatiu de la Mare de Déu amb que és venerada en un lloc concret.

A- Manifesta. B- Aretzerd. C- Nena. Adev. D- Usi. Ano. E- Casar. F- Imítava-la. G- Tattinmoc. H- Itap. Sell. I- Revocació. 1- Manumitir. 2- Ares. Mate. 3- Nenicitav. 4- Ira. Atipo. 5- Fu. Isan. 6- Eia. Abusa. 7- Sedaramac. 8- Tren. Loll. 9- Advocació.

Solució

L'esca del pecat

Tant la mitologia grega com la romana ens parlen, encara que amb algunes petites diferències, del mite de Prometeu. La tradició grega ens diu que, en temps de Zeus els homes havien d'oferir tributs als déus de l'Olimp, i com que aquests eren molt exigents, els homes es mataben a treballar i gairebé no els quedava res per menjar. Prometeu, que era un Tità, es va compadir dels homes i els va donar una idea per enganyar els déus. Seguint el consell de Prometeu, els homes van fer dos farcells, en un dels dos hi van posar pells, ossos i greixos, tot allò que no s'aprofita dels animals, i a l'altre farcell hi van posar la carn, i li van donar a triar a Zeus. I tal i com es pensava Prometeu, Zeus va triar el farcell més gros, el farcell de les pells, els ossos i el greix.

En adonar-se de l'engany, Zeus es va enfadar molt i va castigar els homes prenent-los el foc. Sense foc els homes tenien fred, no sabien cuinar, es trobaven indefensos. Prometeu, que se sentia una mica culpable, es va tornar a compadir dels homes i va decidir ajudar-los un altre cop. Amb fang va fer una dona, i amb un raig del carro del sol va donar-li vida a aquesta primera dona, Pandora. Zeus quan ho va saber, es va enfadar molt amb Prometeu i el va

castigar d'una forma exemplar. I va donar-li una capsa a Pandora amb l'avertència que no l'obris mai. Però Pandora, que era molt xafardera, no va poder resistir la temptació i la va obrir. De la capsa van començar a sortir les malalties, la guerra, la fam,... tots els mals del món. Quan es va adonar del que havia fet, Pandora va córrer a tancar la capsa, però ja havia fet tard, i l'única cosa que no va sortir de la capsa va ser l'esperança.

Els romans ens expliquen la història una mica diferent, i ens diuen que és Júpiter qui fa Pandora amb fang i li dóna vida amb el foc de Vulcà. Segons els romans, és Júpiter el que li regala la dona a Prometeu. Però sigui com sigui, la història en el fons és força semblant.

I també és força semblant una història que, de petita, m'explicaven a l'escola... I Déu va fer l'home amb fang i li donà vida, i després li va fer la dona perquè l'acompanyés. I també n'hi ha que diuen que la dona és l'esca del pecat.

Les tradicions coincideixen, de la mateixa manera que la història avui dia també coincideix; Indira Gandhi, la mare Teresa de Calcuta, madame Curie,... i tantes altres dones que han fet tant i tant pels altres.

BABAR

i els seus amics

a la masia

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Ja ho han collit gairebé tot. Zéfir ha obert

la i el bromista ruixa Alexander.

Flora s'adona que una s'està

parrejant per una fulla d'enciam.

Estic segura que aviat seràs una .

preciosa -li diu a cau d'orella.

-Mmm! Un ! Me'l menjaria ben de gust

-pensa Pom -. Però tinc por que no em piqui,

enfadada, aquesta !

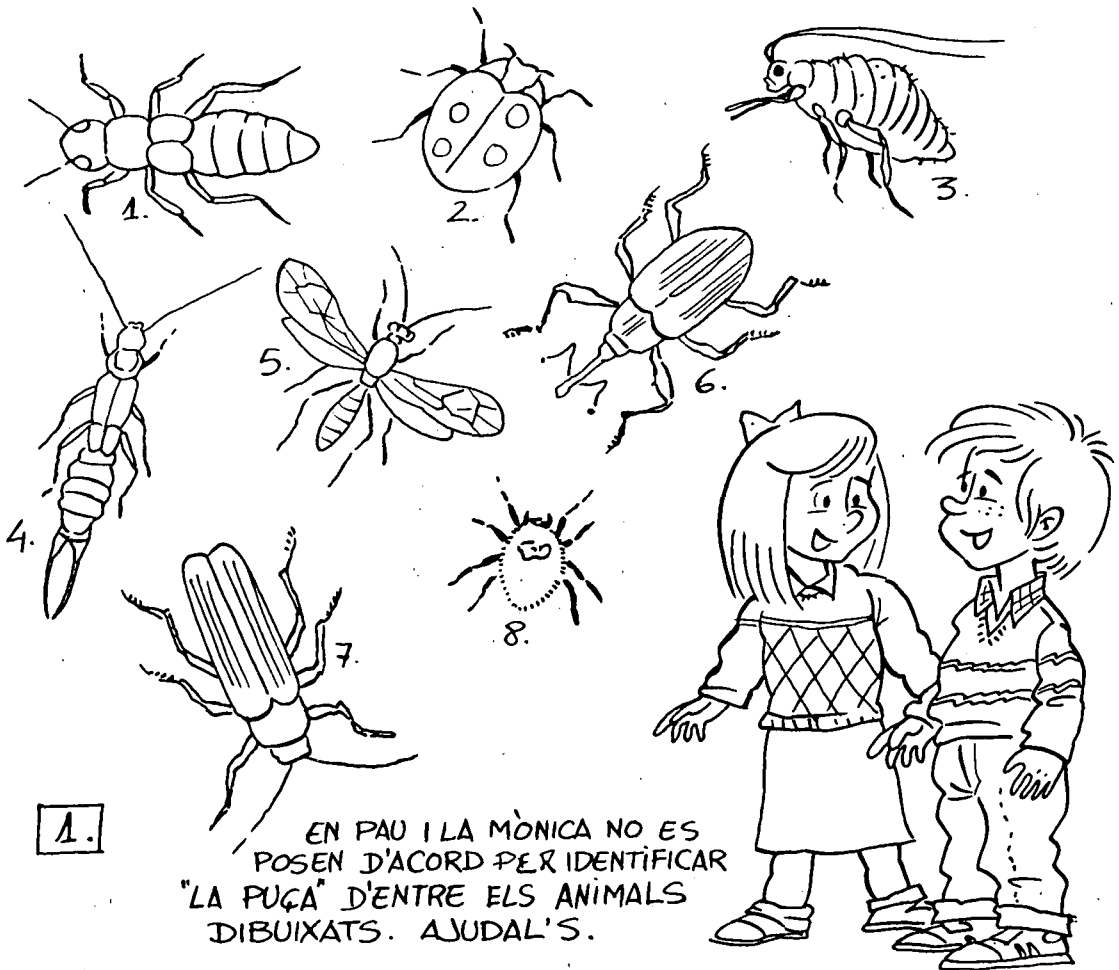
-Vaig amb tu a la cuina -diu la vella senyora

a Celest-. Només agafo un altre .

la mànega, l'ouega,
la papallona, el gerd,
l'abel·la,
el tomaquet.

MISCEL·LÀNIA

2.

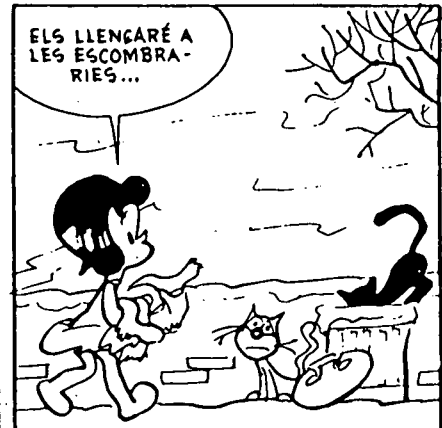
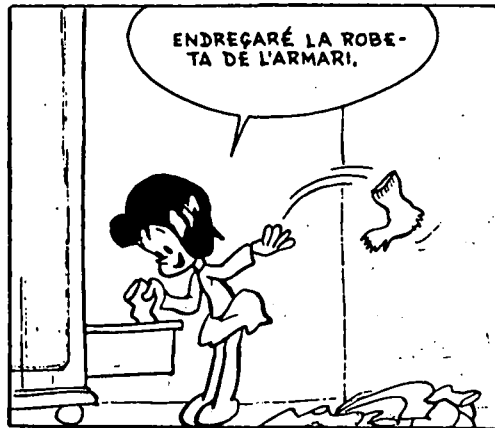
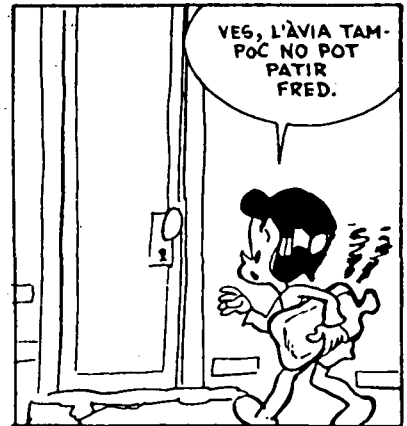
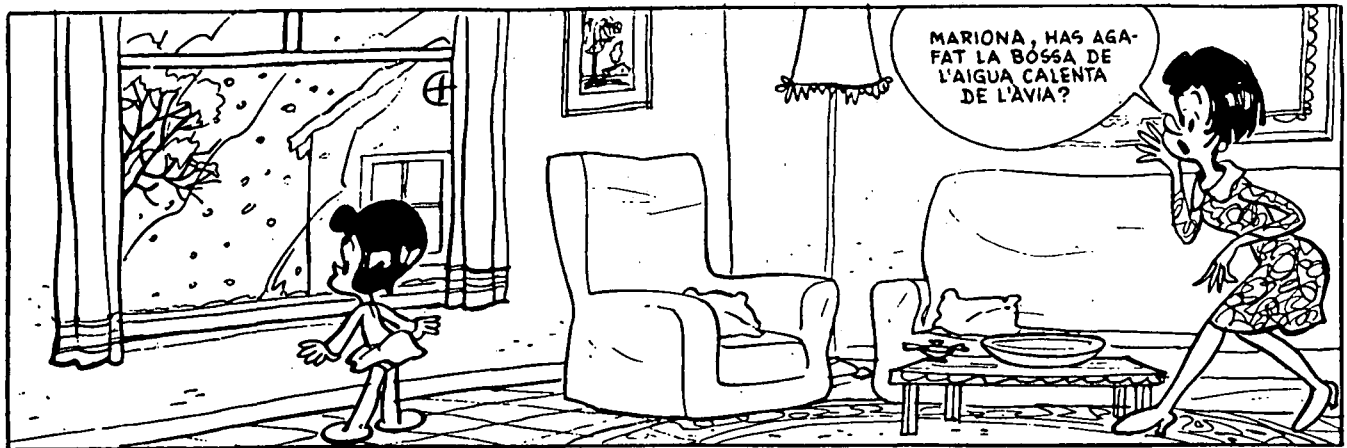
SABEU QUIN NOM TENIA EL VEHICLE SUBMERGIBLE QUE DISSENYÀ EN NARCÍS MONTURIOL?

1. NAUTILUS.
2. L'ANEC GROC.
3. ICTINEU.
4. NEPTÚ I.
5. VILA DE FIGUERES II

SOLUCIONS

1. N° 5
2. N° 3

LA MARIONA

Cafè LORENÇ

VAIG A DONAR EL TIBERI A L'ELEFANT, QUE JA COMENÇA A SER HORA.

HOLA, NOI. MIRA QUÈ ET PORTO.

NYAMI NYAMI

CARAM, QUINA GANA...

I ARAI QUÈ LI PASSA?

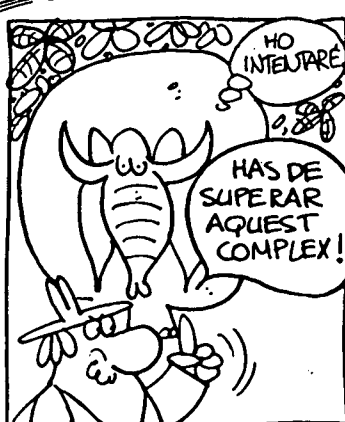
QUINA POR!...

NO LI FA VERGONYA, A UN ANIMALOT COM TU, ESPANTAR-SE PER UN RATOLI?

DONCS TE RAO...

HAS DE PENSAR QUE ETS MÉS FORT QUE ELL!

HAS DE SUPERAR AQUEST COMPLEX!

HO INTENTARE

HOLA, QUÈ PASSA?

NO RES, QUE L'ELEFANT S'HA ESPANTAT PER QUÈ HA VIST UN RATOLI.

UN RATOLI...?

UN RATOLI!

AMB EL PANIC QUE ELS TINC!

I JO TAMBÉ.

M'HA AIXAFAT LA GUITARRA, AQUEST GÀMARUS!...